

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

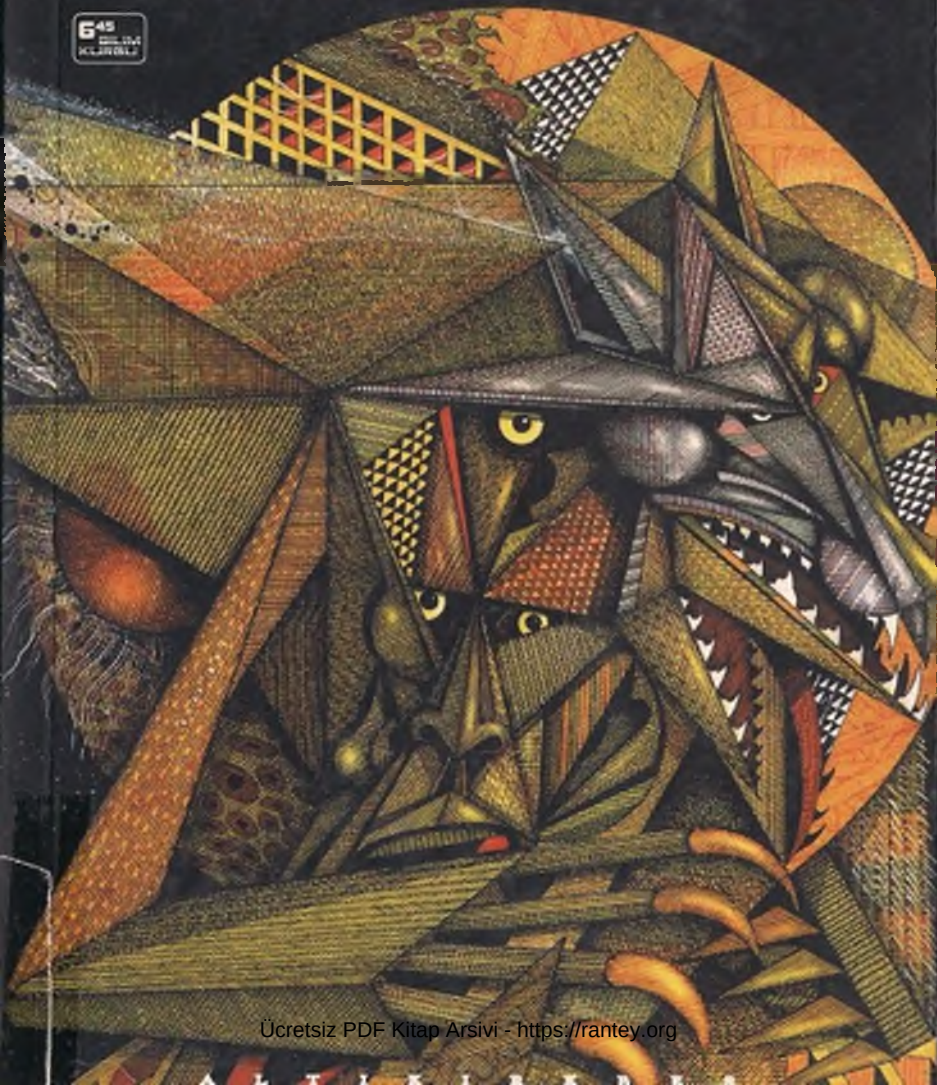
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Yıkım'a Giden Adam

ALFRED BESTER

645
KİTAP
KÜTÜPHANESİ

ALTIKIRKBEŞ YAYIN 96
Bilim Kurgu Dizisi – 8
Alfred Bester – The Demolished Man, 1953
Türkçesi: Berna Kılınçer / Çetin Şan
1. baskı: Eylül – 2000

Yayın Yönetmenleri
K. Çaydamlı / Ç. Şan / F. Önkol

Yayma Hazırlayan
Burak Şuşut

Kapak Tasarımı
Murt “K.” Bozkurt

Dizgi
Altıkırkyedi

Baskı
Umut Matbaacılık
(0-212) 637 09 34 – 04 11

ISBN 975-8567-12-3

Bu çevirinin tüm yayın haklarını sahiplendik. Tanıtım alıntıları dışında – makul boyutlarda– izinsiz çoğaltılması ahlak kurallarına ve yasalarımıza göre aykırı sayılmaktadır. Böyle bir harekete kalkışmak istediğinizde önce bize sorarsanız uygar dünya adına seviniriz.

P.S.: Tüm fotokopi fanzinler, yukardaki açıklamadan bağımsızdırlar. Onlar istedikleri ALTIKIRKBEŞ kitabını veya metnini çoğaltabilir, bozup yeniden yaratabilirler. Okurlarımızı yasal dergileri değil “fotokopi fanzinleri” izlemeye çağırıyoruz. Onlar sizi uçurumdan aşağı itecek güce sahiptirler ve uçmayı öğrenmenin zamanı geldi. Yaşasın FOTOKOPİ, Yaşasın KAOS.

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
bir Kaybedenler Klübü tribidir.
Yazışma Adresi: P.K. 114 Acıbadem, İstanbul
Konuşma Adresi: (0-216) 330 86 37-8
Fax : (0-216) 330 28 24
www.altikirkbes.com

Alfred Bester

(1913, New York – 1987, Pennsylvania)

Alfred Bester, hukuk okurken yazdığı bir hikâyeyle bilim kurguya girdi. (*Broken Axiom* – 1939) 1942 yılına kadar on üç öykü daha yazdı; daha sonra DC Comics’lerde *Süperman* ve *Batman* gibi çizgi romanlarda çalıştı. 4 yıl boyunca çizgi roman senaryoları ve diyalogları hazırladı. Bir süre *Captain Marvel*’da çalıştıktan sonra radyoya geçerek *Charlie Chan* ve *The Shadow* gibi serilerde senaryo yazarı olarak çalıştı.

Hareketli senaryolar yaratarak geçirdiği bu yoğun dönemin ardından 1950 yılında yeniden bilim kurguya yönelerek altı yıl boyunca onu devler arasına sokacak eserlerini yazdı. 50’ler biterken *Holiday* dergisi için gezi yazıları yazmaya başlamıştı ve uzun süre boyunca derginin editörlerinden biri olarak çalıştı.

1974 yılında tekrar bilim kurgu yazmaya yönelen Bester, *The Computer Connection*, *Golem 100*, *The Deceivers* gibi romanların yanı sıra öyküler de yayınladı. Alfred Bester çok üretken bir yazar olmamasına karşın (1960 yılına kadar yalnızca 12 kısa öykü yazmıştı), yazdıklarıyla bilim kurgunun en büyükleri arasında yer aldı. Alfred Bester’ın 1953 ve 1956 yıllarında yazdığı iki roman; *Yıkım’a Giden Adam* ve *The Stars My Destination* (İngiltere’de *Kaplan! Kaplan!* adıyla basılmıştı) gerçek anlamda birer bilim kurgu başyapıtlarıdır. *Yıkım’a Giden Adam*’ın basit bir konusu vardır, ama romanı olağanüstü kılan, ayrıntılar, kurgu ve anlatımdır. *Kaplan! Kaplan!* da tıpkı *Yıkım’a Giden Adam* gibi Jakobin intikam tiyatrosunun bilim kurgudaki karşısıdır.

Amerika Bilim Kurgu ve Fantasy Yazarları tarafından “Büyükle Usta” ünvanını kazanan Alfred Bester, tüm yaşamı boyunca bir New York’lu olmasına rağmen 1987 yılında Pennsylvania’da öldü.

Bilim kurgu alanında James Blish ve Michael Moorcock gibi iki ayrı uçta yer alan yazarları bile etkilemiş olan Alfred Bester, belki de farkında olmadan eski bilim kurgu ile yeni dalga arasında bir köprü kurmuş, her ikisinin de mihenk taşlarını oluşturmuştur.

Altıkırkbeş Yayın’da A. B. : *Kaplan Kaplan* (1998); *Yıkım’a Giden Adam* (2000; aynı eser *Anarşist* (Okat, 1971) ve 24. Yüzyılda Cinayet (Deniz, 1983) adıyla yayınlanmıştır. Karşılaştırılması eğlenceli olabilir.)

kişisel toplantı notları . . .

I. /

*"tavana bakarak gülümseyen sabit alçı maske
masa üstünde ters duran çok amaçlı ofis kâğıdı"
görsel algılama / kişisel arşiv*

patatesiyle oynayan tek gözlü kediye baktı. maxell marka siyah "floppy disc"lerin çok toz gösterdiğini düşündü. geç kalkmış ve doğal olarak her şeye geç kalıp günün akışına geç başlamıştı. apartmanın demir kapısı ardından sessizce, gereksiz bir yavaşlıkla kapanmıştı ve metalik kapanma sesinin kendi yürüme ritmine göre sürekli geç gelmesi, her seferinde irkilmesine yol açıyordu. kapı ayarını kimin yaptığını, sadece sabahları ve çok kısa bir an için merak ediyordu. bu işle görevli insanlar var mıydı? kapı üstü kapatma pistonunu belirli bir zaman dilimine ayarlayan insanlar? yoksa bu sadece mekanik bir süreç miydi? merdivenlerin bitiminden yolun karşısına geçti. uzun süredir işe gidenler kalabalığını, komşularını görmediğini ve çok sakın bir bölgede yaşadığını düşündüğünü fark etti. küçük salkım söğütlerin çevrelediği dar bir patikaya saparak büyük istasyona yöneldi. sessizlik, etkili olduğu zamanların keyfiyle, batıya esen bir rüzgarın altında sürükleniyordu. bim kapısının önünden sağa, sonra ileri. en uçtaki büfenin önüne konulmuş tek masaya oturdu. karışık tost (çok ince dilimlenmiş sucuk, kaşar) ve çayın yanında çimenliği seyretti. çimenlik görevlileri aralarında konuşuyorlardı. bir orta yaşlı, birkaç yaşlı insan önünden geçti, fanatik'in en arka ve arkadan bir önceki sayfalarını okudu. benusen'de maç seyredeceğini anladı. birçok şeyi düşünmüş ve çoğunu da anlamıştı. artık iş yerine giderek masasına oturup tek gözlü kediye izlemeye hazırды. merdivenleri çıkıp raylar boyunca yürüdü.

Ç.

haftasonu, saat 13:30

II. /

burada sürekli olarak toplantılarını yapan k., büyük bir yalnızlık çıkışı içinde, belki daha sonra toplantı yapacağını söyleyerek bir şeylere çıktı.

b. n. : Dün gece arab strap – the first big weekend'i, bir kâğıt parçasından da sözlerini takip ederek dinledi. Aslında İskoç aksanını fazla sevmiyordu ama heriflerin de canlarının bunca sıkılmış olması hoşuna gitmişti. Yaz ve hafta sonları aşağı yukarı şarkıdaki gibi geçmişti : Uyuyamıyordu. Barlara gidiyordu. Çok içiyordu. Erkek arkadaşlarıyla liglerin başlamasını bekliyordu. Gittiği barlara ve hayatına kadınlar girip çıkıyordu. Bir an Dundee'yi düşündü. Bunu düşünmekten sıkıldı. Dışarı çıktı. Dut ağaçlarının yanından geçerken, içinden, bu bir sonbahar gecesi değil, dedi. Dolmuş durdu; bindi. Bara gidip şair bir d'le konuştu, bira söyledi. Kolayca ve hiç çekinmeden bir gözlem yaptı : Eğer bir yerde "yeterince" sabit durursan, diğer sabit duranlar dışında, her şey önünden geçip gidebilirdi. Bir bira daha söyledi. ./ . hafta sonu ; 15 : 00 ve "kalbi sıkışan bir hamamböceği olmalı zaman".

alfred bester

yıkım'a giden adam

türkçesi: berna kılınçer / çetin şan

altıkırkbeş yayın

kadıköy, 2000

Alfred Bester, modern bilim kurguyu yaratan, bir avuç yazardan biriydi. Diğer pek çok yazar gibi o da ucuz dergilerden doğdu. Rengi, eylemi ve hareketi öğrendiği: POW!, ZAP! – çizgi romanlarda çalışarak gücünü geliştirdi, dişlerini sivriltti. Akılda görüntüler yaratabilecek şekilde yazmayı ve bu duyguları okurun üzerinde uyandırabilmeyi öğrendi. Bu yeteneklerini radyo ve televizyona skeçler yazmaya başladığında da kullanacaktı.

Ama Bester, aslında, bilim kurgu okuyarak ve bundan açıkça keyif alarak büyümüştü. Ticari işlerde çalışarak, takdir toplayan yazma yeteneğini keskinleştirirken bilim kurgu okumayı sürdürdü. Gerçekten ne yapabileceğini gösterme zamanı geldiğinde, şükürler olsun ki, bilim kurguya yöneldi ve bir usta doğdu. Hâlâ yazıldığı günkü kadar güçlü olan “Adam and No Eve”, 1941’de yayınlandı. Başka sıkı hikâyeleri de var, ama çok değil. *Yıkım’a Giden Adam*’ı yazdığı 1950’lere kadar bilim kurgu, Bester için, üzerine pek düşmediği bir heves olarak kaldı, *Yıkım’a Giden Adam* bir ilk romandı ve hâlâ öyle, bir klasik.

Kitap, kapitalist bir geleceğin en zengin kapitalisti Ben Reich’in öyküsüdür. Üstelik bu adam, yirmi dördüncü yüzyılın korkunç derecede kokuşmuş savaş sonrası New York şehrinin

en kokuşmuşudur (Bester bir New Yorklu'ydu ve bu kimlik, acı bir çan sesi gibi her cümlemin arkasında çınlar). Orası, aynı zamanda, bu suç düşünüyü kenti gözetleyen ve Esper denilen düşünce okuyucularının dünyasıdır. Bu sürekli zihinsel gözetim sayesinde son cinayetin işlenmesinin üzerinden yetmiş beş yıl geçmiştir. Bir kişi dışında herkese hükmeden, biri dışında bütün işlerinde başarılı olan Reich'in açıkça, bir cinayet işlemesi gerekmektedir. Bu mantıklıdır, en azından Reich için, girilen finansal ölüm kalım savaşını kazanmakta olan en tehlikeli rakibini öldürmelidir.

Bu olay aslında bir meydan okumadır – ki Bester, bunu müthiş bir enerjiyle onaylar. Reich'in planları gelişip ortaya çıktıkça, bu kokuşmuş, çekici, tehlikeli ve iğrenç şehir de gelişip ortaya çıkar. Okuyucu, dilin, rengin ve vahşi yaratıcılığın asla yavaşlamayan, asla durmayan hızıyla hemen bu yeni ortama fırlatılır. Dünya, insanları, makineleri, aygıtları, duyguları ve tutkularıyla canlanıverir.

Kitabın içinde, kitapla aramızda içsel bir benzerlik vardır, ki Bester bunu romanın kalıbı olarak kullanır. Esperlerle karşılaşır ve düşüncelerimizi onlarınkiyle birleştiririz. Erken Ortaçağ'a ait hattatsı cümle yapılarından bu yana, özellikle matbaa tekniklerinin gelişmesiyle düşüncelerimizin zihinlerde görsel karşılığını oluşturabilecek edebi anlatım biçimleri geliştirebildik. Bir düzine farklı şey, aynı anda oluşmakta – zamanın mikrosaniyelerinin içinde.

Bu tür bir roman daha önce hiç yazılmadı. Ve artık diğer yazarlar, o zamandan beri bu yapının üzerinde çalışıp duruyorlar: Blish, Zelazny ve Delany aklıma gelenler. Yeni Akım yazarları, bu madenin derinliklerine inip değerli parçaları araştırdı ve siberpunklar sadece *Yıkım'a Giden Adam*'ın gök gürlemesinin sönük fısıltılarını tekrarlayabildiler. Ama Bester ilkti – ve usta

hâlâ o.

Bazı eleştirmenler bu romanı, Jakoben intikam oyunları ile karşılaştırdılar. Ama Jakobenler, öykülerini bildikleri bir dünyanın içine yerleştirmişlerdi, Bester ise heyecanlı oyunu için tamamen yeni bir dünya yaratmalıydı. Dünya, öyküyle birlikte büyür, asla arka planda kalmaz, aksine, daima ön plandadır. Esper'ler ironik Freudçu bir tavırla, alaycılığın sınırında düşünceleri gözetler.

Bester, her şeyden çok, dile âşıktır.

Gerilme, endişe ve kavga.

Bir yandan okuyucuda böylesi duygular uyandırırken, bu cümle Reich'in planlarının temelidir. Yazar korkmaz. Sadece dilsel riskleri üstlenmez, kendini hızla dilsel saldırıların içine doğru savurur. Yeni sözcükler, gramer ve bolca argo. Bir etimolojist durur ve *slok* gibi yeni bir sözcük türetimine, Yiddiş dilindeki *shloch* ile benzerliğini (bippy'nin *pippich*'den ya da İngiltere'de "schmutter", bir giysi, *schmata*, bir paçavradan gelmesi gibi) not ederek başını sallayabilir.

Bester, zeki ve komik bir adam olduğu için sahip olduğu mizah duygusunu daima korur ve romanda sık sık bunun altını çizer. Bir sahne korkunç olabilir? – ya da komik mi? yoksa ikisi birden mi? Romandaki bir karakterin, görmek istediği adamın Venüs'e döndüğü kendisine söylendiğinde, "Öyleyse yolculuğu ben de yapmalıyım. Saat ondaki roketi yakalayacak kadar vaktim var mı? Idlewild'i ara" şeklinde verdiği kıvılcımlar saçan yanıtın mizah seviyesini değerlendirememek için insanın duygusuz olması gerekir.

Idlewild Havaalanı'nın, Kennedy Havaalanı olması önemli değil. Venüs bitkilerinin, bildiğimiz Venüs'ten daha bereketli bir Venüs'te yetişiyor olması gerçeğinin de önemi yok. Öykü New York şehrinde geçiyor, Venüs ve Mars sadece banliyöler,

Flushing ya da Forest Hills gibi. Buna inanmalı mıyız? Ya da yanıtı, kelime oyununa dayanan bir tür bilmecenin içinde olan, karmaşık bir şaka mı bu? Acele edin!

Bester, tek atımlık bir yazar değildi. Derlenmiş hikâyeleri harikadır. Ve *Yıkım'a Giden Adam*'dan beş yıl sonra, ilkinin bütün gücünü ve heyecanını taşıyan ikinci romanını yazdı, *Yıldızlar Hedefim [Kaplan! Kaplan!]*. Bu kitaplar, onların yazarının yanı sıra sınırlarıdır. Alfie'yi tanımak büyük ve özel bir zevkti. Onu en son gördüğümde, Venedik'te, feribot dubasının üzerindeki bir masada, bir saat kadar oturmuştuk. Ilık bir bahardı ve vapur gittiğinde yavaşça sallanarak, soğuk şarap içtik. Konuştuk, güldük ve ayrıldık. Bir daha buluşmadan öldü.

Teşekkürler Alfie, çok çok teşekkürler.

Harry Harrison

Türkçesi: Sema Özdemir

Sonsuz evrenin içinde yeni olan, farklı olan hiçbir şey yoktur. İnsanoğlunun anlık düşünceleri içinde eşsiz görünen her şey, Tanrı'nın Gözü'nün sonsuzluğunda çaresiz kalacaktır. Hayattaki bu tuhaf saniye, bu alışılmadık olay, ortamın, fırsatların ve karşılaşmaların bu olağaniüstü rastlantıları . . . bunların hepsi, galaksisi, devrini iki yüz milyon yılda bir tamamlayan ve topu topu dokuz kez tamamlamış olan güneşin bir gezegeninin üstünde tekrar tekrar oluşabilir.

Her biri, uzay ve zamanda eşi olmayan o gururlu yanılsamaya bakıcılık eden, sonsuz sayıda dünya ve kültür vardı, hâlâ var. Aynı megalomaniyle acı çeken sayısız insan vardı; kendilerinin eşsiz, yeri doldurulamaz ve kopyalanamaz olduğunu düşünen insanlar. Daha da fazlası vardı . . . sonsuzluğun daha da ötesinde. İşte bu, böyle bir zamanın öyküsüdür ve böyle bir kişinin . . .

YIKIM'A GİDEN ADAM.

birinci bölüm

PATLAMA! SARSINTI! Kasa odasının kapıları parçalanarak açılıyor. Ve kasanın derinliklerinde paralar yağmalanmak, talan edilmek, ganimet olarak alınmaya hazır bir şekilde raflara sıra sıra dizilmiş bekliyor. Kim o? Kasanın içindeki kim? Aman, Tanrım! Yüzü Olmayan Adam! Bakıyor. Belli belirsiz. Suskun. Korkunç. Koş . . . Koş . . .

Koş, yoksa çiçek yüzlü, muhteşem görünümlü o çekici kızı ve Paris Trenini kaçıracağım. Koşarsam yetişebilirim. Ama kapının önünde duran Bekçi değil, Oh, Tanrım! Yüzü Olmayan Adam. Bakıyor. Belli belirsiz. Suskun. Haykırma. Kes haykırmayı . . .

Ama ben haykırmıyorum. Işıklar parıltılar ve müzik çalarken pırl pırl yanan mermer bir sahnede şarkı söylüyorum. Ancak amfiteatrda kimse yok. Kocaman gölgeli bir çukur . . . tek bir seyirci dışında bomboş. Suskun. Gözlerini dikmiş bakıyor. Belli belirsiz. Yüzü Olmayan Adam.

O ANDA, cıgılgı sese dönüştü.

Ben Reich uyandı.

Su yatağında yatağında kımıldamadan yatarken kalbi hızla atıyor ve gözleri, hissedemediği bir huzur etkisi veren odadaki eşyalar üzerinde rastgele odaklanıyordu. Yeşim duvarlar, doku-nulduğunda başını sallayan porselen mandarin biçiminde gece

lambası, üç gezegen ve altı uydudaki zamanı gösteren ışıltılı çoklu saat, yatağın kendisi, doksan dokuz nokta dokuz Fahrenheitlik¹ gliserin karbonatta yüzen kristal havuz.

Kapı yumuşak bir şekilde açıldı ve karanlığın içinde Jonas belirdi, koyu kahverengi yatak odasında bir gölge, at suratlı ve cenaze levazımatçısı tavırlı bir hayalet.

"Yine mi?" diye sordu, Reich.

"Evet, Bay Reich."

"Yüksek sesle mi?"

"Çok yüksek, efendim. Ve çok korkutulmuş."

"Eşek kulaklarının Allah belasını versin!" diye homurdandı Reich. "Ben asla korkmam."

"Hayır, efendim."

"Defol."

"Peki, efendim. İyi geceler, efendim." Jonas, odadan çıkıp kapıyı kapadı.

Reich, bağırdı: "Jonas!"

Uşak yeniden göründü.

"Özür dilerim, Jonas."

"Önemli değil, efendim."

"Önemli," diye gülümsedi Reich. "Sana bir akraba gibi davranıyorum. Bu ayrıcalık için sana yeteri kadar maaş vermiyorum."

"Yo, hayır, efendim."

"Sana bir daha bağırdığımda sen de bana bağır. Neden bütün eğlenceyi ben sahipleneyim?"

"Ah, Bay Reich . . ."

"Böyle davranırsan yükselirsin." Yeniden gülümsedi. "Hepsi bu, Jonas. Teşekkür ederim."

1- *Fahrenheit* : Suyun donma noktasını 32°, kaynama noktasını ise 212° kabul eden ve bu iki sıcaklığın arasını 180 eşit aralığa bölen sıcaklık ölçeği. Oyunu bilimsel oynamayı seven okurlarımız için $^{\circ}\text{F} = (9/5 \times ^{\circ}\text{C}) + 32$ bağıntısını verelim. yhn.

"Teşekkür ederim, efendim." Uşak çekildi.

Reich yatağından kalktı, aynanın karşısında havluyla kurulanarak gülümsemeye çalıştı. "Düşmanını bilerek seç," diye mırıldandı, "rastlantı sonucuyla olmasın." Yansımasına baktı; geniş omuzlar, dar kalçalar, kaslı, uzun bacaklar . . . iri gözlü düzgün bir baş, biçimli burun, acımasızlık duygusu sayesinde yaralanmış görünen küçük hassas bir ağız.

"Neden?" diye sordu. "Görüntümü şeytanla değiştirmeyeceğim. Tanrı'yla da yer değiştirmeyeceğim. Haykırışlar neden?"

Üzerine bir sabahlık geçirdi ve güneş sisteminin zaman panoramasını gösteren saate, atalarını aptala çevirecek derecede alışılmış bir beceriyle, bilinçsiz bir şekilde göz attı. Göstergeyi okudu:

M. S. 2301					
VENÜS		DÜNYA		MARS	
Ort. Güneş Günü 22		15 Şubat		Çift-aralık 35	
Öğlen+09		0205 Greenwich		2220 Merkez Syrtis	
AY	IO	GANYMEDES	KALLISTO	TITAN	TRITON
2G3S	1G1S	6G8S	13G12S	15G3S	4G9S
		(ekliptik)		(transit)	

Gece, öğlen, yaz, kış . . . Reich, düşünme zahmetine girmeksizin güneş sisteminin herhangi bir nesnesinin herhangi bir meridyeni üzerindeki zamanı ve mevsimi söyleyebilirdi. Burada, New York'ta, düş dolu, acı bir gecenin ardından gelen keskin bir kış sabahıydı. Birkaç dakikasını, tuttuğu Esper¹ psikiyatristle analize ayıracaktı. Haykırışlar sona ermeliydi.

1.- ESP: Extra Sensory Perception : *Duyum-ötesi algı*: Çeşitli bilgilerin duyuşsal ipuçları kullanılmaksızın algılanması. Bkz. O. Hançerlioğlu; *Ruhbilim Sözlüğü*.

Esper: Duyum-ötesi algılayabilen kişi. yhn.

“Esper’in E’si,” diye mırıldandı. “Duyum-ötesi Algılama . . . Telepatlar, Düşünce Okuyanlar, Beyin Gözetleyicileri. Düşünce okuyucu bir doktorun, çığlıkları durduracağını sanıyorsun. Bir Esper Tıp Doktoru’nun parasını kazanmak için, kafanın içini gözetleyerek çığlıkları durduracağını sanıyorsun. Şu lanet olası düşünce okuyanların, Homo sapiens’in evriminden bu yana en büyük ilerleme oldukları düşünülüyor. Evrim’in E’si. Piçler! Emperyalizm’in E’si!”

Kapıyı hızla açtı, öfkeyle titriyordu.

“Ama korkmuyorum!” diye bağırdı. “Asla korkmadım.”

Koridor boyunca yürüdü, sandaletleri gümüş döşemeye çarpıyordu, tik-tuk-tik-tuk-tik-tuk, sabahın bu erken saatinde ev halkının uyuduğuna pek aldırmadan yürüdü, iskeletimsi tı-kırtının, on iki yüreği nefret ve korku içinde birdenbire uyan-dırdığını fark etmedi. Analizcisinin odasının kapısını hızla açtı, içeri girdi ve hemen divana uzandı.

Carson Breen, Esper Tıp Doktoru 2, uyanmış, hazır bekliyordu. Reich’in analizcisi olarak “hemşire uykusu” uyuyordu, bu şekilde hastasıyla *uyum içinde* oluyor ve yalnızca hastası ihtiyaç duyduğunda bile uyanıyordu. O tek çığlık, Breen için yeterli olmuştu. Şimdi divanın yanına oturmuştu; işlemeli sabahlığı içinde oldukça şıktı (işinden yılda yirmi bin kredi kazanıyordu) ve tüm duyuları tetikteydi (patronu cömert ama özen isteyen biriydi).

“Başlayın, Bay Reich.”

“Yine o Yüzü Olmayan Adam,” diye hırladı Reich.

“Kâbus mu?”

“Seni, kan emici pislik herif, düşüncelerimi oku ve kendin bul. Yo, hayır. Özür dilerim. Çocukluk yapıyorum. Evet, yine kâbuslar. Bir bankayı soymaya çalışıyordum. Ardından bir pnömatiğe yetişmeye uğraştım. Sonra birisi şarkı söylüyordu.

Sanırım, bendim. Sahneleri elimden geldiği kadar iyi anlatmaya çalışıyorum. Bir şey unuttuğumu sanmıyorum . . .” Uzun bir suskunluk oldu. Reich, en sonunda pat diye sordu: “Eeee? Bir şeyler görebiliyor musun?”

“Yüzü Olmayan Adam’ın kimliğini bilmediğinize ısrar ediyorsunuz, değil mi, Bay Reich?”

“Nasıl bilebilirim? Onu asla görmüyorum. Tüm bildiğim –”

“Bence bilebilirsiniz. Sadece istemiyorsunuz.”

“Dinle,” diye bir suçlu öfkesi içinde patladı Reich. “Sana yılda yirmi bin ödüyorum. Eğer yapabildiğin en iyi şey böyle saklakça saptamalarsa . . .”

“Ciddi mi söylüyorsunuz, Bay Reich, yoksa bu sadece genel endişe sendromunun bir parçası mı?”

“Endişe yok!” diye bağırdı, Reich. “Korkmuyorum. Ben asla–” Esperin usta zihni, yıkıcı sözcüklerinin altındakini ararken anlamsız laflar etmenin faydasız olduğunu anlayan Reich kendini durdurdu. “Yine de yanılıyorsun,” dedi umursamaz bir tavırla. “Kim olduğunu bilmiyorum. O yalnızca Yüzü Olmayan Adam. Hepsi bu.”

“Önemli noktaları reddediyorsunuz, Bay Reich. Onları görünebilir yapmalısınız. Biraz serbest çağrışım deneyelim. Konuşmadan, lütfen. Sadece düşünün. Soygun . . .”

“Mücevherler – saatler – elmaslar – hisse senetleri – bonolar – altınlar – kalpazanlık – nakit – milyarlar – doş . . .”

“Sonuncusu neydi?”

“Şaşırdım, demek istediğim taş . . . tıraşlanmamış, değerli taş.”

“Şaşıрма değil. Önemli bir düzelti; ya da başkalaşma. Devam edelim. Pnömatik . . .”

“Uzun – vagon – kompartımanlar – hava – soğutmalı . . . Bu anlamsız.”

“Uygun, Bay Reich. Bir sözcük oyunu. ‘Hâlâ’yı ‘hala’ gibi

okuyun, anlayacaksınız. Lütfen, devam edin."

"Siz gözetleyiciler fazla kurnazsınız. Bakalım: Pnömatik . . . tren – yeraltı – sıkıştırılmış hava – ultrasonik hız – 'sizi ulaşıma ulaştırıyoruz' sloganı – Şu Allah'ın belası şirketin adı neydi? Hatırlamadım. Bu düşünce nereden geldi ki?"

"Bilinççeşiğinden¹ Bay Reich. Bır deneme daha ve anlamaya başlayacaksınız. Amfiteatr . . ."

"Sıralar – arka koltuklar – balkonlar – localar – bölmeler – ahır bölmeleri – Marslı atlar – Mars Düzlükleri . . ."

"Ve işte buldunuz, Bay Reich. Mars. Son altı ay içinde Yüzü Olmayan Adam'la ilgili doksan yedi kâbus gördünüz. O sizin daimi düşmanınız, bozgununuz ve üç ortak paydada toplanabilen düşlerinizdeki dehşetin esin kaynağı oldu . . . Finans, Ulaşım ve Mars. Tekrar tekrar yineleniyor . . . Yüzü Olmayan Adam, Finans, Ulaşım ve Mars."

"Bu benim için hiçbir anlam ifade etmiyor."

"Bir şeyler ifade etmesi lazım, Bay Reich. Bu korkutucu nesneyi tanımlayabilmelisiniz. Yoksa, yüzünü reddederek kaçmaya çalışmanızın başka ne nedeni olabilir?"

"Hiçbir şeyi reddetmiyorum."

"Başka ipuçları vereyim, şu başkalaştırarak söylediğiniz sözcük 'doş' ve adını unuttuğunuz şirketin sloganı 'sizi ulaşıma –' "

"Size kim olduğunu bilmediğimi söyledim." Reich, divandan sert bir şekilde kalktı. "İpuçlarınızın yardımı olmuyor. Herhangi bir tanımlama yapamıyorum."

"Yüzü Olmayan Adam, sizi korkutmuyor, çünkü yüzü yok. Kim olduğunu biliyorsunuz. Ondan nefret ediyor ve korkuyorsunuz, ama kim olduğunu biliyorsunuz."

1– *Bilinççeşiği* : İng. *Preconscious* : (Freud) Belirli bir zaman içinde bilinçte bulunmamakla birlikte istendiği anda kolayca bilince çağrılacak bilgi, anı, beceri ve benzerlerinin bulunduğu anlık alanı. Bkz. O. Hançerlioğlu; *Ruhbilim Sözlüğü*.

“Gözetleyici olan sensin. Sen söyle.”

“Yeteneğimin bir sınırı var, Bay Reich. Yardımınız olmadan düşüncelerinizin daha derin kısımlarını okuyamam.”

“Yardım demekle ne demek istedin? Sen en iyi E.T.D.’sin. Seni kiraladım. Eğer—”

“Ne böyle düşünüyor ne de bunu kastediyorsunuz, Bay Reich. Böyle acil bir durumda kendinizi korumak amacıyla bir 2. sınıf Esper kiraladınız. Şimdi aldığınız tedbirinizin bedelini ödüyorsunuz. Eğer çığlıkların kesilmesini istiyorsanız, 1. sınıflardan birine başvurmalısınız . . . Yani, Augustus Tate veya Gart ya da Samuel @kins . . . ”

“Bunu düşüneneğim,” diye mırıldandı Reich ve arkasını dönerek yürüdü. Kapıyı açarken, Breen seslendi: “Aklıma gelmişken . . . ‘Sizi ulaşma ulaştırıyoruz’ sloganı D’Courtney Karteli’nin. “Taş”ı “doş” ile başkalaştırmanızla nasıl bir bağlantısı olabilir? Bunu düşünün.”

“Yüzü Olmayan Adam!”

Reich, düşüncesinin Breen’e doğru uzanan patikasına kapıyı çarparak odasına yürüdü. Vahşi bir nefret dalgası içinde kabbardı. “Adam haklı. Çığlıklara neden olan D’Courtney. Ondan korktuğum için değil. Kendimden korkuyorum. Başından beri biliyordum. Ta içinde biliyordum. Onunla ilk karşılaştığım anda, D’Courtney piçini öldürmem gerekeceğini biliyordum. Yüzü yok, çünkü o cinayetin yüzü.”

TAMAMEN GİYİNMIŞ ve bütün suratsızlığı üzerinde olarak Reich, evinden fırtına gibi çıktı, sokağa ulaştığında bir Egemen Sıçrayıcısı tek bir zarif sıçrayışla onu, Egemen’in New York Ofisi’ne, içinde binlerce çalışanı barındıran yüzlerce katlı

dev kuleye ulaştırdı. Ulaşım, iletişim, ağır sanayi, imalat, satış, araştırma, inceleme, ithalat piramitinin zirvesi olan Egemen Kulesi, inanılmaz büyüklükteki bir anonim şirketin merkezi sinir sistemiydi. Egemen Hizmetler & Kaynaklar A.ř., alır, satar, değiştokuş yapar, üretir ve yok ederdi. Yan kuruluşlar ve holdingin şirketler ağı öylesine karmaşıktı ki, dolambağlı finansal akışı izlemek için 2. sınıf bir Esper Muhasebeci'nin tam gün çalışması gerekiyordu.

Reich, peşinden gelen şef sekreteriyle (Esper 3) ve sabah yapılacak işler yığını taşıyarak onu izleyen yardımcılarıyla birlikte ofisine girdi.

"Masanın zerine bırak ve fırla!" diye hırladı Reich.

Masasının zerine kâğıtları ve kayıt kristallerini bırakarak aceleyle ama kin gütmeksizin ıktılar. Reich'ın öfke nöbetlerine alışkındılar. Reich, D'Courtney'i çoktan deşmeye başlamış bir öfkeyle titreyerek kendisini masasının arkasındaki koltuğa bıraktı. En sonunda mırıldandı : "şu pie bir fırsat daha vereceğim."

Masasının kilidini çözdü, ekmece koruyucusunu atı ve Lloyds tarafından dört misli A-1-* olarak sıralanan şirketlerin sadece nde gelen yöneticilerine ayrılmış Yönetici'nin şifre Kitabı'nı çıkardı. İhtiyacı olan bilgilerin çoğunu kitabın orta sayfalarında buldu:

QQBA	ORTAKLIK
RRCB	İKİMİZİN
SSDC	İKİNİZİN
TTED	BİRLEşME
UUFE	ÇIKARLAR
VVGF	BİLGİLENDİRME
WWHG	TEKLİFİ ONAYLAMA

XXIH	GENEL BİLGİLER
YYJI	ÖNERİLER
ZZKJ	GİZLİ
AALK	EŞİT
BBML	SÖZLEŞME

Şifre kitabında kendi yerini işaretleyen Reich, v-fon'un¹ düğmesine bastı ve ofis içi operatörünün görüntüsüne konuştu: "Bana Şifre'yi bağla."

Ekran kamaştı, ardından kitaplar ve bant bobinleriyle dolu dumanlı bir oda belirdi. Soluk gömlekli solgun bir adam ekrana bir göz attı ve ardından yerinden fırladı.

"Evet, Bay Reich?"

"Günaydın, Hassop. Bir tatile ihtiyacın var gibi görünüyor." *Düşmanını bilerek seç.* "Spaceland'de bir hafta tatil yap. Egemen ödeyecek."

"Teşekkür ederim, Bay Reich. Çok teşekkür ederim."

"Bu gizli. Craye D'Courtney'e. Gönder—" Reich Şifre Kitabını inceledi. "YYJI TTED RRCB UUFEE AALK QQBA. Cevabını roket gibi istiyorum. Tamam mı?"

"Tamam, Bay Reich. Roket gibi."

Reich, bağlantıyı kesti. Elini masanın üzerindeki kristal ve kâğıt yığınının arasına daldırdı, bir kristal alarak çalıcıya koydu. Şef sekreterinin sesi yükseldi: "Egemen'in Toplamı yüzde iki nokta bir bir üç dört düştü. D'Courtney'inki yükseldi, yüzde iki nokta bir bir üç ..."

"Allah belasını versin!" diye homurdandı Reich. "Benim cebimden onunkine." Çalıcıyı kapatıp sabırsızlık sancısı içinde yerinden kalktı. Yanıt saatler sonra gelecekti. Bütün yaşamı D'Courtney'in yanıtına bağlıydı. Ofisinden çıktı, sık sık yaptığı

1.- v-fon: Belki yakında bizim de ulaşabileceğimiz, görüntülü telefon. yhn

personeli acımasızca kontrol eden yönetici tavrını takınarak Egemen Kulesi'nin katları ve bölümleri arasında dolaşmaya başladı. Esper sekreteri, eğitimli bir köpek gibi davetsizce ona eşlik ediyordu.

"Eğitilmiş kaltak!" diye düşündü Reich. Sonra yüksek sesle konuştu: "Üzgünüm. Bunu gözetledin mi?"

"Önemli değil, Bay Reich. Anlıyorum."

"Sahi mi? Ben anlamıyorum. Lanet olası D'Courtney!"

Personel'de, alışılmış iş başvurusu yığını sınıyor, kontrol ediliyor ve eleniyordu . . . memurlar, zanaatkârlar, uzmanlar, orta düzey yöneticiler ve üst düzey uzmanlar. İlk eleme, standart test ve görüşmelerle yapılıyor, yapılan elemeler, Reich içeri girdiğinde buz gibi bir öfkeyle salonu arşınlayan Egemen'in Esper Personel Müdürü'nü asla tatmin etmiyordu. Aslında Reich'ın sekreterinin ziyaretlerini telepatik bir duyuruyla bildirmiş olması umurunda bile değildi.

"Her adaya son eleme görüşmesi için on dakika ayırıyorum," diye tersledi bir yardımcısını. "Saatte altı kişi, günde kırk sekiz kişi. Yazık ki, reddetme yüzdem, yüzde otuz beşin altına düşmediği takdirde zamanımı boşa harcıyorum demektir; bunun anlamı da, sen Egemen'in zamanını boşuna harcıyorsun demektir. İşe yaramayanları incelemek için Egemen'den para almıyorum. Bu senin işin. Hallet!" Reich'e doğru döndü ve nezaketle selamladı. "Günaydın, Bay Reich."

"Günaydın. Sorun mu var?"

"Önemli değil. Personel, Duyum-ötesi Algı'nın bir mucize olmadığını, sadece saat ücreti limitlerine bağlı bir beceri olduğunu anladığı zaman sorun çözülmüş olacak! Blonn hakkındaki kararınız nedir, Bay Reich?"

Sekreter : "Notunuzu henüz okumadı."

"Şunu size hatırlatayım ki, genç bayan, benden maksimum yarar

sağlanmazsa, boşa harcanmış olurum. Blonn notu, üç gündür Bay Reich'in masasında."

"Blonn da ne bok?" dedi Reich.

"Önce ön bilgiler, Bay Reich: Esper Loncasında ortalama olarak yüz bin (100,000) 3. Sınıf Esper vardır. Bir Esper 3, zihnin bilinç düzeyini gözetleyebilir – o anda karşısındakinin ne düşündüğünü keşfedebilir. 3. sınıf, telapatların en düşük seviyesidir. Egemen'in güvenlik mevkilerinin çoğu 3.'lerin elinde. Beş yüzün üzerinde . . ."

"Bunların hepsini biliyor. Herkes biliyor. Asıl konuya gel, laf ebesi!"

"İzin verirsen asıl konuya kendi bildiğim tarzda geleceğim. Sonra, Lonca'da yaklaşık on bin ikinci sınıf Esper var," diye oldukça soğuk bir şekilde konuşmasını sürdürdü Personel Müdürü. "Onlar benim gibi, bilinç düzeyinin altlarına, bilinççeşiğine dek inebilen uzmanlardır. 2.'lerin çoğu profesyoneldir . . . doktorlar, avukatlar, mühendisler, eğitimciler, ekonomi uzmanları, mimarlar vesaire."

"Ve hepiniz bir servete mal oluyorsunuz," diye homurdandı Reich.

"Neden olmasın? Satacak eşsiz bir hizmetimiz var. Egemen, bu gerçeği takdir ediyor. Egemen, şu anda yüz kişiden fazla 2. çalıştırıyor."

"Asıl konuya gelecek misin?"

"Sonuç olarak, Lonca'da 1. Sınıf Esper sayısı binden azdır. 1.'ler, derin gözetleme yapabilecek kapasitededirler, bilinç ve bilinççeşiği katmanlarını aşarak bilinçdışına¹ dek uzanırlar . . . zihnin en alt katmanları. Var olan temel arzular ve diğerleri. Onlar, şüphesiz, çok önemli görevlerdedirler. Eğitim, özel tıbbi

1.- Bilinçdışı : İng. *Unconscious*. Bilincin dışında geçen eylem ve etkinliklere verilen isim. Bkz. O. Hançerlioğlu; *Ruhbilim Sözlüğü*. yhn

hizmet . . . Tate, Gart, @kins, Moselle gibi analizciler . . . Psikoz Bölümü'ndeki Lincoln Powell gibi suçbilimciler . . . Siyasal Analizciler, Devlet Delegeleri, Özel Hükümet Danışmanları ve benzerleri. Egemen Hizmetleri'nin şimdiye dek hiç 1. çalıştırmak için bir nedeni olmadı."

"Evet?" diye mırıldandı Reich.

"Artık bir neden var, Bay Reich ve Blonn'u kullanabileceğimize inanıyorum. Kısacası . . ."

"Burada diyor."

"Kısacası, Bay Reich, Egemen öylesine çok Esper çalıştırıyor ki, başına Blonn gibi bir 1.'nin geçirildiği özel bir Esper Personel Bölümü kurulmasını öneriyorum, ki tüm zamanını telepatlarla görüşmeye ayırabilsin."

"Senin neden bu işi halledemediğini düşünüyor."

"İşi neden yapamadığımı anlatabilmek için gerekli bilgileri verdim, Bay Reich. Ben bir 2. Sınıf Esperim. Normal iş başvurularını hızla denetleyebilir ve sonuçlandırırım, ama diğer Esperleri aynı hız ve verimle inceleyemem. Tüm Esperler sıralamalarına bağlı olarak değişik etkilerde zihin blokları kullanmaya alışkındır. Verimli bir son eleme görüşmesi için her 3.'ye bir saat ayırmam gerekiyor. Herhangi bir 2. içinse üç saat. Bir 1.'nin zihin bloğunu aşp onu gözetlemem olanaksız. Bu iş için Blonn gibi bir 1. kiralamalıyız. Bedeli çok yüksek olacaktır, şüphesiz, ama gereksinim de acil."

"Böylesine acil olan nedir?"

"Allah aşkına! Ona durumu anlatma! Bu eğlence değil. Bu kırmızı bayrak sallamak. Adanı zaten yeterince kızgın."

"İşimi yapmalıyım, Madam. Gerçek şu ki, efendim," dedi Reich'a: "En iyi Esperleri kiralayamıyoruz. D'Courtney Karteli, Esperlerin kaymağını elimizden alıyor. Tekrar tekrar yineleniyor, uygun olanaklar olmadığı için, düşük seviyedekilere teklif

vermemizi sağlayarak, D’Courtney bizi fare kapanına sokuyor. Bu arada da sessizce en iyileri kendine ayırıyor.”

“Allah kahretsin!” diye haykırdı, Reich. “Allahın belası D’Courtney. Tamam. İşe alınsın. Ve Blonn’a söyle, D’Courtney’i fare tuzağına sokmaya başlasın. İyisi mi sen de aynısını yap.”

Reich, sıkıntıyla Personel’i terk ederek Satış merkezine yöneldi. Benzeri tatsız bilgilendirmeler onu bekliyordu. Egemen Hizmetler & Kaynaklar, D’Courtney Karteli’yle süregiden tahrip savaşını kaybediyordu. Her sektör merkezinde kaybediyordu – Reklam, Mühendislik, Araştırma, Halkla İlişkiler. Yenilginin kesinliğinden kaçış yoktu. Reich, sırtının duvara dayandığını biliyordu.

Ofisine döndü ve beş dakika boyunca öfkeyle dolaşıp durdu. “Faydasız,” diye mırıldandı. “Onu öldürmem gerektiğini biliyorum. Birleşmeye yanaşmayacak. Hem neden yanaşsın? Beni yendi ve bunu biliyor. Onu öldürmeliyim, bunun için yardıma ihtiyacım olacak. Gözetleyici yardımına.”

V-fonu yeniden açtı ve operatöre konuştu: “Eğlence Merkezi.”

Krom ve emayeyle dekore edilmiş, oyun masaları ve bir bar bulunan ıslıl ıslıl bir salon ekranda belirdi. Bir eğlence merkezi gibi görünüyor ve kullanılıyordu. Gerçekteyse orası Egemen’in güçlü casusluk bölümünün karargâhıydı. Eğlence Merkezi Yöneticisi West adında sakallı bir okulluydu ve bir satranç problemiyle uğraşıyordu, ardından dikkatini ekrana yöneltti.

“Günaydın, Bay Reich!”

Resmi “Bay” sıfatıyla uyarılan Reich: “Günaydın, Bay West,” dedi. “Sadece günlük denetim. Babaca yönetim biçimi, bilirsin. Bugünlerde eğlence dünyası ne âlemde?”

“Hafifledi, Bay Reich. Yine de şikâyetçiyim, efendim. Çok fazla kumar oynandığını düşünüyorum.” West, iki iyi niyetli

Egemen memuru masumca içkilerini bitirip salondan çıkana dek huysuz bir sesle oyalandı. Ardından da rahatlayarak koltuğuna gömüldü. "Temiz, Ben. Çekinmeden konuş."

"Hassop gizli şifreyi henüz çözmedi mi, Ellery?"

Beyin gözetleyici, başını salladı.

"Deniyor mu?"

West gülümsedi ve başıyla onayladı.

"D'Courtney nerede?"

"Astra gemisiyle Dünya yolunda."

"Planlarını biliyor musun? Nerede kalacak?"

"Bilmiyorum. Kontrol etmek ister misin?"

"Bilmiyorum. Gerekebilir . . ."

"Ne gerekebilir?" West, gözlerini merakla ona dikti. "Telepatik Örgü'nün v-fonla iletilebilmesini dilerdim, Ben. Şu anda ne düşündüğünü bilmekten hoşlanırdım."

Reich zalimce sırıttı. "V-fon'da olduğumuz için Allaha şükürler olsun. En azından düşünce okuyucularına karşı küçük bir korunma sayısı. Suça yaklaşımın nedir, Ellery?"

"Tipik."

"Herhangi biri gibi mi?"

"Lonca'nın düşündüğü gibi. Lonca suçtan hoşlanmıyor, Ben."

"Esper Loncası ona neden bu kadar karşı çıkıyor? Paranın, başarının değerini biliyorsun . . . Neden aklını başına toplamıyorsun? Neden senin yerine Lonca'nın düşünmesine izin veriyorsun?"

"Anlamıyorsun. Biz Lonca'da doğarız. Lonca'yla birlikte yaşarız. Lonca'da ölürüz. Lonca görevlilerini seçme hakkına sahibiz ve de hepsi bu. Profesyonel yaşantımızla Lonca ilgilenir. Bizi eğitir, derecelendirir, etik standartlar koyar ve bunlara uymamızı sağlar. Meslek dışından olanları koruyarak bizi koruyor, tıp

kurumları gibi. Hipokrat Yemini'ne benzer bir yeminimiz var. Esper Andı deniyor. Eğer onu bozacak olursak, bize ancak Tanrı yardım edebilir . . . sanırım yeminimi bozmamı istiyorsun."

"Belki de," dedi, Reich kararlı bir şekilde. "Belki de gözetleyici andının çiğnenmesine degecek bir şeyleri ima ediyorum. Belki de para hakkında düşünüyorum . . . senin ya da herhangi bir 2. Sınıf gözetleyicinin tüm yaşamı boyunca göremeyeceği kadar çok para."

"Unut gitsin, Ben. İlgilenmiyorum."

"Yani andını bozdun diyelim. Ne olur?"

"Topluluktan sürülürüz."

"Hepsi bu mu? Bu kadar mı korkutucu? Cebinde bir servet le? Kurnaz gözetleyiciler, daha önce de andlarını bozmuşlardı. Onlar da sürüldüler. Ne olur yani? Kafanı çalıştır, Ellery."

West, üzüntüyle gülümsedi: "Sen anlayamazsın, Ben."

"Anlamamı sağla."

"Şu bahsettiğin sürgüne gönderilmiş gözetleyiciler . . . Jerry Church gibi. Çok akıllı oldukları söylenemez. Şöyle . . . " West, düşündü. "Ameliyat tam anlamıyla başlamadan önce, sağır ve dilsizler denilen, özürlü bir grup vardı."

"İşitemez ve konuşamaz?"

"Onlar. El işaretlerinden oluşturulan bir dille iletişim kurarlardı. Bu da şu demekti, sadece sağır ve dilsizlerle iletişim kurabilirlerdi. Anlıyor musun? Kendi toplumlarında yaşamak zorundaydılar, yoksa yaşayamazlardı. Bir insan, dostlarıyla konuşamazsa çıldırır."

"Yani?"

"Aralarından bazıları haraççılığa başladı. Daha başarılı olan sağır ve dilsizleri her hafta bağış yapmaya zorunlu tuttular. Eğer kurban ödemek istemezse onu toplum dışı bıraktılar. Kurban, daima ödedi. Ya ödeyecek ya da delirene kadar yalnızlık

içinde yaşayacaktı.”

“Yani, siz gözetleyicilerin sağır ve dilsizler gibi olduğunuzu mu söylemek istiyorsun?”

“Hayır, Ben. Siz normaller, sağır ve dilsizsiniz. Tek başımıza sizin aranızda yaşamak zorunda kalırsak çıldırırız. Yani beni rahat bırak. Eğer pis bir şeyler yapmaya niyetin varsa, bilmek istemiyorum.”

West, v-fonu Reich’ın yüzüne kapattı. Büyük bir öfkeyle kükreyen Reich, altın bir kâğıt ağırlığını kaptığı gibi kristal ek-rana fırlattı. Etrafa saçılan parçaların uçuşması durulmadan koridora çıkmıştı bile ve binadan çıkıyordu.

Gözetleyici sekreteri, adamın nereye gittiğini biliyordu. Gözetleyici şoförü nereye gitmek istediğini biliyordu. Reich, evine ulaştığında gözetleyici kâhyası Reich’ın söylenmeyen isteğine uygun olarak hafif bir öğlen yemeğinin hazırlanması emrini verdi. Öfkesi biraz olsun dinen Reich, çalışma odasına geçti ve hafif bir ışıkla titreşen köşedeki kasasına yöneldi.

Bu, tek bir dairesel dokunuş sayesinde geçici titreşimlere dönüşen, bal peteği şeklinde basit bir evrak kasasıydı. Kasanın titreşimlerinin geçici titreşimlerle uyum gösterdiği saniyeler boyunca, kasa keskin bir ışıkla parıldamaya başladı. Kasa, sadece Reich’ın taklit edilemeyecek sol işaret parmağının gözenek deseniyle açılabilirdi.

Reich, parmağının ucunu parıltının ortasına yerleştirdi. Parıltı soluklaştı ve bal peteği kafes göründü. Parmağını yerinde tutarak uzandı ve kasanın içinden siyah küçük bir defterle, büyük kırmızı bir zarf çıkardı. İşaret parmağını çektiğinde kasa yeniden titreşmeye başlamıştı.

Reich, defterin sayfalarını karıştırmaya başladı . . . ANARŞİSTLER . . . ÇOCUK KAÇIRMA . . . KUNDAKÇILAR . . . RÜŞVETÇİLER (İSPATLANMIŞ) . . . RÜŞVETÇİLER (POTANSİYEL)

. . . (POTANSİYEL) başlığının altında elli yedi önemli kişinin adlarını buldu. İçlerinden biri, Augustus Tate'di, Esper Tıp Doktoru 1. Sınıf. Başını doyuma ulaşmış bir şekilde salladı.

Kırmızı zarfı yırtarak açıp içindekileri inceledi. Zarfın içinde, üzerinde incecik el yazıları bulunan yüzyıl öncesine ait beş sayfa vardı. Egemen Hizmetleri ve Reich Klanı'nın kurucusundan kalma bir mesajdı. Sayfaların dördü harflerle sıralanmıştı: PLAN A, PLAN B, PLAN C, PLAN D. Beşincinin başlığı, GİRİŞ'ti. Reich, çok eski örümceksi el yazısını yavaşça okudu:

Benden sonra gelenlere: Zekânın sınavı, açık ve net olanın uzun uzun anlatılmasını reddetmektir. Eğer bu mektubu açmışsanız birbirimizi anlıyoruz demektir. Size yardımcı olabilecek dört genel cinayet planı hazırladım. Onları size Reich mirasınızın bir parçası olarak bırakıyorum. Yalnızca dış hatları çizilmiştir. Ayrıntılar, yaşadığınız zamana, ortamınıza ve zorunluluklara göre sizin tarafınızdan doldurulmalıdır.

Dikkat: Cinayetin özü asla değişmez. Her çağda, kurbanın ödül olduğu bir çatışmada, katil ve toplum karşı karşıyadır. Toplumla savaşmanın ABC'si değişmeden kalacaktır. Atik olun, cesur olun, kendinize güvenin, o zaman başarılırsınız. Bu artılara karşı toplum savunmasızdır.

Geoffrey Reich

Reich, planları yavaşça inceledi, soyunun başlatıcısının böylesi bir ileri görüşlülükle, her olası acil gereksinim için yaptığı hazırlığı takdirle karşılıyordu. Planlar, günü geçmiş olmalarına

rağmen ilham vericiydiler; fikirler oluşturabiliyor, varsayımları berraklaştırıyorlardı. Bir bölüm, dikkatini çekti:

Eğer doğuştan katil olduğunuza inanıyorsanız, planlarınızı fazla dikkatli yapmaktan kaçının. Zekâ sizi başarısızlığa sürükleyebilir ama katil içgüdüğü yenilmezdir.

“Katil içgüdüğü,” diye soludu Reich. “Allah tarafından, ben de var!”

Telefon bir kez çaldı ve ardından otomatik olarak çalıştı. Hızlı bir çatırtı oldu ve kayıt cihazındaki bant düzensizce hareket etti. Reich, masaya yürüdü ve inceledi. Mesaj kısa ve ölümcüldü:

REICH'E ŞİFRE: YANIT WWHG.

“WWGH. ‘Öneri reddedildi.’ Reddedildi! REDDEDİLDİ! Biliyordum!” diye haykırdı Reich. “Tamam, D’Courtney. Madem birleşme yok, öyleyse cinayet olsun.”

ikinci bölüm

AUGUSTUS TATE, E.T.D. 1., her analizinde saat başına 1,000 kredi kazanıyordu . . . bir hastanın, doktorun değerli zamanının bir saatinden fazlasına ender olarak gereksindiği göz önüne alınırsa, bu yüksek bir ücret sayılmazdı; ama doktorun geliri günde 8000 kredi ve yılda 2 milyonun üzerindeydi. Diğer Telepatların eğitimi ve Duyum-ötesi Algı'yı dünyadaki herkese yaymak için Lonca'nın Nesil Islahı projelerinin ilerletilmesi amacıyla bu gelirin ne kadarının Esper Loncası'na ödendiğini çok az kişi bilirdi.

Augustus Tate biliyordu ve ödediği % 95, canını yakan bir noktaydı. Bu yüzden Tate, "Esper Vatanseverler Birliği"ne üyeydi, otokrasinin ve üst sınıf Esperlerin gelirlerini korumaya kendini adayan, Lonca içindeki en aşırı sağ kanat politik grup. İşte onu Ben Reich'ın RÜŞVETÇİLER (POTANSİYEL) sınıfına sokan da bu birliğe üye olmasıydı. Reich, Tate'in şık döşenmiş görüşme odasına sert adımlarla girdi, Tate'in ufak tefek bedenine şöyle bir göz attı – birazcık orantısızdı ama bu durum terzi-ler tarafından titizlikle gizlenmişti. Reich oturdu ve homurdandı: "Bana hızlı bir göz at."

Ufak tefek, şık gözetleyici parlayan gözleriyle dikkatini üzerinde yoğunlaştıran Reich'ı inceledi ve sözcükler hızla ağzından döküldü: "Sen Egemen'den Ben Reich'sın. On milyar kredilik bir şirket. Seni tanıdığımı düşünmüştüm. Artık tanıyorum.

D'Courtney Karteli'yle bir ölüm kalım savaşıma giriştin. Doğru, değil mi? D'Courtney'e karşı tavrın düşmanca. Doğru mu? Bu sabah birleşme teklif ettin. Şifreli mesaj şöyleydi: YYJI TTED RRCB UUFE AALK QQBA. Teklif reddedildi. Tamam mı? Çaresizlik içinde karar verdin ki—" Tate, birden sustu.

"Devam et," dedi, Reich.

"Onun Kartelini ele geçirmenin ilk adımı, Craye D'Courtney'i öldürmek. Yardımımı istiyorsun . . . Bay Reich, bu çok komik! Eğer böyle düşünmeye devam ederseniz, sizi ihbar edeceğim. Yasayı biliyorsunuz."

"Akıllı ol, Tate. Yasayı çiğnememe yardım edeceksin."

"Hayır, Bay Reich. Size yardım edecek bir konumda değilim."

"Bunu mu söylüyorsun? 1. Sınıf bir Esper? Ve ben buna inanacağım? Senin, herhangi birini, herhangi bir grubu ya da tüm dünyayı atlatabilecek kapasitede olmadığına mı inanacağım?"

Tate, gülümsedi. "Sineğe tatlı sunmak," dedi. "Tipik bir yöntem—"

"Beni gözetle," diye sözünü kesti Reich. "Zaman kazandırır. Aklında ne olduğunu oku. Senin yeteneğin. Benim kaynaklarım. Yenilemez bir birleşim. Tanrım! Tek bir cinayetle yetineceğim için dünya kendini şanslı saymalı. Birlikte evreni talan edebiliriz."

"Hayır," dedi kararlılıkla Tate. "Bu işe yaramaz. Sizi ihbar etmek zorundayım, Bay Reich."

"Bekle. Ne önerdiğimi bilmek ister misin? Beni daha derin oku. Ne kadar ödemeyi düşünüyorum? Üst sınırim nedir?"

Tate, gözlerini kapattı. Pürüzsüz yüzü acıyla gerildi. Ardından gözleri şaşkınlık içinde açıldı. "Ciddi olamazsınız?" diye bağırdı.

"Evet," diye homurdandı Reich. "Ve daha fazlası, samimi olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Tate, yavaşça başıyla onayladı.

"Egemen ve D'Courtney'in birleşmesinin bu teklifi garanti-lediğinin farkındasın."

"Sana inanmak üzereyim!"

"İnanabilirsin. Senin Esper Vatanseverler Birliği'ne beş yıldır finansal destek veriyorum. Eğer beni yeterince derin gözetlemişsen nedenini de biliyorsun. Lanet olası Esper Lonca-sı'ndan senin kadar ben de nefret ediyorum. Lonca etiği iş dün-yası için kötü . . . para kazanmak tatsızlaşıyor. Senin Birlik, bir gün Esper Lonca'sını yıkabilecek bir organizasyon."

"Bunların hepsini okudum," dedi sertçe, Tate.

"Egemen ve D'Courtney cebimde olduğunda senin grubun için Lonca'yı yıkmana yardım etmekten daha iyisini yapabili-rim. Seni yeni bir Esper Loncası'nın ömür boyu Başkanı yapabi-lirim. Bu, kayıtsız şartsız bir garantidir. Tek başına yapamaz-sın ama benimle başarırın."

Tate, gözlerini kapayıp mırıldandı: "79 yıldır başarılı bir ta-ammüden cinayet yok. Esperler cinayetten önce amacın sakla-nılabilmesini imkânsızlaştırıyor. Ya da cinayetten önce bir şekil-de Esperler atlatılabilse bile, sonrasındaki suçluluk duygusu-nun saklanmasını olanaksız hale getiriyorlar."

"Esperlerin bulduğu kanıt mahkemede kabul edilmiyor."

"Doğru ama Esper bir kez suçluluk duygusunu fark ettiğin-de daima gözetlemesini destekleyecek nesnel kanıtlar bulabilir. Lincoln Powell, Polis Psikotik Bölüm Şefi, amansızdır." Tate, gözlerini açtı. "Bu konuşmayı unutmak ister misiniz?"

"Hayır," diye hırladı Reich. "Önce birlikte inceleyelim. Cina-yetler neden başarısız oldu? Çünkü, düşünce okuyucuları tüm dünyada devriye geziyor. Herhangi bir düşünce okuyucuyu ne

durdurulabilir? Başka bir düşünce okuyucu. Ama şimdiye dek hiçbir katil kendisini engellemeye çalışan iyi bir gözetleyiciyi kiralamayı düşünemedi; ya da düşünce bile anlaşma yapamadı. Ben yaptım.”

“Yaptınız mı?”

“Bir savaşa giriyorum,” diye sürdürdü Reich. “Toplumla keskin bir mücadeleye gireceğim. Haydi buna, bir strateji ve taktik sorunu olarak bakalım. Benim sorunum, temelde herhangi bir ordunun sorunu. Atiklik, cesaret ve özgüven yeterli değil. Bir ordunun İstihbarata gereksinimi vardır. Savaş, İstihbaratla kazanılır. Sana G-2’ m olarak ihtiyacım var.”

“Anlaştık.”

“Ben savaşıacağım. Sen İstihbaratı sağlayacaksın. D’Courtney’in nerede olduğunu, nerede saldırabileceğimi ve ne zaman saldırabileceğimi bilmeliyim. Öldürme işini ben, kendim üstleniyorum ama uygun yer ve zamanı sen söyleyeceksin.”

“Anlaşıldı.”

“Önce istila etmeliyim . . . D’Courtney’i çevreleyen savunma ağlarını kesmeliyim. Bunun anlamı senin düşman mevzileri hakkında bilgi edinmen. Normalleri kontrol edecek, gözetleyicileri saptayacak, beni uyaracak ve onlardan kurtulamazsam, düşünce okumalarını engelleyeceksin. Öldürmenin ardından normaller ve gözetleyiciler ağının arasından geri çekilmem gerekecek. Bir destek birliği olarak bu savaşta bana yardımcı olacaksın. Cinayetten sonra, ortamda kalacaksın. Polisin şüphelisini ve nedeni öğrenmen gerekli. Eğer şüphelerin üzerimde toplandığını bilebilirim onları başka yere yönltebilirim. Eğer başka birinin üzerine yönelmişse, onun üzerine yıkabilirim. Bu savaşı sürdürebilir ve İstihbaratınla kazanabilirim. Bu doğru mu? Gözetle beni.”

Uzun bir suskunluğun ardından Tate konuştu: “Evet. Doğru.

Yapabiliriz.”

“Yapacak mısın?”

Tate, duraksadı, ardından sonunda başıyla onayladı. “Evet, yapacağım.”

Reich, derin bir nefes aldı. “Tamam. Planımda izleyeceğim yol şu: sanıyorum ki, ‘Sardalya’ adı verilen eski bir oyunla öldürmeyi gerçekleştirebilirim. Bu oyun, bana D’Courtney’e ulaşma fırsatını verecek ve onu öldürmek için bir numara düşündüm; antika bir patlayıcı silahın kurşunsuz nasıl kullanılacağını biliyorum.”

“Bekle,” diye birden araya girdi Tate. “Bu niyetini ortalıkta gezinen gözetleyicilerden nasıl saklayacaksın? Seni sadece yanında olduğumda perdeleyebilirim. Her zaman yanında olmam.”

“Geçici bir düşünce engeli oluşturabilirim. Melody Lane’de çalışan ve yardım etmesi için kandırabileceğim bir besteci var.”

“İşe yarayabilir,” diye konuştu Tate, kısa bir gözetlemenin ardından. “Ama aklıma bir şey geldi. Varsayalım D’Courtney korunuyor? Silahla Korumalarını vuracak mısın?”

“Hayır. Gerekli olmayacağını umuyorum. Jordan isimli bir fizyolog, Egemen için görüşü geçici olarak yok eden bir sıvı keşfetti. Onu grev ayaklanmalarında kullanmayı tasarlıyoruz.”

“Anladım.”

“Sen devamlı olarak benimle çalışacaksın . . . düşman mevzilerini keşfetme ve haber alma işlerini yapacaksın ama önce biraz istihbarata ihtiyacım var. D’Courtney kente geldiğinde genellikle Maria Beaumont’un konuğu olur.”

“Şu Süslü Cenaze’nin mi?”

“Ta kendisi. Bu yolculuğunda D’Courtney’in, kadının yanında kalmayı tasarlayıp tasarlamadığını öğrenmeni istiyorum.

Her şey buna bağlı.”

“Bu çok kolay. D’Courtney’in amaçladığı yeri ve planlarını senin için bulurum. Bu gece Lincoln Powell’ın evinde bir davet var. D’Courtney’in doktoru sanırım orada olacaktır. Bir haftalık ziyaret için Terra’da¹ bulunuyor. Düşman mevzilerini araştırmaya ondan başlayacağım.”

“Powell’dan korkmuyor musun?”

Tate’in dudakları küçümser bir gülümsemeyle büküldü. “Eğer korksaydım, Bay Reich, sizinle yaptığım bu pazarlıkta kendime güvenemezdim. Yanılığa düşmeyin. Ben Jerry Church değilim.”

“Church!”

“Evet. Şaşırmış gibi yapmayın. Church, 2. Sizinle yaptığı küçük bir numara yüzünden on yıl önce Lonca’dan tekme yemişti.”

“Lanet olsun. Zihninden okudun, ha?”

“Zihniniz ve geçmişiniz.”

“Eh, bu kez aynı şey tekrarlanmayacak. Sen Church’ten daha sert ve akıllısın. Powell’ın daveti için özel bir gereksinimin var mı? Kadınlar? Giysi? Mücevherat? Para? Yalnızca Egemen’i ara.”

“Hiçbir şey istemem, ama yine de teşekkür ederim.”

“Suçlu ama cömert, işte bu benim.” Reich, gitmek için kalkarken gülümsedi. El sıkışmak için hiçbir hareket yapmadı.

“Bay Reich!” diye seslendi birden Tate.

Reich, kapının yanındayken döndü.

“Çılgıklar devam edecek. Yüzü Olmayan Adam, cinayet sembolü değil.”

“Neee? Ah, Tanrım! Kâbuslar? Hâlâ mı? Seni lanet olasıca gözetleyici. Bunu nasıl öğrendin? Nasıl—”

1.— Terra : Yeryüzü, Dünya. ç.n.

“Aptal olmayın! Bir 1. Sınıf’la oyun oynayabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?”

“Kim oynuyor, seni piç. Kâbuslar hakkında ne söyleyeceksin?”

“Hayır, Bay Reich, size söylemeyeceğim. Bir 1.’den başkasının söyleyebileceğini de sanmıyorum ve doğal olarak bu konuşmamızın ardından başka birine danışmaya cesaret edemezsiniz.”

“Allah aşkına, oğlum! Bana yardım edecek misin?”

“Hayır, Bay Reich,” dedi Tate, anlayıştan yoksun bir gülümsemeyle. “Bu da benim küçük silahım. Eşit olmamızı sağlayacak. Anladığınız gibi, güç dengesi. Karşılıklı bağlılık, karşılıklı sadakati sağlama alır. Suçlu ama gözetleyici . . . işte bu benim!”

TÜM ÜST düzey Esper gibi, Lincoln Powell, 1., Felsefe Doktoru, özel bir evde oturuyordu. Bu gösterişli bir harcama olayı olmaktan çok bir özel yaşam sorunuuydu. Düşünce iletimi tuğla duvardan çok az geçiyordu ama sıradan bir apartman bölmesinin plastiği bu iletişimi engellemek için fazlasıyla zayıftı. Birçok kişinin yaşayabildiği yerlerdeki yaşam bir Esper için çıplak duygular cehennemiydi.

Polis Şefi Powell, Kuzey Nehri’ne bakan Hudson Yokuşu üzerinde, kireçtaşından küçük bir bina satın alabilecek kadar varlıklıydı. Sadece dört odası vardı; üst katta yatak ve çalışma odaları, alttaysa salon ve mutfak. Evde hizmetkâr yoktu. Üst düzey Esperlerin çoğu gibi Powell’in da büyük bir yalnızlığa gereksinimi vardı. Bunu kendisi seçmişti. Mutfaktaydı, davet için gerekli yiyecek içecek göstergelerini kontrol ediyor ve ıslıkla hüzünlü bir ezgiyi çalıyordu.

Otuzlarının sonlarında, uzun, yumuşak ve yavaş hareket

eden ince yapılı biriydi. Geniş ağzı, sürekli olarak gülümsemek üzereymiş gibi görünürdü; ama o anda yüzünde hüznünlü bir düş kırıklığı ifadesi vardı.

Bir Esperin özü, onun duyarlılığıdır. Kişiliği, daima onu çevreleyen ortamın rengine bürünür. Powell'ın sorunu, abartılı mizah anlayışıydı ve tepkileri de değişmez olarak abartılıydı. Kimi zaman, "Onursuz Abe" adını verdiği ruh haline girerdi. Birisi Lincoln Powell'a, masum bir soru sorduğunda, Onursuz Abe yanıtlardı. Ateşli hayal gücüyle en çılgın palavrayı uydurur, bunları gayet ciddi bir suratla anlatırdı. İçindeki yalancıyı bastırmasına olanak yoktu.

Daha bu öğlenden sonra, Şube Müdürü Crabbe sıradan bir şantaj olayı hakkında soru sormuştu ve aslında sadece bir ismi yanlış söylemesiyle birlikte Powell, hayal ürünü bir suç, tehlikeli bir gece baskını ve hayali teğmen Kopenick'in kahramanlığını içeren bir öykü uydurmuştu. Şimdi Müdür, Teğmen Kopenick'i bir madalyayla ödüllendirmek istiyordu.

"Onursuz Abe," diye acı acı mırıldandı, Powell. "Beni fazlasıyla üzüyorsun."

Evin çanı çınladı. Powell, şaşkınlıkla saatine baktı, (milletin gelmesi için henüz erkendi) ve sonra telapatik sezici kilite do diyez tonunda *Açıl* emrini yöneltti. Sezici kilit doğru notayla titreşen bir diyapozon gibi düşünce kalıbına tepki verdi ve ön kapı yavaşça açıldı.

Aniden tanıdık bir duyuusal etkiyi yakaladı: "Kar/nane/la-le/tafta."

"*Mary Noyes. Bir bekâra davet için yardım etmeye mi geldin? ŞÜKÜRLER OLSUN!*"

"*Bana ihtiyacın olacağını düşündüm, Linc.*"

"*Her erkek ev sahibi, ona yardım edecek bir kadın ev sahibine ihtiyaç duyar. Mary, ne yapacağım şu Kanapelerle^{S.O.S.}?*"

"Yeni bir tarif buldum. Senin için yapacağım. Kızarmış bir çeşit turşu &"

"&?"

"Bu çok etkili, aşkım."

Kız, mutfığa geldi, fiziksel olarak kısa boyluydu ama düşünceleri yüksek ve güçlüydü; dış görünüş olarak esmerdi ama içi bembeyazdı. Dış görünüşünün esmer dokusuna rağmen neredeyse beyazlar içinde bir rahibeydi; ama gerçek olan da zihindir. Siz düşündüğünüz şeysinizdir.

"Keşke tekrar düşünebilsem, sevgilim. Ruhumu yeniden temellendirebilsem!"

"Kendini mi (seni olduğun gibi öpüyorum) değiştireceksin Mary?"

"Bir yapabilseydim (hiçbir zaman gerçekten yapmıyorsun, Linc). Her seferinde seni tatmaktan, nane tatmaktan yoruldum."

"Bir daha sefere brendi ve buz eklerim. İyice çalkala. Voila! İşte İğneleyici-Mary."

"Öyle yap. Bir de ~~KAR~~"

"Neden karın üstünü çizdin? Karı severim."

"Ama ben seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Mary."

"Sağ ol, Linc." Ama adam yalnızca söylerdi. Daima söylerdi. Hiç düşünmezdi. Kız hızla sırtını döndü. Kızın içine akıttığı gözyaşları adamı yaktı.

"Yine mi, Mary?"

"Yine değil. Daima, daima." Ve kızın zihninin derinlikleri haykırdı: "Seni seviyorum, Lincoln. Seni seviyorum. Babamın hayali: Güvenlik sembolü: Sıcaklığın: Koruyucu tutkunun: Beni sürekli geri çevirme . . . daima . . . sonsuza dek. . ."

"Beni dinle, Mary . . ."

"Lütfen konuşma, Linc. Sözcüklerle konuşma. Aramıza sözcükler

girdiğinde buna dayanamıyorum!"

"Sen benim dostumsun, Mary. Daima. Her düş kırıklığında. Her mutlulukta."

"Ama aşkta değil."

"Hayır, sevgili yürek. Bu düşüncemin seni incitmesine izin verme. Aşkta değil."

"Yeteri kadar aşkım var, Tanrı bana acısın, her ikimiz için de."

"Tanrı bize acısın, ikimiz için de yeterli değil, Mary."

"Kırkına gelmeden önce bir Esperle evlenmelisin, Linc. Lonca bunu şart koşuyor. Biliyorsun."

"Biliyorum."

"O zaman bırak da bu soruyu dostluğumuz yanıtlasın. Benimle evlen, Lincoln. Bana bir yıl ver, hepsi bu. Seni sevmek için kısacık bir yıl! Ondan sonra seni bırakırım. Sana yapışıp kalmam. Benden nefret etmene izin vermem. Sevgilim, öyle küçük bir istek . . . karşılığı da öyle küçük ki . . ."

Çan çınladı. Powell, çaresizlikle Mary'ye baktı. "Konuklar," diye mırıldandı ve telepatik sezici kilite do diyезде Açıl emri yöneltti. Aynı anda Mary, beş kat güçlü bir Kapan gönderdi. Notalar birbirine karıştı ve kapı açılmadı.

"Önce beni yanıtla Lincoln."

"Sana istediğin yanıtı veremem, Mary."

Kapı çanı yeniden çınladı. Adam kadının omuzlarından sıca kıcı tuttu, yanına çekti ve gözlerinin içine baktı. "Sen bir 2.'sin. Beni yapabildiğin kadar derin oku. Aklında ne var? Yüreğimde ne var? Yanıtım nedir?"

Adam bütün engellerini kaldırdı. Zihninin gürültülü derinlikleri ılık, korkutucu . . . ürkünç, ama çekici ve arzulanıcı bir akışla Mary'e doğru aktı; ama . . . "Kar. Nane. Laleler. Tafta," dedi bitkinlikle kız. "Git konuklarını karşıla, Bay Powell. Kanepelerinizi hazırlayacağım. Başka bir işte iyi değilim."

Adam, kızı öptü ve ardından salona yönelerek kapıyı açtı. Anında evin içine dolan parlak akıntıyı, konuklar izledi. Esperlerin daveti başladı.

Açıkçası Kanape? Ne
Ellery, Teşekkürler lezzetli. Evet.
ben Mary, bunlar çok Tate
senin ben
Başarısını daha Kanape? D'Courtney'i
kutlamak fazla tedavi ediyorum.
için Egemen O'nu
Galen ile için bekliyorum
geldik. çalışacağını yakında
Çünkü pek kentte
o düşünmüyorum. olacak.
daha Bugünlerde
yeni kazandı Lonca Sınavı'nı
Eğer, da ve
siz de karar artık
ilgiliniyorsanız vermeye 2. sınıf
Powell, bizimkiler de hazır oldu.
seni Egemen'in
Lonca ahlaksızca
Başkanlığı'na Kanape? casusluğu
getirmek üzerine.
için. Kanape?
Ne, evet.
Teşekkür
Kanape? ederim
Mary . . .

"@tkins! Chervil! Tate! İnsaf edin! Şu ördüğümüz (?) desene bir bakar mısınız?"

Telepatik gevezelik durdu. Konuklar bir an düşündüler ve ardından hep birlikte kahkahalara gömüldüler.

"Bunlar bana, anaokulundaki günlerimi anımsatıyor. Ev sahibinize biraz merhamet gösterin, lütfen. Eğer bu karmaşayı dokumaya devam edersek kendi izimi kaybedeceğim. Haydi, biraz düzene girelim. Güzel bir şeyler olsun demiyorum."

"Sadece desenin ismini söyle, Linc."

"Siz nasıl istersiniz?"

"Hasır örgü? Matematik eğrileri? Müzik? Mimari tasarım?"

"Ne olursa. Ne olursa . . . Yeterki beynime kaşıntı yapmasın."

Üzgünüm, Lincoln.	Davet havasına giremediğimizi	Yeterince
Tate	düşün	Esper
ama	Alan	Erkek
ben	Seaver	bekâr
herhangi	seçilmiş bir Başkan	kalırsa
bir şey	oluyor	Lonca'nın
açıklamaya	bence Al	soyun
özgür	yapmaz	islâhı
değilim	TP	planlarını
hakkında	onun	alt üst
D'Courtney ona göre	gelecek	edebilir.
	henüz .	

Mary Noyes, tamamlanmamış "henüz" ağıyla kalakalınca bir kahkaha tufanı daha koptu. Kapı çanı yeniden çınladı ve bir Güneş Sistemi Avukatı 2., yanında kız arkadaşıyla içeriye girdi. Kız dışardan şaşırtacak kadar çekici, ağırbaşlı ufak tefek bir şeydi ve topluluğa yabancıydı. Kızın Telepatik dokusu naif ve

fazla derin değildi. 3. olduğu apaçıktı.

"Selamlar! Selamlar! Gecikme için özür dileriz. Turuncu tomurcuklar & nikah yüzükleri bizi affettirir. Yoldayken teklif ettim."

"Korkarım ki ben de teklifi kabul ettim," dedi kız, gülümseyerek.

"Konuşma," diye kızı hemen tersledi Avukat. "Bu bir 3. Sınıf ağız dalaşı değil. Sana sözcükleri kullanmamamı söylemiştim."

"Unuttum!" deyiverdi bir kez daha, ardından salonu korku ve utancıyla ısıttı. Powell öne çıktı ve kızın titreyen elini tuttu.

"Ona aldirmayın, o geç kalmış, züppe bir 2.dir. Ben Lincoln Powell, ev sahibinizim. Polisler için Sherlock'luk yaparım. Eğer nişanlınız sizi dövecek olursa pişman olmasına yardımcı olurum. Gelin diğer hilkat garibeleriyle tanışın . . . " Kızı salonda dolaştırdı. *"Bu Gus Tate, bir şarlatan. Yanındakiler, Sam & Sally @kins. Sam de diğerinin aynısıdır. Sally çocuk bakıcısı – 2.dir. Venüs'ten yeni geldiler. İşte bir ziyaret–"*

"N-nasıl – yani nasılsınız?"

"Şu yerde oturan şişman adam Wally Chervil'dir, mimar-iki. Onun (kucağında)² oturan sarışın June, karısı. June, yayın yönetmeni-iki. Şu da onların oğulları, Galen, Ellery West'le konuşan. Gally bir teknik okul öğrencisi-üç . . . "

Genç Galen Chervil, hemen itiraz ederek 2. sınıfa yükseldiğini ve bir yıldan beri sözcüklere gereksinim duymadığını söylemeye başladı. Powell, gencin sözünü kesti ve kızın algılama eşiğinin altına inerek düşüncesiz hatasının nedenini açıkladı.

"Ah", dedi Galen. "Doğru, 3. sınıf kardeşler, bu biziz. Ve burada olduğuna sevindim. Bu derin gözetleyiciler beni korkutmaya başlamıştı."

"Ah, bilmiyorum. Ben de önceleri korkmuştum ama sanırım artık korkmuyorum."

"Bu da ev sahibeniz, Mary Noyes."

"Merhaba, Kanepe?"

"Teşekkür ederim. Çok lezzetli görünüyorlar, Bayan Powell."

"Pekâlâ, şimdi bir oyuna ne dersiniz?" diye Powell, hızla araya girdi. "Resimli bulmaca oynamak isteyen var mı?"

DIŞARIDA, GÖLGELERE sinmiş olan Jerry Church, Powell'ın bahçe kapısına sokulmuş pür dikkat dinliyordu. Üşümüştü, sessizdi, hareketsiz ve açtı. Öfkeliydi; nefret ediyordu, küçümsüyordu ve açtı. Esper 2'ydi ve açtı. Açlığının nedeni, sürgün edilmişliğin uğursuz vurgunuydu.

İnce, meşe panelin içinden toplantının çoklu TP deseni süzülüyordu: dokunan, sürekli-değişen, neşeli bir desen. Ve Church, Esper 2 olduğu halde, son on yıldır ancak yetecek bir sözcük perhiziyle yaşıyordu, kendi halkına açlık duyarak – kaybettiği Esper dünyasına.

"D'Courtney'den bahsettim, çünkü, onunlike benzer olabilecek bir olayla karşılaştım."

Bu Augustus Tate'di ve @kins'e yağ yapıyordu.

"Ah, gerçekten? Çok ilgi çekici! Notlarımızı karşılaştırmak isterdim. Aslında, Dünya'ya gelmemin nedeni D'Courtney'in de buraya gelmesi. Yazık ki D'Courtney – yani uygun değil."? @kins'in sır vermek istemediği, Tate'in de bir şeyler öğrenmek istediği açıkça belliydi. Belki de öyle değil, diye fikir yürüttü Church, ama tıpkı karmaşık elektronik devrelerle kılıç kullanan düellocular gibi birtakım ustalıkla perdeleme ve karşı-perdeleme hamleleri ortalıkta dönüyordu.

"Buraya bak, gözetleyici! Şu zavallı kıza fazlaca kaba davrandığını düşünüyorum."

"Şunun yaptığı zevzekliğe bak," diye mırıldandı Church,

kendi kendine. "Kıçıma tekme yapıştıran Powell piçi, bu kez de koca burnunu avukatın işine sokuyor."

"Zavallı kız mı? Demek istediğin aptal kız, Powell? Tanrım! Ne kadar da acemisin?"

"O sadece bir 3. Adil ol."

"Bana acı veriyor."

"Evlenecek olduğun bir kız hakkında . . . böyle şeyler hissetmen doğru mu?"

"Romantik bir eşşek olma Powell. Biz gazetleyicilerle evlenmek zorundayız. En azından bir güzel yüzlüyle olsun diye düşünmüştüm."

Salondaki resimli bulmaca oyunu sürüyordu. Noyes, fazlasıyla çaba sarf ederek eski bir şiirin maskelenmiş görüntüsünü oluşturmaya çalışıyordu:

Deniz				sahillerinin
bu				ve
gece				Parıldıyor
çok	şakinlik	körfezin		inatla
şakin	içinde	oldukça		İngiltere'nin
ve	Gel	uzağındaki		yitip
dalgalar	ey	gecenin		gitmiş
sarhoş	tatlı	penceresi		kayalıkları;
ay	hava.	sadece		ve
bu	uzağında	serpinti		var
güzel	çok	çizgisinin		olan
düzlüğün	çok			Şuallar
üzerinde				ışıldıyor
nazikçe uzanıyor;				– üzerinde uçsuz bucaksız Fransız

Kör şeytan, bu da ne? Bardak içinde bir göz mü? Hımmm?

Bardak değil. Kulplu bir bira kupası. Bira kupası içinde bir göz. Einstein.¹ Kolay.

"İş için Powell'a ne dersin, Ellery?" Bu, kocaman, heybetli göbeği ve sahte gülümsemesiyle Chervil'di.

"Lonca Başkanlığı için?"

"Evet"

"Son derece uygun bir adam. Biraz romantik, ama uygun! Eğer evlenirse, mükemmel bir aday."

"Bu onun romantikliği. Bir kızın yanında sakinleşip yerleşme konusunda sorunu var."

"Siz bütün derin gözetleyiciler, hepiniz böyle değil misiniz? Tanrı'ya şükür ki, 1. değilim."

Ardından mutfakta kırılan bir bardağın gürültüsü ve Rahip Powell, bu kez de küçük sümük Gus Tate'e vaaz veriyordu.

"Bardağa boş ver, Gus. Düşüncelerini gizlemek için bardağı kırmak zorunda kaldım. Tıpkı bir nova gibi endişe yayıyorsun."

"Ben bir şeytanım, Powell."

"Sen şeytan değilsin. Bu Ben Reich işi de nedir?"

Küçük adam gerçekten savunmaya çekildi. Zihinsel kabuğunun sertleştiğini hissedebiliydiniz.

"Ben Reich mı? Ondan söz etmenin nedeni nedir?"

"Sen söz ediyorsun, Gus! Bütün gece boyunca bu düşüncelerin içinde dönüp durdun. Okumamak elimde değildi."

"Ben değilim, Powell. Başka bir T.P'yi okuyor olmalısın."

Bir at kişnemesi görüntüsü.

"Powell, yemin ederim ben değil—"

"Reich'la bir şeyler mi karıştırıyorsun, Gus?"

"Hayır." Ama tüm düşünce perdelerinin kapandığını işitebiliydiniz.

"Deneyimli birinden öğüt, Gus. Reich, seni belaya bulaştırabilir.

1.— A.B. burada kelime oyunu yapıyor. 'Eye in a stein'dan Einstein'a geçiyor.

Dikkatli ol. Jerry Church'ü hatırla? Onu Reich yıktı. Sana da aynısının olmasına izin verme."

Tate, yeniden salona doğru sürüklendi; Powell, mutfakta kalmıştı, sakın ve yavaş hareketlerle kırılmış bardağı süpürüyordu. Jerry Church, arka kapıya dayandığı yerde donup kalmış, kalbini yakıp kavuran nefreti bastırmaya çalışıyordu. Chervill'lerin oğlu avukatın kızına gösteriş yapıyor, bir aşk şarkısı söylerken bir taraftan da şarkıyı görsel bir parodisiyle eşleştiriyordu. Tam bir üniversiteli işi. Kadınlarsa sinüs eğrileri kullanarak hararetle tartışıyorlardı. @kins ve West, Church'ün açlığını daha da şiddetlendiren bir karşılıklı konuşma ağında inanılmaz karmaşıklıkta bir desen örüyorlardı.

"Bir içki ister misin, Jerry?"

Bahçe kapısı açıldı. Elinde köpüklü bir bardak tutan Powell'ın silueti ışıktaki belirdi. Yıldızlar yüzünü yumuşak bir ışıkla aydınlatıyordu. Derin, gölgeli gözler şefkatli ve anlayışlıydı. Church büyülenmiş gibi ayağa kalktı ve sunulan içkiyi ürkekçe aldı.

"Bunu Lonca'ya bildirme, Jerry. Yasağı bozduğum için başım derde girer. Zaten sürekli olarak kuralları çiğneyip duruyorum. Zavallı Jerry". . . Senin için bir şeyler yapmalıyız. On yıl çok uzun bir süre."

Church, aniden kadehteki içkiyi Powell'ın yüzüne savurdu ve koşarak uzaklaştı.

üçüncü bölüm

PAZARTESİ SABAHİ dokuzda Tate'in pürüzsüz yüzü Reich'in v-fonunun ekranında belirdi.

"Bu hat güvenli mi?" diye sordu sertçe.

Yanıt olarak Güvence Mührü'nü gösterdi, Reich.

"Pekâlâ," dedi Tate. "Sanırım, senin için bu işi hallettim, dün gece @kins'i gözetledim. Ama raporumu vermeden önce seni uyarmalıyım. Bir 1.'yi derin gözetlerken hata payı vardır. @kins de engellemede oldukça dikkatliydi."

"Anlıyorum."

"Craye D'Courtney, gelecek çarşamba sabahı 'Astra' ile Mars'tan dönüyor. Doğrudan Maria Beaumont'un evine gidecek ve kesinlikle bir gece için gizli konuk olarak ağırlanacak . . . Daha fazla değil."

"Bir gece," diye mırıldandı Reich. "Peki sonrası? Planları nedir?"

"Bilmiyorum. Görünüşe göre D'Courtney birtakım tatsız eylemler planlamış—"

"Bana karşı!" diye hırladı Reich.

"Belki. @kins'e göre, D'Courtney, bir tür şiddetli gerginlik altında ve uyum dokusu parçalanıyor. Yaşam İçgüdüsü ve Ölüm İçgüdüsü ayrılmış. Bu duygusal iflas altında hızla geriliyor . . ."

"Hay Allah kahretsin! Hayatım buna bağlı," dedi öfkeyle

Reich. "Açık konuş."

"Oldukça basit. Her insan birbirine zıt iki güdünün dengesi-
sinden oluşur . . . Yaşama İçgüdüğü ve Ölüm İçgüdüğü. Her iki
sinin de amacı benzerdir. . . . Nirvana'ya ulaşmak. Yaşama İç-
güdüğü Nirvana'ya ulaşmak için her zorluğu yenme savaşı ve-
rir. Ölüm İçgüdüğüse, kendisini yok ederek Nirvana'ya ulaş-
maya çalışır. Genellikle uyum sağlayabilen bireyde her iki gü-
dü de bir bütün halindedir. Baskı altında birbirinden ayrılır. İş-
te, D'Courtney'e olan da bu."

"Evet, Allah'tan! Ve beni kışkırtıyor!"

"@kins, perşembe sabahı D'Courtney'i görecektir ve düşündü-
ğü her neyse, ondan vazgeçirmeye çalışacak. @kins D'Court-
ney'in yapacağı şeyden korkuyor ve engel olmak istiyor. D'Co-
urtney'i engellemek için Venüs'ten buraya uçmuş."

"@kins bunu durdurmak zorunda kalmayacak. Onu ben
durduracağım. Beni korumak zorunda değil. Ben kendimi ko-
ruyacağım. Nefs-i müdafaa! Tate . . . cinayet olmayacak! Nefs-i
müdafaa! İyi iş gördün. İhtiyaç duyduğum şey buydu."

"Çok daha fazlasına ihtiyacın var, Reich. Diğer şeylerin ya-
nında, zaman. Bugün, pazartesi. Çarşamba'ya dek hazır olmalı-
sın."

"Hazır olacağım," diye hırladı Reich. "İyisi mi sen de hazır
ol."

"Başarmak zorundayız, Reich. Başaramazsak – sonu Yıkım.
Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Her ikimiz için de Yıkım. Biliyorum." Reich'ın sesi çatla-
maya başladı. "Pekâlâ, Tate, bu işte benimlesin ve işin sonuna
kadar bu yolda dümdüz gideceğim . . . Yıkım'a kadar."

BÜTÜN PAZARTESİYİ plan kurarak geçirdi, ataklık, cesaret ve özgüvenle. Bir sanatçının mürekkeple üzerinden geçmeden önce yaptığı zarif taslaklar gibi planının anahatlarını kurşunkalemle çizdi; ama son işi, mürekkeple temize geçmeyi yapmadı. Bunu çarşamba gününe, katil içgüdüüne bırakacaktı. Planı bir kenara koydu ve Pazartesi gecesi uykuya daldı . . . ve çılgınlarla uyandı, yine Yüzü Olmayan Adam kâbusunu görmüştü.

Salı günü öğleden sonra, erkenden Egemen Kulesi'nden ayrıldı ve Sheridan Place'teki Yüzyıl İşitsel-kitapçı'ya uğradı. Orası genellikle piro-elektrik¹ kristal kayıtları üzerine yoğunlaşmıştı . . . zarif metal parçalarına yerleştirilmiş ince mücevherler. En son moda, kadınlar için operalardı. ("Nereye Giderse Gitsin Müzik Onunla Olacak.") Yüzyıl'da aynı zamanda raflar dolusu modası geçmiş basılı kitap da bulunuyordu.

"İhmal ettiğim bir arkadaşım için özel bir şey istiyorum," dedi satıcıya, Reich.

Mallar dört bir yandan önüne yığıldı.

"Yeterince özel değil," diye sızlandı. "Neden bir gözetleyici tutup müşterilerinizi bu dertten kurtarmıyorsunuz? Ne kadar tuhaf ve eski bir çalışma yöntemi?" Dükkânın içinde, peşinde bir grup tedirgin tezgâhtarla yavaş yavaş dolaşmaya başladı.

Gerçek duygularını tam olarak gizlemesinin ardından ve meraklanmış yönetici, gözetleyici bir tezgâhtar çağırmadan önce, Reich kitap raflarının önünde durdu.

"Bu nedir?" diye sordu şaşkınlık içinde.

"Antika kitaplar, Bay Reich." Satış personeli arkaik görsel kitapların teori ve pratiğini açıklamaya girişirken Reich da yavaş yavaş, asıl hedefi olan kahverengi kaplı yıpranmış cildi arıyordu. Kitabı çok iyi hatırlıyordu. Beş yıl önce görmüş ve kara kaplı

1.- Belli türde küçük bir kristal parçası üzerine basınç uygulanarak elde edilen elektrik akımıyla çalışan ç.n.

defterine not etmişti. Yaşlı Geoffry Reich hazır olmaya inanan tek Reich değildi.

"İlginç. Evet. Çekici. Peki, bu nedir?" Reich, kahverengi ciltli kitabı raftan aldı. "Davet Oyunları" Üzerindeki tarih de nedir? Doğru olamaz. Yani bu kadar uzun zaman önce de davetler olduğunu mu söylüyorsun?"

Personel, eskilerin de pek çok şaşırtıcı yönden son derece modern oldukları konusunda Reich'ı ikna etmeye çalıştı.

Reich, kendi kendisine gülererek:

"Şunun içindekilere bakın," diye kıkırdadı Reich. " 'Balayı Briçi' . . . 'Prusya Visti' . . . 'Postane' . . . 'Sardalya.' Bu oyun da neymiş? Sayfa doksan altı. Haydi, bir göz atalım."

Reich, koyu harfli **EĞLENCELİ KARMA DAVET OYUNLARI** başlığına gelene dek sayfaları çevirdi. "Şuna bakın," dedi gülererek ve şaşırmış birini oynayarak. Çok iyi anımsadığı bir paragrafı gösteriyordu.

SARDALYA

Oyunculardan biri Sardalya seçilir. Bütün ışıklar söndürülür ve Sardalya evin içinde herhangi bir yere saklanır. Birkaç dakika sonra, oyuncular onu aramaya başlamak için etrafa dağılırlar. Saklanan oyuncuyu bulan ilk kişi, gerçeği açığa çıkarmadan onunla birlikte saklanır. Sardalyaları bulmayı başaran her oyuncu sırayla onlara katılır, son oyuncu, yani kaybeden, karanlıkta tek başına dolaşıp durmaya terk edilir.

"Bunu alıyorum," dedi Reich. "Kesinlikle tam aradığım şey."

O GECE, tam üç saatini dikkatli bir şekilde kitabın geri kalanı okunamaz hale getirmekle geçirdi. Oyunlarla ilgili bilgileri ısıyla, asitle, lekeyle ve makasla lime lime etti; ve her yanık, her kesik, her çizik D'Courtney'in acıyla kıvranan bedenine indirilen bir darbeydi. Temsili cinayeti bittiğinde, her oyunu anlamsız parçalara ayırmıştı. Sadece "Sardalya"ya dokunmamıştı.

Reich, kitabı paketledi ve değer biçici Graham'ın adresini yazarak hava deliğine attı. Puf ve güm sesiyle giden kitap bir saat sonra, Graham'ın resmi değer biçme mühürüyle geri döndü. Reich'in verdiği hasar fark edilmemişti.

Kitabı armağan paketine sardırarak, içine Graham'ın değer belgesini koydu ve Maria Beaumont'un evine yolladı. Yirmi dakika sonra yanıt gelmişti: "Sevgilim! Sevgilim! Sevgilim! Küçük seksi sevgilni (açıkça belliydi ki notu Maria'nun kendisi yazmıştı) unutunu sanmışım. N'kadar şaane! Bu gece Beaumont'a ge. Davet veriyoz. Tatlı armaanındaki oyunla oynarıs." Mesaj kapsülünü kapatan yıldız şeklindeki sentetik yakutun tam ortasında Maria'nın bir portresi vardı. Bir nü portre, doğal olarak.

Reich, yanıtladı: "Karşı konulmaz. Bu gece değil. Milyonlarımdan biri kayıp."

Kadın yanıtladı: "Çarşamba, seni akıllı çocuk. Sana benimkilerden birini veririm."

Reich, karşılık verdi: "Memnuniyetle kabul ediyorum. Konuk getireceğim. Her tarafını öperim." Ve yatağına gitti.

Ve Yüzü Olmayan Adam'a karşı çığlıklar attı.

ÇARŞAMBA SABAHI, Reich, Egemen'in Bilim-kenti'ni ziyaret etti ('Babaca yönetim, bilirsiniz') ve zeki genç adamlarla

canlandırıcı bir saat geçirdi. Onlarla çalışmalarını tartıştı ve Egemen’de kalırlarsa, onları bekleyen parlak gelecekten söz etti. Derin uzayda cenaze arabasına acil iniş yapan bekâr öncü hakkındaki eskiden kalma açık saçık fıkrayı anlattı (ve ceset dedi ki: “Ben sadece turistlerden biriyim!”) ve zeki genç adamlar itaatkârca kahkahalar attılar, patronlarına karşı küçücük bir küçümseme hissettiler.

Bu samimi ortam Reich’a dikkat çekmeden İzinsiz Girilmez yazılı odaya süzülme ve görsel engelleyici kapsüllerin birini alabilme fırsatını verdi. Kapsüller, bakır küpler biçimindeydiler, ateş püskürtücü kapsüllerin yarı büyüklüğünde, ama iki katı daha ölümcül. Kırılarak açıldıklarında fışkıran göz kamaştırıcı mavi alev, Rhodopsin’i – göz retinasındaki görsel mor renk – iyonize ederek kurbanı körleştiriyor, zaman ve mekân algısını ortadan kaldırıyordu.

Çarşamba öğleden sonra Reich, teatral bölgenin kalbi olan Melody Lane’e gitti ve Zihinsel Şarkılar A. Ş.’ye uğradı. Orasını, Reich’ın satış bölümü için harika reklam müzikleri ve Egemen’in geçen yıl ki işçi kavgalarını bastırmak için her şeyi kullanabileceği bir zamanda propaganda amaçlı çarpıcı grev kırıcılığı şarkıları besteleyen zeki, genç bir kadın yönetiyordu. Adı Duffy Wyg&’di. Reich’e göre kız, modern kariyer kızlarının kumsursuz bir örneğiydi – baştan çıkarıcı bakire.

“Eee, Duffy?” Kızı dikkatsizce öptü. Bir satış eğrisi kadar endamlıydı kız, tatlı ama biraz fazla genç.

“Eee, Bay Reich?” Garip bir şekilde adamı süzdü. “Günün birinde sizin öpücük olayınız için şu Yalnız Kalp Gözetleyicileri’nden birini kiralayacağım. Nedense ciddi olmadığınızı düşünüyorum.”

“Değilim.”

“Köpek.”

"Bir erkek kararını geç olmadan vermelidir, Duffy. Eğer kızları öperse, parasına da elveda öpücüğü veriyor demektir."

"Beni öpüyorsun."

"Yalnızca kredinin üstündeki kadına benzediğin için."

"Pip!" dedi kadın.

"Pop!" dedi erkek.

"Bim!" dedi kadın.

"Bam!" dedi erkek.

"Bu anlamsız şeyi keşfeden adamı öldürmek isterdim," dedi Duffy, karanlık bir ifadeyle. "Pekâlâ, yakışıklı. Sorunun nedir?"

"Kumar," dedi Reich. "Ellery West, Eğlence Yöneticim, Ege-men'deki kumardan şikayetçi. Çok fazla oynandığını söylüyor. Kişisel olarak aldırıyorum."

"Adamı borç içinde tut ve zam istemeye korksun."

"Kesinlikle çok akıllısiniz, küçük hanım."

"Yani, kumar karşıtı bir şarkı istiyorsun?"

"Onun gibi bir şey. Akılda kalıcı. Çok açıkça belirtmesin. Doğrudan propaganda şarkısından daha farklı. Şartlanmanın az çok bilinçsizce olmasını istiyorum."

Duffy, başıyla onayladı ve hızla not aldı.

"Ayrıca, dinlenmeye değer bir şey olsun. Tanrı bilir, besteni kimbilir kaç kişi söyleyecek, ıslıkla çalacak, mırıldanacak ve kafamı kazan gibi şişirecek!"

"Seni pislik. Benim tüm şarkılarım dinlenmeye değerdir."

"Bir zamanlar."

"Fazladan bir binlik alırım."

Reich, bir kahkaha attı. "Monotonluktan söz etmişken . . . " diye düz bir şekilde konuştu.

"Öyle bir şey yapmıyorduk."

"Şimdiye dek yazdığın en kalıcı şarkı hangisidir?"

"Kalıcı?"

“Ne demek istediğimi anlıyorsun. Hani şu bir türlü kafandan çıkartamadığın reklam müzikleri gibi.”

“Ha, biz onlara Pepsi’ler deriz.”

“Neden?”

“Bilmem. Söylentilere göre, böyle bir şarkıyı yüzyıllar önce ilk kez yazan adamın adı Pepsi’ymiş. Ben hiç dinlemedim. Eskiden bir tane de ben yazmıştım . . . ” Duffy, yüzünü buruşturarak anımsamaya devam etti. “Hatırladığımda içim ürperiyor. Bir ay aklımdan çıkmayacağı garanti. Bir yıl boyunca etkisinden kurtulamadım.”

“Atıyorsun!”

“İzci sözü, Bay Reich. Adı ‘Sinirli, Öfkeli’ye dedi.’ Şu deli matematikçi hakkındaki fiyasko program için yazmıştım. Başbelası olacak bir şey istediler ve istediklerini aldılar. İnsanlar öylesine öfkелendi ki programı çekmek zorunda kaldılar. Bir servet kaybettiler.”

“Bir dinleyelim.”

“Bu kötülüğü sana yapamam.”

“Haydi, Duff. Gerçekten merak ediyorum.”

“Pişman olacaksın.”

“Sana inanmıyorum.”

“Pekâla, domuz,” dedi ve tuşlu paneli kendine doğru çekti. “Bu sana o korkak öpücüğünü ödetir.”

Parmakları ve avucu panelin üzerinde ustaca kaydı ve bütünüyle monoton bir müzik sesi odayı acı veren, unutmaya imkânsız bir yavanlıkla doldurdu. Reich’in daha önce duyduğu tüm melodik klişelerin en kusursuz örneğiydi. Hangi melodiyi anımsamaya çalışırsanız çalışın, kaçınılmaz olarak “Sinirli, Öfkeli’ye dedi”nin alışılmış şekline giriyordu. Sonra Duffy şarkıyı söylemeye başladı:

Sekiz, beyim; yedi, beyim;
Altı, beyim; beş, beyim;
Dört, beyim; üç, beyim;
İki, beyim; bir!
Sinirli, öfkeli'ye dedi.
Sinirli, Öfkeli'ye dedi.
Gerilme, endişe,
Ve kavga başladı.

"Aman Tanrım!" dedi Reich.

"Bu ezgide birkaç sıkı küçük hile kullandım," dedi Duffy, çalmayı sürdürüyordu. " 'Bir'den sonraki vuruşa dikkat ettin mi? Bu bir yarı perdedir. Ardından 'başladı'dan sonra bir vuruş daha. Bu, şarkının sonunu bir yarı perdeye dönüştürür ve böylece hiç bitiremezsin. Vuruş, senin döngüde koşmanı sürdürür, şöyle: Gerilme, endişe ve kavga başladı. VURUŞ. Gerilme, endişe ve kavga başladı. VURUŞ. Kargaşa, endişe—"

"Seni küçük şeytan! Reich ayağa fırladı ve avuçlarını kulaklarına bastırıyordu. "Ben lânetlendim. Bu müsibet ne zaman sona erer?"

"Bir aydan fazla değil."

"Gerilme, endişe ve kav- Dağıldım. Bundan çıkış yok mu?"

"Kesinlikle," dedi, Duffy. "Çok kolay. Sadece beni dağıt." Bedenini Reich'ın bedenine bastırdı ve samimi genç bir öpücük kondurdu. "Aptal," diye mırıldandı. "Domuz. Salak. Eşek. Beni ne zaman bir aralığa sürükleyeceksin? Biraz akıllı ol, köpek. Neden düşündüğüm kadar zeki değilsin?"

"Daha zekiyim," dedi adam ve gitti.

Reich'ın planladığı gibi şarkı beynine iyice yerleştiği ve yol boyunca tekrar tekrar yankılanıp durdu. *Sinirli, Öfkeli'ye dedi. Sinirli Öfkeli'ye dedi. Sinirli Öfkeli'ye dedi. Gerilme, endişe ve kavga*

başladı. VURUŞ. Esper olmayan biri için kusursuz bir düşünce engeleyici. Hangi gözetleyici, bunu aşabilir? Gerilme, endişe ve kavga başladı.

“Çok daha zekiyim,” diye mırıldandı, Reich ve bir Sıçrayıcı-ya işaret ederek batı yakasının yukarılarındaki Jerry Church’ün rehinci dükkânına yöneldi.

Gerilme, endişe ve kavga başladı.

AKSİ YÖNDEKİ iddiaların çokluğuna rağmen, rehincilik hâlâ en eski meslektir. Taşınabilir güvenceyle borç para verme işi, en eski insan uğraşlarından birisidir. Geçmişin derinliklerinden geleceğin en uç sınırlarına dek uzanır, tıpkı rehincinin dükkânının kendisi gibi asla değişmeden. Jerry Church’ün zamanın çöpünün yığılıp tıktırıldığı mahzen dükkânına girmek, sonsuzluk müzesine girmek gibiydi. Hatta Church’ün kendisi, pörsümüş, iyi göremeyen gözleriyle, acı çekişinin verdiği içsel darbelerle kararıp morarmış yüzüyle, asla eskimeyen ödünç para vericisinin canlanmış bir örneği gibiydi.

Church, gölgelerin içinden ayaklarını sürüyerek açığa çıktı ve tezgâhtan yansıyan günışığıyla aydınlanan Reich’la burun buruna geldi. İrkilmedi. Reich’ı tanıdığını gösteren hiçbir şey yapmadı. On yıldır can düşmanı olan adama sürtünerek geçti ve tezgâhın ardındaki yerini aldı: “Evet, buyrun?”

“Selam, Jerry.”

Church, başını bile kaldırmadan elini tezgâhın üzerinden uzattı. Reich, tokalaşmak için harekete geçti. Adam elini birden geriye çekti.

“Hayır,” dedi, yarı isterik bir kahkahaya benzeyen hırıltılı bir sesle. “Sağ ol, bunu istemedim. Bana sadece rehin bırakmak

istediğini şeyi ver."

Bu, gözetleyicinin küçük acı verici tuzağıydı ve Reich tepe-taklak bu tuzağa düşmüştü. Önemli değildi.

"Rehin bırakacağım bir şeyim yok, Jerry."

"Bu kadar mı yoksulsun? Kudretliler nasıl da düşünüyor. Ama bunu beklemeliyiz, ha? Hepimiz düşeriz. Hepimiz düşeriz." Church, yan yan bakarak adamı gözetlemeye çalıştı. Denesin bakalım. *Gerilme, endişe ve kavga başladı*. Kafasının içinde tıngır-dayan bu çılgın şarkıyı aşsın da görelim.

"Hepimiz düşeriz," dedi, Church. "Hepimiz."

"Umarım, Jerry. Ben daha düşmedim. Şanslıyım."

"Bense, şanssızdım," dedi gözetleyici, yan yan bakarak. "Seninle tanıştım."

"Jerry," dedi Reich, sabırla. "Ben hiçbir zaman senin kötü şansın olmadım. Seni yıkan kendi şansın. Ben değil."

"Seni Allahın belası piç," dedi Church, korkutucu ve yavaş bir sesle. "Seni Allahın belası pislik yiyici. Umarım, ölmeden önce çürürsün. Defol git buradan. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Hiçbir şey! Anladın mı?"

"Paramı bile mi?" Reich, cebinden çıkardığı parlayan on altını tezgâhın üzerine koydu. Bu, kurnazca bir ayrıntıydı. Altın, kredinin aksine yeraltının parasıydı. *Gerilme, endişe ve kavga başladı* . . .

"Hele paranı hiç. Kalbinin sökülüp açılmasını istiyorum. Kanının toprağa akmasını istiyorum. Gözlerini kurtların diri dişi yemesini istiyorum . . . Ama paranı istemiyorum."

"Öyleyse, ne istiyorsun, Jerry?"

"Sana söyledim!" diye haykırdı gözetleyici. "Sana söyledim! Seni Allah'ın belası pislik--"

"Ne istiyorsun, Jerry?" diye buz gibi bir sesle yeniden sordu Reich, bakışlarını buruşmuş adamın gözlerinden ayırmadan. *Endişe, endişe ve kavga başladı*. Church'ü hâlâ kontrol edebiliyordu.

Church'ün bir 2. olması hiç önemli değildi. Kontrol, gözetleyici olmakla ilgili değildi. Kontrol bir kişilik olayıydı. *Sekiz, beyim; yedi, beyim; altı, beyim; beş, beyim.* . . . O daima buna sahipti . . . Her zaman için Church'ü kontrol edebilirdi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Church, bıkkın bir şekilde.

Reich, terslendi. "Gözetleyici sensin. Sen söyle."

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Church, kısa bir suskunluğun ardından. "Okuyamıyorum. Çılgınca bir müzik her şeyi karıştırıyor . . ."

"O zaman ben söyleyeyim. Bir tabanca istiyorum."

"Bir ne?"

"TA-BAN-CA. Tabanca. Çok eskiden kalma bir silah. Patlayarak mermi fırlatıyor."

"Dükkânımda böyle bir şey yok."

"Evet, var, Jerry. Keno Quizzard bir süre önce bana söylemişti. O görmüş. Çelik ve açılır kapanır. Çok ilgi çekici."

"Onu neden istiyorsun?"

"Oku beni, Jerry ve öğren. Saklayacak hiçbir şeyim yok. İşteğim tamamen masumca."

Church, yüzünü buruşturdu ve nefretle vazgeçti. "Sorun etmeye bile değmez," diye mırıldanarak gölgelere doğru ayaklarını sürüdü. Uzaklarda metal çekmecelerin açılıp kapandığı duyuldu. Kararmış bir çelik topağıyla döndü ve onu tezgâhın üstüne paranın yanına bıraktı. Bir düğmeye bastığında metal topağı açıldığınıp içinden bir altıpatlar çıktı, başka bir düğmeye bastığındaysa kabzanın arkasından bir hançer fırladı. XX. Yüzyıl yapımı bir bıçaklı tabancaydı . . . cinayetin özü.

"Bunu neden istiyorsun?" diye yeniden sordu Church.

"Bana şantaj yapabileceğin bir şey olmasını umuyorsun, ha?" Reich, gülümsedi. "Üzgünüm. Sadece hediye."

"Tehlikeli bir hediye." Sırıtan bakışlarından biriyle adama

bakan sürgün edilmiş gözetleyici bir kahkaha attı. "Başka birinin mahvoluşu, ha?"

"Hayır, öyle değil, Jerry. Bir dostum için hediye. Dr Augustus Tate."

"Tate!" Church, şaşkınlık içinde adama baktı.

"Kim olduğunu biliyor musun? Eski şeyleri toplar."

"Onu tanıyorum. Tanıyorum." Church, astımlı gibi öksürerek gülmeye başladı. "Ama şimdi daha iyi tanımaya başlıyorum. Onun için üzölmeye başladım." Gülmeyi birden keserek delici bakışlarını Reich'a dikti. "Şüphesiz. Bu Gus için sevimli bir hediye. Gus için kusursuz bir hediye. Çünkü, dolu."

"Ya? Dolu mu?"

"Ya, evet. Dolu. Beş sevimli fişek." Church, yine kıkırdadı. "Gus'a bir hediye." Bir mile dokundu. Bir silindir, yana doğru açılarak pirinç fişeklerle dolu beş kovan göröndü. Bakışlarını fişeklerden Reich'a doğru kaydırdı. "Gus'a verilecek beş yılan dişi."

"Sana bunun masum bir şey olduğunu söylemiştim," dedi Reich, sert bir sesle. "Dişleri sökmeliyiz."

Şaşkınlık içindeki Church, adama bakakaldı, sonra koridora koşturup yanında iki aletle döndü. Hızla fişeklerdeki mermileri tek tek çıkardı. Zararsız kovanları yeniden yuvalarına soktu, silindiri yerine kapadı ve ardından silahı paranın yanına koydu.

"Tamamen güvenli," dedi neşeli bir şekilde. "Sevgili küçük Gus için tehlikesiz." Ümitle Reich'e baktı. Reich iki elini de ileriye uzattı. Bir eliyle paraları Church'e doğru iterken, diğeriyle tabancayı kendisine çekti. İşte o anda, Church yine değişti. Delice neşeli havası yok oldu. Reich'ın bileklerini demir pençelerle yakalayıp yakıcı bir gerginlikle tezgâhın üzerinden eğildi.

"Yo, Ben" dedi, ismi ilk kez kullanmıştı. "Bedeli bu değil. Biliyorsun. Kafanın içindeki o delirtici şarkıya rağmen bunu

bildiğini biliyorum.”

“Pekâlâ, Jerry” dedi sakın bir sesle Reich, tabancayı kavrayışını gevşetmeden. “Bedeli nedir? Ne kadar”

“Yeniden eski konumuma gelmek istiyorum,” dedi gözetleyici. “Lonca’ya geri dönmek istiyorum. Yeniden yaşamak istiyorum. Bedeli bu.”

“Ne yapabilirim ki? Bir gözetleyici değilim. Lonca’ya üye değilim.”

“Çaresiz değilsin, Ben. Yolların ve araçların var. Lonca’yı etkileyebilirsin. Beni eski konumuma getirebilirsin.”

“İmkânsız.”

“Rüşvet verebilir, şantaj yapabilir, tehdit edebilirsin . . . mutlu edebilir, büyüleyebilir, şaşırtabilirsin. Yapabilirsin, Ben. Bunu benim için yapabilirsin. Bana yardım et, Ben. Bir zamanlar ben sana yardım etmiştim.”

“Yardımlarını fazlasıyla ödedim.”

“Ya ben? Ben ne ödedim?” diye haykırdı gözetleyici. “Hayatımla ödedim.”

“Aptallığınla ödedin.”

“Tanrı aşkına, Ben. Bana yardım et. Bana yardım et ya da beni öldür. Zaten çoktan öldüm ben. Sadece intihar edecek cesaretim yok.”

Bir anlık duraklamanın ardından Reich, zalimce konuştu: “Bence, senin için en iyisi intihar etmek Jerry.”

Gözetleyici, sanki dağlanmış gibi kendini geriye çekti. Morarmış yüzündeki gözleri Reich’a cansızca baktı.

“Şimdi bana bedeli söyle,” dedi Reich.

Bir süre düşündü, paraların üzerine tükürdü ve nefretle alev alev yanan bakışını Reich’a yöneltti. “Bedava,” dedi ve arkasını dönüp mahzenin gölgeleri arasında kaybolup gitti.

dördüncü bölüm

YİRMİNCİ YÜZYIL'IN son yıllarının sisli karmaşasında kaybolup giden yıkılma nedenlerinden önce New York'taki Pennsylvania istasyonu, milyonlarca yolcu bilmesede bir zaman tüneliydi. Dev terminalin içi, kadim Roma'nın Caracalla Hamamı'nın¹ bir kopyasıydı. Tıpkı binlerce düşmanı tarafından Süslü Cenaze olarak isimlendirilen Madam Maria Beaumont'un geniş bir araziye kaplayan malikânesi gibi.

Ben Reich, yanında Doktor Tate olduğu halde doğu rampasında ilerlerken cebinde ölümü taşıyor ve içinde oluşan kesik kesik heyecan fışkırmalarıyla uğraşarak iletişim kuruyordu. Altlarında kalan zemindeki konukların görüntüsü . . . üniformaların, giysilerin, ısıtılı tenlerin parıltısı, cambaz ayaklıklar üzerindeki pastel ışık huzmeleri . . . *Sinirli Öfkeli'ye dedi . . .*

İnsanların, müziğin, muştucuların, yankılanan sesleri . . . *Gerilme, endişe ve kavga . . .* Bedenlerin ve parfümün, yiyeceğin, şarabın, altın yaldızlı fiyakanın muhteşem karışımı . . . *Gerilme, endişe . . .*

1.- *Caracalla Hamamı*: Alexander Severus'un İ.S. 217'de yaptırdığı ünlü hamam. Diğer Roma yapıları gibi Ortaçağ'daki yıkımlardan büyük zarar gördüyse de, büyük bölümü günümüze kadar ulaşmıştır.

Şunu da belirtmeliyiz ki bir *Caracalla Hamamı* da Ankara'da vardır. Roma İmparatoru Caracalla'nın (Roma tarihinin en zalim tiranlarından biri sayılır) döneminde (211 - 217) yapılmıştır. Bu bölgedeki kazılarda ele geçen sikkelerden anlaşıldığı kadarıyla hamam 500 yıl boyunca düzenli olarak kullanılmıştır. yhn.

Ölümün parıltılı tuzağı . . . Yetmiş yıl boyunca işe yaramayan bir şey . . . Unutulmuş bir sanat . . . Hacamat kadar, bardak çekmek kadar, simya kadar unutulmuş . . . Ölümü geri getireceğim. Psikopatın düşüncesiz, çılgınca cinayeti değil . . . ama normal, soğukkanlı, tasarlanmış ve bilinçli bir ölüm-

"Allah aşkına!" diye mırıldandı Tate. "Dikkatli ol! Cinayetin belli oluyor."

Sekiz, beyim; yedi, beyim . . .

"Daha iyi. İşte gözetleyici sekreterlerden biri geliyor. Amaçlarını anlamak için konukları tararlar. Şarkıya devam et."

İnce, uzun boylu, tepeden tırnağa coşku dolu, düzgün tıraşlı sarı saçlı, mor gömlekli ve gümüşü pantolonlu genç adam: "Dr. Tate! Bay Reich! Söyleyecek söz bulamıyorum. Gerçekten. Tek bir kelime dahi söyleyemem. Buyurun! Buyurun!"

Altı, beyim; beş, beyim . . .

Maria Beaumont, kolları, gözleri ve göğüsleri açılmış olarak kalabalığı yardı . . . pnömatik cerrahiyle şişkin kalçalar, şişkin baldırlar ve şişkin altın yaldızlı göğüsleriyle bedeni bir Doğu Hindistan bedenine dönüştürülmüştü. Reich'ın gözünde bir geminin önündeki pornografik desendi . . . ünlü Süslü Cenaze.

"Ben, sevimli yaratık!" Pnömatik bir şiddetle Reich'a sarılıp adamın elini göğüslerinin arasına bastırmayı başardı. "Bu çok, çok harika."

"Bu çok, çok plastik, Maria?" diye kadının kulağına fısıldadı.

"Kaybettiğin milyonunu buldun mu?"

"Şu anda elimin altında, sevgilim."

"Dikkat et, korkusuz âşığım. Bu ilahi davetin her kırıntısını kaydettiriyorum."

Reich, Maria'nın omzunun üzerinden Tate'e baktı. Tate, güven verircesine başını salladı.

“Gel, herkes olan herkesle tanış,” dedi, Maria. Koluna girdi. “Daha sonra baş başa kalacak bir dolu vaktimiz olacak.”

Üstlerindeki tonozlu çatının kavislerine yerleştirilmiş ışıklar tayf üzerinde kayarak değişti. Giysiler renklerini değiştirdi. Daha önce pembe sedef olarak parlayan tenler artık ürkütücü bir ışıltıyla parlıyordu.

Reich’in sol tarafında yürüyen Tate, önceden kararlaştırılmış sinyali verdi: Tehlike! Tehlike! Tehlike!

Gerilme, endişe ve kavga başladı. VURUŞ. Gerilme, endişe ve kavga başladı . . .

Maria, adamı başka bir kadınısı tiple tanıştıırıyordu, tepeden tırnağa coşku dolu, düzgün tıraşlı bakır rengi saçlar, kırmızı gömlek ve Prusya mavisi pantolon.

“Larry Ferar, Ben. Diğer halkla ilişkiler sekreterim. Larry, seninle tanışmak için ölüyordu.”

Dört, beyim; üç, beyim . . .

“Bay Reich! Çok heyecan vericisiniz. Tek bir kelime dahi edemiyorum.”

İki, beyim; bir!

Genç adam, Reich’in gülümseyişine karşılık vererek uzaklaştı. Hâlâ konvoyun içinde dönüyorlardı ve Tate, güven verici bir onay verdi. Üstlerindeki ışıklar yeniden değişti. Konukların giysi parçaları kaybolmuş gibi gözükmeye başladı. Giysilerde mor ötesi pencereler açma modasına asla uymamış olan Reich, opak takım elbisesiyle güvenle durarak, sağda solda hızla dönen, araştıran, değer biçen, karşılaştıran gözleri küçümseyerek izledi.

Tate, işaret verdi: Tehlike! Tehlike! Tehlike!

Sinirli, Öfkeli’ye dedi . . .

Maria’nın kolunun dibinde bir sekreter bitiverdi, “Madam,” dedi fısıldayarak, “küçük bir terslik var.”

"Nedir?"

"Chervil'lerin oğlu, Galen Chervil."

Tate'in yüzü kasıldı.

"Ona ne olmuş?" Maria, kalabalığın içinde görmeye çalıştı.

"Çeşmenin solunda. Bir hilekâr, Madam. Onu gözetledim. Davetiyesi yok. Üniversite öğrencisi. Davete çağrısız girebileceğine dair bahse girmiş. Bunun kanıtı olarak da sizin bir fotoğrafınızı çalacakmış."

"Benim!" dedi Maria, genç Chervil'in giysilerindeki pencelelerden bakarak. "Beni ne zannediyor?"

"Şey, madam, düşüncelerinin derinlerine inmem oldukça zor. Sanıyorum ki, sizden fotoğraftan başka şeyler de çalmak amacıyla."

"Öyle mi?" Maria, neşeyle kıkırdadı.

"Evet, Madam. Dışarı atalım mı?"

"Hayır." Maria, kaslı genç adama bir kez daha göz atarak döndü. "Kanıtını alacak."

"Bu da çalıntı olmayacak!" dedi, Reich.

"Kıskanç! Kıskanç!" diye ciyakladı kadın. "Haydi, yemeğe."

Tate'in aceleyle işaret ettiğini gören Reich, bir an için kenara çekildi.

"Vazgeçmelisin, Reich."

"Nasıl yani . . .?"

"Chervil'lerin oğlu."

"Ne olmuş ona?"

"O bir 2."

"Lanet olsun!"

"Son derece zeki ve parlak . . . Geçen pazar Powell'larda tanıştım. Maria, asla gözetleyicileri evine davet etmez. Ben, senin yanında olduğum için kabul edildim."

"Ve bu gözetleyici çocuğun ezilmesi gerekiyor. Kahretsin!"

"Vazgeç, Reich."

"Belki ondan uzak durabilirim."

"Reich, sekreterleri engelleyebilirim. Onlar sadece 3. Ama hem onlarla hem de bir 2. ile başa çıkabileceğime söz veremem . . . sadece bir çocuk bile olsa. Genç.. Ciddi bir okuma yapamayacak kadar heyecanlı olabilir. Ama söz veremem.

"Vazgeçmiyorum," diye hırladı Reich. "Yapamam. Elime bir daha böyle bir fırsat geçmez. Geçeceğini bilsem de vazgeçmezdim. Yapamazdım. D'Courtney'in pis kokusunu alıyorum. Ben—"

"Reich, sen asla—"

"Israr etme. Devam ediyorum." Reich, tehditkâr yüzünü tümüyle Tate'in sinirli yüzüne çevirdi. "Bu işten sıyrılmak için fırsat aradığını biliyorum; ama sıyrılamayacaksın. Bu işe beraber girdik, sonuna dek gideceğiz; Yıkım da olsa."

Reich, çarpılmış yüzüne donuk bir gülümseme yerleştirerek bir masanın önündeki kanepede oturan Maria'nın yanına gitti. Bu tür olaylarda âdet çiftlerin birbirlerine yedirmesiydi; ama kaynağını Doğu nezaketinde bulan bu jest artık yozlaşarak erotik bir oyuna dönüşmüştü. Çoğu kez dudaktan dudağa aktarılan yiyecek parçalarına parmaklar, dokunan diller eşlik ederdi. İkram edilen şarap, ağızdan ağıza tadılır. Tatlılar ise daha bir içtenlikle verilirdi.

Reich, kavurucu bir sabırsızlık içinde dayanıyor, Tate'in vereceği hayati sözcüğü bekliyordu. Tate'in İstihbarat görevinin bir parçası da evde D'Courtney'in saklandığı yeri öğrenmekti. Reich, ufak tefek gözetleyicinin yemek yiyen kalabalığın arasından oradan oraya yoklayarak, gözetleyerek, araştırarak dolaşmasını izledi; Tate, sonunda olumsuz bir kafa sallayışıyla döndü ve Maria Beaumont'u işaret etti. Açıkça anlaşılıyordu ki tek bilgi kaynağı Maria'ydı ama kadın şu anda derin incelenemeyecek

kadar şehvet heyecanına boğulmuştu. Bu da katil içgüdüsünün başa çıkabileceği sonsuz sorun dizileri arasından yalnızca biriydi. Reich, yerinden kalktı ve çeşmeye doğru yöneldi. Tate, yolunu kesti.

“Ne yapmaya çalışıyorsun, Reich?”

“Açık değil mi? Maria’nın kafasından genç Chervil’i çıkartıp atmalıyım.”

“Nasıl?”

“Başka bir yolu var mı?”

“Allah aşkına, Reich, çocuğa yaklaşma.”

“Yolumdan çekil.” Reich’in yaydığı vahşi ve dizginlenemeyen duygu gözetleyiciyi geri çekilmeye zorladı. Tate korkuyla işaret verdi ve Reich kendini kontrol etmeye çalıştı. “Tehlikeli, biliyorum ama olasılıklar düşündüğün kadar çok değil. Her şeyden önce genç ve toy. İkincisi, davetsiz ve bu yüzden korkmuş. Üçüncüsü, düşündüğün kadar zeki değil, yoksa çömez bir sekreter gözetleyicinin onu böylesine kolayca gözetlemesine izin vermezdi.”

“Bilincini kontrol edebilecek misin? Çift düşünebilir misin?”

“Kafamın içinde bir şarkı ve çift düşünmeyi bir zevk yapmaya yetecek kadar sorun var. Şimdi yolumdan çık ve Maria Beaumont’ı gözetlemek için hazır ol.”

Chervil, davetli biriymiş gibi görünmeye çalışarak çeşmenin yanında tek başına yemek yiyordu.

“Pip,” dedi, Reich.

“Pop,” dedi, Chervil.

“Bim,” dedi, Reich.

“Bam,” dedi, Chervil.

Bu son moda aptalca selamlaşmanın ardından Reich, çocuğun yanına oturdu. “İsmim Ben Reich.”

“Ben de Gally Chervil. Şey . . . yani Galen demek istedim—”

Reich'in isminden etkilendiği belliydi.

Gerilme, endişe ve kavga başladı . . .

"Şu lanet olası şarkı," diye mırıldandı Reich. "İlk kez geçen gün duydum. Kafamdan söküp atamıyorum. Maria, senin düzenbaz olduğunu biliyor, Chervil."

"Oh, hayır!"

Reich, başıyla onayladı. *Endişe, endişe . . .*

"Koşmaya başlayayım mı?"

"Fotoğrafı almadan mı?"

"Bunu da mı biliyorsunuz? Evde bir gözetleyici olmalı."

"İki tane var. Maria'nın sekreterleri. Senin gibilerle uğraşmak onların görevi."

"Fotoğraf ne olacak, Bay Reich? Elli krediye iddiaya girmiştim. İddiaya girmenin ne anlama geldiğini bilirsiniz. Siz de bir kumarb— yani sermaye sahibisiniz."

"Bir gözetleyici olmadığım için mutlusun, ha? Aldırma, incinmedim. Şu kemeri görüyor musun? Ordan dümdüz git ve sağa dön. Bir çalışma odası göreceksin. Duvarlar Maria'nın portreleriyle doludur ve hepsi sentetik taştır. Keyfine bak. Birinin kaybolduğunun farkına bile varmaz."

Delikanlı, yemekleri etrafa saçarak ayağa fırladı. "Sağ olun, Bay Reich. Bir gün, benim de size yardımım dokunur."

"Yani?"

"Şaşıracaksınız. Ama ben—" Birden susarak kızardı. "Anlarsınız, efendim. Tekrar teşekkürler." Kalabalığın içinden çalışma odasına doğru yürüdü.

Dört, beyim; üç, beyim; iki, beyim; bir!

Reich, ev sahibesinin yanına döndü.

"Yaramaz âşık," dedi kadın. "Kimi besliyordun? O kadının gözlerini oyacağım."

"Chervil'lerin oğlu. Resimlerini nerede sakladığını sordu."

“Ben! Yoksa söyledin mi?”

“Elbette söyledim,” dedi sırıtarak. “Birini almak için hareket etti bile. Sonra da gidecek. Biliyorsun kıskanç bir adamım.”

Maria, yerinden fırlayarak çalışma odasına doğru yelken açtı.

“Bam,” dedi Reich.

Saat on bire doğru, akşam yemeği töreni, topluluğu rahatlatmak için sakın ve karanlık köşeler aramayı gerektirecek bir yoğunluğa ulaşmıştı. Maria Beaumont, konuklarını hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmamıştı. Reich, bu gece de aynı şeyin olmasını diliyordu. Sardalya oyununu oynatacaktı. Tate, D’Courtney’in nerede saklandığı hakkında kesin bilgilerle döndüğünde, buna emindi artık.

“Nasıl becerdin bilmiyorum,” diye fısıldadı Tate. “TP bandının her dalgaboyundan kan hırsı yayıyorsun. O burada. Tek başına. Hizmetkârlar yok. Sadece Maria’nın sağladığı iki koruma. @kins haklı. Tehlikeli boyutta hasta . . .”

“Canı cehenneme. Onu tedavi edeceğim. Nerede o?”

“Batı kemerini geç. Sağa dön. Merdivenlerden çık. Köprüyü geç. Sağa dön. Resim Galerisi. Lükres’e tecavüz ve Sabine Kadınlarına Tecavüz tablolarının arasındaki kapı . . .”

“Kolay gözüktüyor.”

“Kapıyı aç. Merdivenlerden çıkınca bir antreye gireceksin. Korumalar orada. D’Courtney içerde. Kadının büyükbabası tarafından yaptırılmış olan eski balayı süiti.”

“Tanrı aşkına! O süiti yeniden kullanacağım. Onu cinayetle evlendireceğim. Bu işten de sıyrılacağız, küçük Gus. Beceremeyeceğimi sanma.”

Süslü Cenaze dikkat çekmek için gürültü yapmaya başladı. Kızarmış ve terden parıldayarak iki çeşmenin arasına yerleştirilmiş bir kürsünün üzerinde, pembe bir ışığın altında duruyordu;

ışık oyunları, kadının üzerinde parıldayıp yansiyordu. Maria, sessizliği sağlamak için ellerini çırttı. Nemli avuçlarını birbirine çarptı ve yankılar Reich'in kulaklarında kükredi: Ölüm. Ölüm. Ölüm.

"Sevgililerim! Sevgililerim! Sevgililerim!" diye haykırdı. "Bu gece öyle çok eğleneceğiz ki. Kendi eğlencemizi kendimiz yaratacağız." Kalabalıktan belli belirsiz bir inilti yükseldi ve sarhoş bir ses haykırdı: "Ben sadece turistlerden biriyim!"

Yükselen kahkahaların arasından Maria koruştı: "Yaramaz âşıklar, hayal kırıklığına düşmeyin. Harika bir eski oyun oynayacağız; ve bu oyunu karanlıkta oynayacağız."

Tepelerindeki ışıklar yavaş yavaş kararıp sönerken kalabalığın neşesi yerine geldi. Kürsü hâlâ aydınlıktı ve Maria, yıpranmış bir kitap çıkardı. Reich'in hediyesi.

Gerilme . . .

Maria, sayfaları yavaşça çevirerek alışkın olmadığı baskıya gözlerini kırpiştirarak baktı.

Endişe . . .

"Oyunun ismi," diye bağırdı Maria, " 'Sardalya'. Çok sevimli, değil mi?"

Yemi yuttu. Oltanın ucunda. Üç dakika içinde görünmez olacağım. Ceplerini yokladı. Tabanca. Rodopsin. Gerilme, endişe ve kavga başladı.

"Bir oyuncu" diye okudu Maria, "Sardalya olarak seçilir. Bu oyuncu ben olacağım. Tüm ışıklar söndürülür ve Sardalya evin herhangi bir yerinde saklanır." Maria oyunu açıklamaya çalışırken, büyük konak karanlığa gömülmüştü, sadece tek bir pembe ışın demeti sahneye vuruyordu.

"Başarılı bir şekilde Sardalyaları bulan her oyuncu onlarla birlikte saklanacak; ve son oyuncu, yani kaybeden, karanlıkta tek başına dolaşıp durmaya terk edilir." Maria kitabı kapattı.

"Ve sevgililerim, hepimiz kaybeden adına üzüleceğiz, çünkü bu eğlenceli eski oyunu, çok hoş ve yeni biçimiyle oynayacağız."

Kürsüye vuran son ışık da silinirken, Maria, üzerindeki giysiyi çıkardı ve pnömatrik cerrahi mucizesi olan şaşırtıcı çıplak bedenini sergiledi.

"Sardalya'yı bu şekilde oynayacağız!" diye bağırdı.

Son ışık da sönüp gitti. Bir alkış ve kahkaha kükremesi yükseldi; ardından üst üste bedenlerden sıyrılan giysilerin hisırtısı. Arada sırada yırtılan bir kumaş sesi, sonra şaşkınlık fısıltıları ve daha fazla kahkaha.

Reich, sonunda görünmez olmuştu artık. Bir buçuk saat içinde evin içine kayması, D'Courtney'i bularak öldürmesi ve ardından yeniden oyuna dönmesi gerekmektedir. Tate'in görevi, iki sekreteri etkisiz bırakıp saldırı hattından uzak kalmalarını sağlamaktı. İş sağlamdı. Genç Chervil dışında kusursuzdu. Bunu da göze almak zorundaydı.

Ana koridoru geçti ve batı kemerinde bedenlere çarptı. Müzik odasına doğru kemeri geçip sağa döndü, el yordamıyla merdivenleri bulmaya çalıştı.

Merdivenlerin önünde ahtapot kollarıyla onu aşağı çekmeye çalışan beden engelini tırmanmak zorunda kaldı. Merdivenleri tırmandı, hiç bitmeyecek gibi gelen on yedi basamak ve halı kaplı çıkmaz geçitlerde yolunu buldu. Birden yakalandı ve bir kadın bedenini onunkine bastırdı.

"Merhaba, Sardalya!" diye fısıldadı kulağına. Sonra teni, adamın giysilerini fark etti. "Oooo! dedi ve adamın göğüs cebindeki tabancanın varlığını hissedince "Bu nedir?" diye sordu. Adam kadının elini itti. "Akıllı ol, Sardalya!" diye kıkırdadı. "Kutundan çıkmalısın."

Reich, kendini kadından kurtardı ve burnunu koridorun

duvarına çarptı. Sağa döndü, bir kapıyı açtı ve kendini elli ft'ten daha uzun, tonoz tavanlı bir galeride buldu. Işıklar burada da söndürülmüştü ama morötesi spotlar altında aydınlatılan tabloların parıltısı etrafa yayılıyordu. Galeri boştu.

Öfkeli Lükres ile Sabine Kadınlar güruhunun arasında parlatılmış bronzdan düz bir kapı vardı. Reich, kapının önünde durdu ve arka cebinden küçük Rodopsin İyonizeri çıkararak bakır küpü başparmağı ve işaret parmağı arasında tutmaya çalıştı. Elleri şiddetle titriyordu. İçinde öfke ve nefret kaynayarak yükseliyor ve düşünceleri acı çeken D'Courtney görüntülerini ölüm şehvetine kapılmış beynine art arda yolluyordu.

"Tanrım," diye konuştu. "O da aynı şeyi bana yapardı. Gırtlığuma sarıldı. Hayatta kalmak için savaşıyorum." Yakarışlarını üç ve dokuzun akıl dışı katlarında yaptı. "Yanımda kal, sevgili İsa! Bugün, yarın ve dün. Yanımda kal! Yanımda kal! Yanımda kal!"

Parmaklarının titreyişi kesildi. Rodopsin kapsülünü hazır tutarak bronz kapıyı açtı ve bir antreye yükselen dokuz basamak göründü. Rodopsin kapsülünü bir bozuk parayı aya fırlatmak istercesine başparmağıyla ileri doğru savurdu. Kapsül antreye doğru uçarken Reich gözlerini çevirdi. Soğuk mor bir ışık bir an çakıp söndü. Reich, bir kaplan gibi hızla basamakları tırmandı. Beaumont Evi'nin iki koruması oturdukları bankta yakalanmışlardı. Yüzleri aşağıya sarkmış, görme duyuları yok olmuş, zaman algılarını yitirmişlerdi.

Eğer işini bitiremeden, birisi içeri girer ve korumaları bulacak olursa, Yıkım yoluna girmiş olurdu. Eğer işini bitiremeden korumalar kendilerine gelirlerse yine Yıkım yoluna girmiş olacaktı. Ne olacağının hiç önemi yoktu, bu Yıkım ile oynanan ölümcül bir kumardı. Mantiğının son kırıntılarını da arkasında bırakan Reich, kakmalı kapıyı iterek balayı süitine girdi.

beşinci bölüm

REICH, KENDİNİ dev bir orkidenin göbeği olarak tasarlanmış küre biçiminde bir odada buldu. Duvarlar, orkide yaprakları gibi bükümlüydü; döşeme, altın çanaktı; sandalyeler, masalar ve koltuklar altındı. Ama oda eskiydi. Yapraklar solgundu, renklerini yitirmişlerdi; altın karo döşeme çok eskiydi ve mozaikler çatlamıştı. Kanepeye uzanmış yaşlı bir adam vardı, kötü kokulu, solgun, kurumuş bir yabani ot gibi. Bir ceset gibi yayılmış bu adam, D'Courtney'di.

Reich, kapıyı öfkeyle çarptı. "Daha ölmedin, seni piç," diye patladı. "Ölemezsin!"

Solgun adam irkildi, baktı ve sonra gülümsemeye çalışan bir yüzle acı içinde kanepesinden kalktı.

"Hâlâ yaşıyorsun," diye sevinçle haykırdı Reich.

D'Courtney, Reich'a doğru yürüdü, gülümsüyordu, kolları müsrif bir oğulu karşılarcasına açılmıştı. Yeniden bir tehlike hissederek Reich, homurdandı: "Sağır mısın?"

Yaşlı adam başını salladı.

"İngilizce konuşabilirsin," diye bağırdı, Reich. "Beni işitebiliyorsun. Beni anlayabiliyorsun. Adım Reich. Egemen'den Ben Reich!"

D'Courtney, başıyla onayladı, hâlâ gülümsüyordu. Dudakları ses çıkarmadan kımıldadı. Gözleri ani yaşlarla parıldadı.

"Nedir senin sorunun be adam? Adım Ben Reich. Ben Reich!"

Beni tanıyor musun? Bana cevap ver.”

D’Courtney, başını salladı ve boğazını gösterdi. Dudakları yine kımlıladı. Gırtlğından paslı bir ses yükseldi, ardından toz kadar belirsiz sözcükler: “Ben . . . Sevgili Ben . . . Öyle çok bekledim ki. Artık . . . Konuşamıyorum. Gırtlğıam . . . Konuşamıyorum.” Reich’ı yeniden kucaklamaya çalıştı.

“Aaahh. Uzak dur, seni delirmiş salak.” Bir hayvan gibi kabarmış olan Reich, D’Courtney’in etrafında döndü, ensesindeki tüyler diken dikendi, kanının içinde cinayet kaynıyordu.

D’Courtney’in ağzı sözcüklerin biçimini aldı: “Sevgili Ben. . .”

“Neden burada olduğumu biliyorsun. Ne yapmaya çalışıyorsun? Benimle sevişecek misin?” Reich, bir kahkaha attı. “Seni numaracı yaşlı pezevenk. Beni yutabilmen için mi yumuşayacağım.” Sert bir tokat attı. Yaşlı adam gerileyerek yara gibi görünen bir orkide koltuğa çöktü.

“Beni dinle–” Reich, D’Courtney’in peşinden giderek tepesinde dikildi. Anlamsızca bağırmaya başladı. “Bu ödeşme zamanını yıllardır yana yakıla bekliyordum. Ve sen, bir Judas öpücüğüyle beni kandırmak istiyorsun. Katil, öbür yanağını da çevirir mi? Eğer çevirirse, sarıl bana katil kardeş! Ölümü öp! Ölüme sevgiyi öğret. Öğret tanrı korkusu, utanç, kan ve – Hayır. Bekle. Ben–” Sözüünü birden durdurarak, boynuna dolanan delice hezeyan yularından kurtulmaya çalışan bir boğa gibi başını salladı.

“Ben,” D’Courtney, korku içinde fısıldadı. “Dinle, Ben . . .”

“On yıldan uzun süredir boğazıma yapışmış duruyorsun. Her ikimize de yetecek yer vardı. Egemen ve D’Courtney. Hem zaman hem de yer vardı, ama sen benim kanımı istedin, ha? Yüreğimi. Pis ellerinde bağırsaklarımı. Yüzü Olmayan Adam!

Büyük bir şaşkınlık içindeki D’Courtney, başını salladı. “Hayır, Ben. Hayır . . .”

"Bana, Ben deme. Senin arkadaşın değilim. Geçen hafta nezaketen durumu düzeltmen için bir fırsat daha verdim. Ben verdim. Ben Reich. Ateşkes istedim. Barış için yalvardım. Birleşme. Çılgınlıklar atan bir kadın gibi yalvardım. Babam yaşasaydı eğer, yüzüme tükürürdü. Her savaşçı Reich nefretle yüzümü morartırdı. Ama barış istedim, değil mi? Ha? Değil mi?" Reich, D'Courtney'i vahşice durdu. "Bana cevap ver."

D'Courtney'in yüzü bembeyazdı, gözlerini Reich'tan ayıramıyordu. Sonunda fısıldadı: "Evet. İstedin . . . Ben de kabul ettim."

"Sen ne?"

"Kabul ettim! Yıllardır bekliyordum. Kabul ettim."

"Kabul ettin!"

Yaşlı adam başıyla onayladı. Dudakları harflerin biçimini aldı: "WWHG"

"Ne? WWHG? Kabul etmek?"

Yaşlı adam yeniden başıyla onayladı.

Reich, kahkahayla sarsıldı. "Seni düzenbaz ihtiyar yalancı. Bu reddetmek demek. Karşı çıkmak. İtiraz. Savaş."

"Hayır, Ben. Hayır . . ."

Reich uzandı ve yakasına sarılarak ihtiyar D'Courtney'i ayağa kaldırdı. Yaşlı adam güçsüz ve zayıftı ama yine de ağırlığı Reich'ın kolunu ağrıttı, yaşlı deriye dokunuşu parmaklarını alev alev yaktı.

"Yani demek ki, savaş, değil mi? Ölüm?"

D'Courtney başını salladı, işaretlerle bir şeyleri anlatmak istedi.

"Birleşme yok. Barış yok. Ölüm. Seçimin bu, ha?"

"Ben . . . Hayır."

"Teslim olacak mısınız?"

"Evet." D'Courtney, fısıldadı. "Evet, Ben. Evet."

"Yalancı! Düzenbaz ihtiyar yalancı." Reich bir kahkaha attı. "Ama sen tehlikelisin. Bunu görebiliyorum. Koruyuculuk taktiği. İşte senin numaran da bu. Aptalı oyunuyorsun ve bizi tuzağa düşürüyorsun. Ama beni değil. Asla."

"Senin . . . düşmanın değilim, Ben."

"Hayır" diye tükürdü Reich. "Değilsin, çünkü sen artık ölüsün. Ben bu orkide tabuta girdiğimden beri sen bir ölüsün. Yüzü Olmayan Adam! Beni son defa haykırırken duymak ister misin? Artık sonsuza kadar bittin!"

Reich, göğüs cebinden tabancayı çıkardı. Düğmeye dokundu ve kızıl çelik bir çiçek gibi açıldı. Silahı gördüğünde D'Courtney'den belli belirsiz bir inilti döküldü. Dehşet içinde geriledi. Reich, onu yakalayarak sımsıkı tuttu. D'Courtney, Reich'ın pençesinden kurtulmak için kıvrandı, yüzünde yalvaran bir ifade vardı, gözleri camlaşmıştı, nemliydi. Reich, pençesini D'Courtney'in ince ensesine doğru kaydırdı ve başını kendisine doğru çevirdi. Numaranın işlemesi için, doğrudan D'Courtney'in açılmış ağzına ateş etmesi gerekiyordu.

Tam o anda, orkidenin taç yapraklarından biri açıldı ve yarı çıplak bir kız odanın içine daldı. Şaşkınlığın alevleri içinde. Reich kızın arkasındaki koridoru gördü, koridorun öbür ucunda bir yatak odası kapısı açık duruyordu; kız alelacele üzerine geçirdiği ipek sabahlığın içinde çıplaktı, sarı saçları uçuşuyordu, koyu gözleri panik içinde açılmıştı . . . Vahşi güzelliğin çakan şimşegi.

"Baba!" diye haykırdı. "Allah aşkına! Baba!"

Kız, D'Courtney'e doğru koştu. Reich, ihtiyarı tutan elini gevşetmeden hızla aralarına girdi. Kız bir an için durdu, geriledi, sonra Reich'ın sol yanından fırladı, haykırıyordu. Reich, ek-seni etrafında döndü ve küçük bıçağı kıza doğru salladı. Kız ondan kurtuldu ama gerileyerek kanepeye düştü. Reich, küçük

bıçağın ucunu yaşlı adamın dişlerinin arasına soktu ve ağzını açmaya zorladı.

“Hayır!” diye haykırdı kız. “Hayır! İsa aşkı için! Baba!”

Kanepenin çevresinde tökezleyerek yeniden babasına doğru koştu. Reich, tabancanın namlusunu D’Courtney’in ağzına sokup tetiği çekti. Boğuk bir patlama duyuldu ve D’Courtney’in başının arkasından bir kan demeti fışkırdı. Reich, cesedi düşmeye bırakıp genç kıza doğru sıçradı. Kızı yakaladığında kız bir yandan kurtulmak için çabılıyor, bir yandan da çılgılık atıyordu.

Kız ve Reich birlikte haykırıyorlardı. Öylesine büyük elektrik kasılmaları geçiriyordu ki kızı bırakmak zorunda kaldı. Dizlerinin üstüne düşen kız, cesede doğru süründü. Hâlâ babasının ağzına asılı kalmış tabancayı çekip alırken acı içinde inliyordu. Sonra titreyen bedeninin yanında çömeldi, sessizdi, sabit bakışlarla balmumu gibi sararmış yüze baktı.

Reich, derin bir nefes alarak acı içinde yumruklarını birbirine vurdu. Kulaklarındaki uğultu dağılınca kıza doğru saldırdı. Bir yandan da planlarında hesapta olmayan değişiklikler yapmak için düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Bir tanık olacağını asla hesaplamamıştı. Kimse, bir kızı olduğundan söz etmemişti. Lanet olası Tate! Kızı da öldürmeliydi. O-

Kız döndü ve omzunun üzerinden dehşete kapılmış bir bakış fırlattı. Yine o, sarı saçlar, koyu gözler, kara kirpiklerin, o vahşi güzelliğin çakan şimşegi. Kız ayağa fırladı ve adamın hızlı pençesinden kurtularak kakmalı kapıya doğru fırladı, açtı ve antrenin içine doğru koştu. Kapı yavaşça kapanırken, Reich, bir an için hâlâ yerlerinde oturan korumaları ve merdivenlerden aşağıya doğru sessizce, elinde tabancayla . . . elinde Yıkım’la koşan kızı gördü.

Reich kıpırdadı. Damarlarının içindeki donmuş kan, tekrar

harekete geçti. Üç sıçrayışta kapıya ulaştı, merdivenlerden aşağıya koşarak resim galerisine indi. Boştu, ama tam karşısındaki kapı kapanmak üzereydi. Ve hâlâ kızıdan bir ses çıkmamıştı. Hâlâ bir alarm verilmemişti. Acaba kız ne zaman çığlıklar atarak herkesi ayaklandırıracaktı.

Hızla galeriyi geçti ve koridora daldı. Ortalık hâlâ zifiri karanlıktı. Müzik odasına inen merdivenlerin başına ulaştığında durdu ve etrafı dinledi. Hâlâ ses yoktu. Alarm verilmemişti.

Merdivenleri indi. Karanlık ve sessizlik ürkütücüydü. Kız neden çığlık atmıyordu? Neredeydi? Batı kemerini geçti ve çeşmenin sessiz şıptısından ana salonun ucunda olduğunu anladı. Kız neredeydi? Bütün bu zifiri sessizliğin içinde, kız neredeydi? Ve tabanca! Tanrım! Tabanca!

Bir el koluna dokundu. Reich, dehşet içinde irkildi. Tate, fısıldadı: "Bekliyordum. Bu iş senin tam--"

"Seni orospu çocuğu!" Reich, öfkeyle patladı. "Adamın kızı oradaydı. Neden daha önce söy--"

"Sessiz ol" diye tersledi Tate. "Bırak da gözetleyeyim." On beş saniyelik yakıcı bir sessizliğin ardından titremeye başladı. Dehşete düşmüş bir sesle inledi: "Allah'ım, Allah'ım . . ."

Onun kapıldığı dehşet katalizör oldu. Reich yeniden kontrolünü kazandı. Tekrar düşünmeye başladı. "Kapa çeneni" diye homurdandı. "Daha Yıkım gelmedi."

"Kızı da öldürmelisin, Reich. Sen--"

"Kapa çeneni. Önce kızı bul. Evi tara. Kızın düşünce dokusunu benden öğrendin. Onu bul. Çeşmenin orada bekliyorum. Fırla!"

Tate'i kendinden uzaklaştırdı ve çeşmeye doğru sendeledi. Havuzun kırmızı taş kenarından eğildi ve alev alev yanan yüzünü yıkadı. Su yerine Burgonya şarabıydı. Yüzünü sildi ve havuzun diğer kenarından gelen boğuk seslere aldırmadı. Başka

biri ya da bilinmeyen kişiler şarap banyosu yapıyordu.

Hızla düşündü. Kız mutlaka bulunmalı ve öldürülmeliydi. Eğer Tate onu bulduğunda tabanca hâlâ yanındaysa, silah bu işte kullanılabilirdi. Ya tabanca kızda değilse? Ne? Kızı boğmalı mı? Hayır . . . Çeşme. Kız, o ipek geceliğin altında çıplaktı. Gecelikten kurtulmak kolaydı. Kız, çeşmede boğulmuş olarak bulunabilirdi . . . şarap banyosunu fazla kaçırın bir konuk daha. Ama çabuk olması gerekliydi . . . çabuk . . . çabuk . . . Bu lanet Sardalya oyunu bitmeden. Tate neredeydi? Kız neredeydi?

Tate, karanlıktan körmüşcesine çıkageldi, nefesi hırıltılıydı.

"Eee?"

"Kız gitmiş."

"Bir aşağılığı bulmak için yeterince aramadın. Eğer bu ikili bir oynusa--"

"Neden ikili oynayım ki? Seninle aynı yoldayım. Sana kızın düşünce dokusu evin içinde yok diyorum. Kız gitmiş."

"Onun ayrılışının farkına varan birileri var mı?"

"Hayır."

"Tanrım! Evden çıkmış!"

"Biz de ayrılacak iyi olacak."

"Evet, ama biz kaçamayız. Buradan çıktıktan sonra kızı bulabilmemiz için bütün bir gecemiz var. Ama, hiçbir şey olmamış gibi ayrılmanız gerekiyor. Süslü Cenaze nerede?"

"Projeksiyon odasında."

"Bir gösteri mi seyrediyor?"

"Hayır. Hâlâ Sardalya oynuyor. Kutudaki balıklar gibi oraya doluşmuşlar. Evde kalanlar nerdeyse sadece ikimiziz."

"Karanlıkta tek başımıza dolaşıp duruyoruz, ha? Gel."

Tate'in titreyen dirseğine yapıştı ve adamı projeksiyon odasına doğru sürükledi. Yürürken bir taraftan da yüksek sesle bağıırıyordu: "Hey . . . Herkes nerede? Maria! Mari-aaa! Herkes

nerede?”

Tate'den isterik bir hıçkırık yükseldi. Reich, adamı sert bir şekilde sarstı. “Kendini toparla! Beş dakika sonra gitmiş olacağız. Ondan sonra endişelenmeye başla.”

“Ama eğer burada kapana kısılmış fareler gibi kalacak olursak kızı yakalayamayız. Biz--”

“Kapana kısılmayacağız. ABC, Gus. Atılganlık, beceriklilik, cesaret.” Reich, projeksiyon odasının kapısını iterek açtı. Burası da karanlıktı, ama birçok bedenden yükselen sıcaklık vardı. “Hey,” diye haykırdı. “Herkes nerede? Yapayalnız kaldım.”

Yanıt yoktu.

“Maria. Karanlıkta yapayalnızım.”

Boğuk mırıltıların ardından bir kahkaha tufanı patladı.

“Sevgilim, sevgilim, sevgilim!” dedi Maria. “Bütün eğlenceyi kaçırdın, zavallı sevgilim.”

“Neredesin, Maria? İyi geceler dilemeye geldim.”

“Oh, henüz gidemezsin!”

“Üzgünüm, güzelim. Geç oldu. Yarın bir arkadaşımı dolandırmalıyım. Neredesin, Maria?”

“Haydi, sahneye çık, sevgilim.”

Reich, koltukların arasından geçti, merdivenleri temkinle tırmanarak sahneye ulaştı. Arkasında projeksiyon küresinin soğukluğunu hissediyordu. Bir ses duyuldu: “Tamam! Onu yakaladık. Işıklar.”

Küre Reich'in gözlerini kamaştıran beyaz bir ışıkla aydınlandı. Sahnenin etrafındaki sandalyelere oturan konuklar kahkahayla tezahürata başladılar, ardından hayal kırıklığıyla uludular.

“Oh, Ben, seni mızıkçı,” diye viyakladı Maria. “Hâlâ giyiksinsin. Bu hiç hoş değil. Buradaki herkesi kutsal bir şekilde suç üstünde yakalamıştık.”

“Başka bir zaman, Maria sevgilim.” Reich, elini ileriye uzatarak zarif bir veda eğilişi yaptı. “Saygılarımla Madam. Size bütün teşekkürlerimi sunmak—” Şaşkınlık içinde sustu. Kol ağzının parlak beyaz manşetinde kırmızı bir leke belirmişti.

Şaşkınlıktan donakalmış bir sessizliğin içindeki Reich, manşetin üstünde ikinci, ardından üçüncü kırmızı lekeyi gördü. Elini geri çektiğinde kırmızı bir damla, sahneye tam önüne düştü, onu yavaşça durmadan akan parlak kızıl damlacıklar izledi.

“Bu kan!” diye haykırdı Maria. “Kan! Yukarda, üst katta birisi kanıyor. Tanrı aşkına, Ben. . . Artık beni yalnız bırakıp gide-mezsın. Işıklar! Işıklar! Işıklar!”

altıncı bölüm

ACİL DURUM devriyesi, yapılan "GZ. Beaumont. YLP-R" (anlamı '9 Park Güney'deki Beaumont'ların Evi'nde yasalarca yasaklanan bir Eylem ya da İhmal bildirildi') anonsunun ardından 00:30'da Beaumontlar'ın Evi'ne ulaştı.

Devriyenin "Suç Eylemi olasılıkla Cinayet-AAA" raporuyla Park bölgesi Yüzbaşı, saat 00:40'ta eve ulaştı.

Lincoln Powell, bir müfettiş yardımcısından gelen şu çılgın çağrı üzerine saat 01:00'da, Beaumont'ların Evi'ne ulaşmıştı: "Sana söylüyorum Powell, Cinayet Üç-A! Buna yemin edebilirim. Ne yapacağımı şaşırdım. Memnun mu olmalıyım yoksa korkmam mı gerek bilmiyorum; ama içimizden birinin bu olayı çözemeyeceğini biliyorum."

"Çözemediğiniz nedir?"

"Bak, Powell. Cinayet anormaldir. Yalnızca bozulmuş bir TP örgüsü şiddet yoluyla ölüme yol açabilir. Doğru mu?"

"Evet."

"İşte bu yüzden yetmiş yılı aşkın bir süredir başarılı bir Üç-lü-A yapılamadı. Bir insan kafasında cinayeti olgunlaştırarak, kimseye fark ettirmeden günlerce etrafta bozulmuş bir örgüyle dolaşamaz. Onun, en fazla üç kafalı bir adam kadar dikkat çekmeme şansı olabilir. Siz gazetleyiciler daha harekete geçmeden daima onları yakalarsınız."

"Bunu deneriz . . . onlarla bağlantı kurabildiğimizde."

“Ve bugünlerde, normal yaşamın içinde gezinen o kadar çok gözetleyici perdesi var ki onlardan sakınabilmek olanaksız. Bunu başarabilmek için münzevi olmak gerekir. Bir münzevi nasıl öldürebilir?”

“Gerçekten de nasıl?”

“Karşımızda dikkatle planlanmış bir cinayet var . . . ve katil asla dikkat çekmemiş. Asla rapor edilmemiş. Hatta, Maria Beaumont’un gözetleyici sekreterleri tarafından bile. Bunun anlamı da orada dikkati çekecek herhangi bir şey yoktu. Yani o, hem geçerli bir düşünce örgüsüne sahip olmalı hem de cinayet işleyebilecek kadar anormal biri. Böyle bir paradoksu nasıl çözebiliriz?”

“Anladım. Umut verici bir şey var mı?”

“Elimizde bir sürü çözümü engelleyici tutarsızlıklar var. Bir, D’Courtney’i neyin öldürdüğünü bilmiyoruz. İki, adamın kızı ortadan kayboldu. Üç, birisi D’Courtney’in korumalarını bir saat için ortadan kaldırdı ve bunu nasıl yaptığını bilmiyoruz. Dört—”

“Daha fazla sayma. Hemen geliyorum.”

BEAUMONT’LARIN EVİ’NİN büyük salonu göz alıcı beyaz bir ışıqla parlıyordu. Üniformalı polisler her yerdedi. Laboratuvar’dan gelen beyaz önlüklü teknisyenler, etrafta böcekler gibi koşuşturup duruyordu. Salonun tam ortasında, davetin konukları (giyinik halde), mezbahada korkuya kapılmış bir sığır sürüsü gibi birbirlerine yapışarak bir ağılın içinde toplanmış gibiydiler.

Doğu rampasından gelen Powell, uzun boylu ve zayıf, siyah ve beyaz, kendisini karşılayan düşmanca düşünceler dalgasını

hissetti. Büyük bir hızla Jackson Beck'e, polis Müfettişi 2., ulaştı: "Durum nasıl, Jax?"

"Zorlu."

Beck, karıştırıcı imgeler, ters anlamlar ve kişisel simgelerden oluşan gayri resmi polis koduna geçerek devam etti: "Gözetleyiciler var. Dikkatli ol." Bir mikro saniye içinde Powell'a durumu anlattı.

"Anladım. Pislik. Herkes neden böyle toplanmış? Sahne gösterisi falan mı düzenliyorsun?"

"İyi adam - kötü adam oyunu."

"Gerekli mi?"

"Çürümüş bir topluluk. Şımarıklar. Ahlaksızlar. Asla işbirliği yapmazlar. Ağızlarından bir şey almak için birazcık hileyle kandırmak zorundasın; ve bu dava da bunu gerektirecek. Ben kötü adam olurum. Sen dostları ol."

"Tamam. İyi düşündün. Kaydı başlat."

Powell, rampanın yarısında aniden durdu. Ağzındaki gülümseyen ifade aniden değişti. Koyu siyah gözlerindeki dostça bakış yok oldu. Gördüklerine inanamayan bir öfke ifadesi yüzünde belirdi.

"Beck," diye bağırdı. Yankılanan sesi salon boyunca yayıldı. Bir ölüm sessizliği oluştu. Salondaki bütün gözler ona doğru çevrildi.

Müfettiş Beck, Powell'ın karşısında durdu. Kaba bir sesle, konuştu: "Buradayım, efendim."

"Soruşturmayı sen mi yönetiyorsun, Beck?"

"Evet, efendim."

"Ve bu da senin bir araştırmayı kusursuzca yönetme anlayışın mı? Masum insanları böyle sığır sürüsü gibi bir araya toplayarak?"

"Masum değiller," diye hırladı Beck. "Bir adam öldürüldü."

"Bu evde bulunan herkes masumdur, Beck. Gerçek ortaya çıkana kadar onların masum olduğu varsayılır ve nazikçe davranılmalıdır."

"Ne?" diye alay etti Beck. "Bu yalancılar sürüsü mü? Nazikçe davranmak? Bu kokuşmuş, berbat, yüksek sosyeteden sırtlan sürüsü . . ."

"Buna nasıl cesaret edersin! Hemen özür dile."

Beck, derin bir nefes alarak kızgınlık içinde yumruklarını sıktı.

"Müfettiş Beck, beni duymadın mı? Bu beylerden ve hanımlardan hemen özür dile."

Beck, Powell'a öfkeyle baktı, sonra gözlerini dikmiş bakan konuklara döndü. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Seni uyarıyorum, Beck," dedi Powell, sertçe. "Eğer böyle bir şey yeniden olursa, senin canına okurum. Seni dosdoğru geldiğin çöplüğe geri gönderirim. Şimdi, gözüm görmesin seni."

Powell, salona doğru yönelerek konuklara gülümsedi. Tekrar birdenbire değişmişti. Tavırları inceden inceye aslında kalben onlardan biri olduğunu ifade ediyor gibiydi. Hatta diksiyonunda çok moda olan bir kokuşmuşluk tınısı bile vardı.

"Hanımlar ve beyefendiler: şüphesiz hepinizi şu veya bu şekilde tanıyorum. Bense o kadar ünlü olmadığım için kendimi tanıtayım. Lincoln Powell, Psikotik Bölümü Şefi. Şef ve Psiko-tik. İki antikalaşmış ünvan, ha? Onların canımızı sıkmasına izin vermeyeceğim." Elini uzatarak Maria Beaumont'a doğru yürüdü. "Sevgili Madam Maria, harika partiniz için ne kadar heyecanlı bir son. Hepinizi kıskanıyorum. Tarihe geçeceksiniz."

Konukların arasında memnun bir hava esti. Azalan düşmanlık sönmeye yüz tuttu. Maria, büyülenmiş bir halde Powell'ın elini sıktı ve mekanik hareketlerle üstüne başına çeki

düzen vermeye başladı.

"Madam . . ." Babacan bir sıcaklıkla Maria'yı alnından öpe-
rek kadını afallattı ve kıvançlanmasına neden oldu. "Biliyorum,
kötü bir durumda kaldınız. Şu üniformalı hödükler."

"Sevgili Şef . . ." Adamın koluna yapışmış küçük bir kız ço-
cuğu gibiydi. "Öyle korktum ki."

"Rahat edebileceğimiz ve bu sinir bozucu deneyimi atlatabi-
leceğimiz sakın bir oda var mı?"

"Evet, çalışma odası, sevgili Şef Powell." Ciddi ciddi sırna-
şarak konuşmaya başlamıştı.

Powell, parmaklarını sırtında şıklattı. Öne çıkan Yüzbaşı'ya,
"Madamı ve onun konuklarını çalışma odasına götürün," dedi.
"Nöbetçi yok. Hanımların ve beylerin tamamen yalnız bırakıl-
malarını istiyorum."

"Bay Powell, efendim . . ." Yüzbaşı boğazını temizledi. "Ma-
damın konukları hakkında. İçlerinden biri, cinayetin bildirilme-
sinin ardından geldi. Bir avukat, Bay 1/4maine."

Powell, kalabalığın içinde Jo 1/4maine'i, Avukat 2., buldu.
Ona telepatik bir selam gönderdi.

"Jo?"

"Selam."

"Seni bu Kaplan İnine getiren nedir?"

"İş. Müş(Ben Reich)terim tarafından çağrıldım."

"Şu köpekbalığı? Beni kuşkulandırıyor. Reich'in yanında bekle.
Kavga için hazırlanınız."

"Beck'le yaptığın çok etkileyici bir gösteriydi."

"Kahretsin. Şifremizi mi çözdün?"

"Hiç şansım yoktu. Ama ikinizi de tanırım. Nazik Jax'in kaba bir
polisi oynaması!"

Salonun karşı tarafında surat asar gibi görünen Beck, araya
girdi: "Sakın açık etme, Jo."

"*Deli misin?*" Sanki 1/4maine'den Lonca'nın kutsal etiğini darmadağın etmemesi istenmişti. Adam, etrafına Beck'in sırtımasına yol açan bir öfke patlaması yaydı.

Bütün bu düşünce alışverişi ancak Powell'm Maria'yı tekrar iffetli bir bağlılıkla alnından öpüp, kendini nazikçe kadının titreyen kavrayışından kurtardığı birkaç saniye içinde olup bitmişti.

"Hanımlar ve beyler: çalışma odasında yeniden görüşeceğiz."

Konuk kalabalığı, Yüzbaşı'nın peşinden hareketlendi. Yenilenmiş bir coşkuyla çene çalıyorlardı. Her şey, yeni, müthiş bir tür eğlence biçimine dönüşmüştü. Powell, uğultu ve kahkaha sesleri arasında, katı telepatik bir engellemenin demir dirseğini hissetti. Bu dirsekleri tanıdı ve şaşkınlığının belli olmasına izin verdi.

"*Gus! Gus Tate!*"

"*Ah, selam, Powell.*"

"*Sen ha? Gizleniyor & Savuşuyorsun.*"

"*Gus?*" Beck aradan fırlamıştı. "*Burada mı? Asla farkına varamadım.*"

"*Ne diye saklanıyorsun?*"

Öfke, üzüntü, adının karışması yüzünden duyulan utanç, öz eleştirisi, utançla karışmış bir tepki-

"*Bırak şunu, Gus! Örgün geri besleme içinde tuzağa düşmüş. Küçük bir skandala bulaşmanın sana bir zararı olmaz. Seni biraz daha insan yapar. Burada kal & yardım. İçimde bir 1.nin daha olması işe yarayabilir gibi bir his var. Bu Üçlü-A'da bir tatsızlık olacak.*"

SALONUN BOŞALTILMASININ ardından Powell, yanında

kalan üç kişiyi dikkatle inceledi. Jo 1/4maine, iri yarı, sağlam yapılı bir adamdı, parıldayan bir keli, kibar hatlı dostane bir yüzü vardı. Küçük Tate, sinirli ve huysuzdu . . . her zaman olduğundan daha fazla.

Ve şu kötü ünlü Ben Reich. Powell, onunla ilk kez tanışıyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu, kararlı görünüşlü, muazzam bir çekicilik ve güç havası yayıyordu. Bu güçte merhametsizlik de vardı ama despotluk alışkanlığıyla içten içe kemirilmişti. Reich'in gözleri berrak ve zekiceydi ama ağzı fazlaca küçük, hassas ve, tuhaf bir biçimde bir yara izine benzeyordu. İçinde itici, belirsiz bir şey barındıran son derece çekici bir adam.

Reich'a gülümsedi. Reich da ona. Aynı anda el sıkıştılar.

"Herkesi böyle boş mu yakalarsınız, Reich?"

"Başarımın sırrı," diye sırttı Reich. Powell'in ne demek istediğini anlıyordu. *Uyum* içindeydiler.

"Hiç değilse, diğer konuklara sizden etkilendiğimi belli etmeyin. Danışıklı dövüşten şüphelenebilirler."

"Yo, hayır, sizden değil. Siz onları kandırırsınız, Powell. Sizinle tanışan herkes, sizinle gizlice anlaştığını düşünür."

Yeniden gülümsediler. Beklenmedik bir kemotropizm onları birbirine çekiyordu. Bu tehlikeliydi. Powell, bundan kurtulmaya çalıştı. 1/4maine'e üdüdü: "Öyleyse, Jo?"

"Gözetleme hakkında, Linc . . ."

"Reich'in seviyesinde kalalım," diye araya girdi Powell. "Acele edecek bir şey yok."

"Reich, beni kendisini temsil etmem için çağırdı. TP yok, Linc. Bu tarafsız düzeyde kalmalı. Burada bulunuşumun nedeni bu. Bütün sorgularda ben de bulunacağım."

"Gözetlemeyi durduramazsın, Jo. Böyle bir yasal hakkın yok. İstedikimiz kadar derine inip--"

"Bunun için gözetlenenin rızası gerekir. Rızalı olup olmadığını

söylemek için buradayım."

Powell, Reich'a baktı. "Neler oluyor?"

"Bilmiyor musunuz?"

"Sizin yorumunuzu istiyorum."

Jo, 1/4maine araya girdi: "Neden özellikle Reich?"

"Neden bir avukat çağırmak için bu kadar hızlı davrandığını bilmek istiyorum. Olaya karıştı mı?"

"Hem de öylesine karıştım ki," diye sırtı Reich. "Egemen'i korunması gereken bir sürü sır biriktirmeden yönetemezsin."

"Ama cinayet onların arasında yer almıyor, değil mi?"

"Çık oradan, Linc!"

"Sen de engellemeyi kes, Jo. Sadece adamdan hoşlandığım için küçük bir gözetleme yapmak istemiştin."

"Bunun için kendi zamanını kullan . . . benimkini değil."

"Jo, sizden hoşlanmamı istemiyor," dedi Powell, Reich'a gülümseyerek. "Keşke bir avukat çağırmasaydınız. Bu beni kuşkulandırıyor."

"Buna meslek hastalığı denmez mi?" dedi Reich, bir kahkaha attı.

"Hayır." Onursuz Abe işe karıştı ve zorlanmadan yanıtladı. "Asla inanmayacaksınız ama dedektiflerin meslek hastalığı Yanlılıktır. Yani sağ el ya da solaklık. Dedektiflerin çoğu Yanlılık'ın garip değişimlerinden muzdariptir. Parsons Davası'na kadar doğal olarak solaktım ki—"

Powell, birdenbire yalanını kesti. Gözleri faltaşı gibi açılmış olan seyircisinden uzaklaşıp iki adım attı, derin bir nefes aldı. Onların yanına döndüğünde Onursuz Abe gitmişti.

"Bunu size başka bir zaman anlatırım," dedi. "Maria ve konuklar gömleğinizin manşetine kan damladığını gördükten sonra neler olduğunu anlatın bana."

Reich, manşetindeki kan izlerine baktı. "Kanlı bir cinayet

çılgılığı attı ve hepimiz çılgınlar gibi üst kata, Orkide Suiti'ne koştuk."

"Karanlıkta yolunuzu nasıl buldunuz?"

"Aydınlıktı. Maria, ışıklar diye bağırmıştı.

"Işıklar yanıkken suitin yerini bulmakta bir zorluk çekmediniz, ha?"

Reich pis pis sırıttı. "Suitin yerini bulan ben değildim. Gizliydi. Yolu Maria gösterdi."

"Orada korumalar vardı . . . bayıltılmış ya da başka bir şey?"

"Doğru. Ölü gibi görünüyorlardı."

"Taş gibi, ha? Herhangi bir kaslarını hareket ettirmediler mi?"

"Nereden bileyim ki?"

"Doğru, gerçekten!" Powell, sert bir ifadeyle Reich'e baktı.

"Peki, D'Courtney nasıldı?"

"O da ölü gibi görünüyordu. Lanet olsun, o ölmüştü!"

"Ve herkes etrafına toplanmış seyrediyordu, ha?"

"Birileri süitin geri kalanına dağılmış, kızını arıyorlardı."

"Barbara D'Courtney. Kimsenin D'courtney ve kızının evde olduğunu bildiğini sanmıyorum. Neden kızı arıyorlardı?"

"Bilmiyorduk. Maria söyledi ve aramaya başladık."

"Bulamayınca şaşırdınız mı?"

"Şaşkınlığın ötesindeydik."

"Nereye gittiği hakkında fikriniz var mı?"

"Maria, ihtiyarı öldürüp tüydüğünü söyledi."

"Siz de inandınız mı?"

"Bilmiyorum. Bütün her şey delice. Eğer kız kimseye tek kelime söylemeden evden kaçıp yarı çıplak, caddelerde dolaşacak kadar deliyse, elinde babasının kafa derisini de tutuyor olabilir."

"Tüm bu bilgi ve ayrıntılar için sizi gözetlememe izin verir

misiniz?"

"Avukatımın emrindeyim."

"Cevabım hayır", dedi 1/4maine. "Kişi, zan altında kalmadan Esper Denetlemesi'ni reddetme hakkına sahiptir. Reich, reddediyor."

"Ve ben de bu boktan kalabalıktan biriyim," diye içini çekip omuzlarını silkti Powell. "İyi, haydi soruşturmaya başlayalım."

Dönüp çalışma odasına doğru yürüdüler. Koridorda, Beck polis koduna geçerek sordu: "*Linc, neden Reich'in seninle dalga geçmesine izin verdin?*"

"Öyle mi yaptı?"

"Elbette. O köpekbalığı seni istediği zaman yiyebilir?"

"Öyleyse, iyisi mi bıçağını hazırlamaya bak, Jax. Bu köpekbalığı Yıkım için hazır."

"Ne?"

"Benimle uğraşırken kazdığı kuyuya düştüğünü fark etmedin mi? Reich, adamın bir kızı olduğunu bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. Kızı görmedi. Kimse görmedi. Cinayet yüzünden evden kaçtığını ima etti. Herkes böyle düşünebilirdi. Ama kızın çıplak olduğunu nasıl biliyordu?"

Ani bir sesizlik oldu, ardından Powell kuzey kemerinden çalışma odasına yönelirken ateşli bir hayranlık yayını onu izledi: "*Önünde eğiliyorum, Linc. Üstad'ın önünde eğiliyorum.*"

BEAUMONT'LARIN EVİ'NİN "çalışma odası", Türk hamamı çizgileriyle düzenlenmişti. Zemin, çeşitli lal taşlarından oluşan bir mozaikle döşenmişti. Duvarlar, içlerine parıltı veren yapay taşlar yerleştirilmiş çapraz çizgili altın yaldızlı tellerle şeritlenmişti . . . yakut, zümrüt, lal, krizolit, ametist, topaz . . . taşların

her biri, ev sahibesinin farklı pozlardaki portrelerini içeriyordu. Etrafa kadife halılar dağıtılmış, iskemleler ve divanlar yerleştirilmişti.

Powell odaya girdi, Reich, Tate ve 1/4maine'ı arkasında bırakarak doğrudan doğruya merkeze yürüdü. Konuşma uğultusu kesildi ve ardından Maria Beaumont ayağa kalktı. Powell, kadına oturabileceğini işaret etti. Etrafına bakındı, bir araya toplanmış zevk düşkünü züppelerin kitle psikolojilerini kusursuzca ölçüp biçerek, uygulayabileceği taktikleri hesaplıyordu. Sonunda başladı.

"Yasa," diye başladı, "ölüm konusunda lanet olası aptalca bir velveleye kapılıyor. Her gün binlerce kişi ölüyor ama birileri yaşlı D'Courtney'i ortadan kaldıracak girişimi ve enerjiyi gösterdi diye yasa onu halk düşmanı ilan etmekte ısrar ediyor. Bence bu çok saçma, ama lütfen beni örnek almayın."

Durdu ve bir sigara yaktı. "Şüphesiz, hepiniz biliyorsunuz ki, ben bir gözetleyiciyim. Belki de bu durum bazılarınızı telaşlandırabilir. Burada, sizin zihinsel derinliğini sondajlamak için bulunan düşünce gözetleyici bir hayvan olduğumu da düşünebilirsiniz. Pekâlâ . . . Eğer yapacak olursam Jo 1/4maine buna izin vermez. Ve dürüstçe söylüyorum ki, eğer yapabilseydim zaten burada dikiliyor olmazdım. Evrenin tahtında Tanrı'dan farksız bir şekilde oturuyor olurdum. Sanırım, hiç biriniz henüz Tanrıyla olan benzerliğim konusunda bir yorum yapmadınız . . ."

Küçük gülüşmeler oldu. Powell, savunmasız biçimde gülümseyerek devam etti: "Hayır, kitle düşünce gözetleme işi henüz hiçbir gözetleyicinin beceremediği bir numara. Tek bir kişiyi okumak bile yeterince güçtür. İşin içine bir düzine TP örgüsü girdiğinde işler iyice karışır. Ve sizin gibi benzersiz, fazlasıyla bireysel kişiliklere sahip bir grup söz konusu olunca tamamen

insafınıza kalmış oluruz.”

“Ve bir de *benim* çekici olduğumu söylemişti,” diye mırıldandı Reich.

“Bu gece,” diye devam etti Powell, “ ‘Sardalya’ denen bir oyun oynuyordunuz. Davet edilmiş olmayı isterdim Madam. Gelecek sefere beni de hatırlamalısınız . . .”

“Yapacağım,” dedi Maria. “Davet edeceğim, sevgili Şef . . .”

“Bu oyun sırasında yaşlı D’Courtney öldürüldü. Nerdeyse hepimiz bunun önceden tasarlanmış bir cinayet olduğu üzerinde fikir birliği yapıyoruz. Laboratuvar’ın işini bitirmesinin ardından bu kesinlikleşecek. Ama gelin bunun bir Cinayet Üçlü-A olduğunu varsayalım. Bu bizim yeni bir oyun oynamamız için yeterli olabilir . . . adı “Cinayet” olan bir oyun.”

Kalabalıktan farklı tepkiler geldi. Powell, aynı sıradan yolla, dikkatli bir şekilde, yetmiş yıldır işlenmiş en şaşırtıcı suçu gerçekdışı bir lokmaya dönüştürdü.

“Bu ‘Cinayet’ oyununda” dedi, “hayali bir kurban öldürülür. Hayali bir dedektif onu kimin öldürdüğünü bulmak zorunda. Hayali şüphelilere sorular sorar. Yalan söylemesine izin verilen katil dışında herkes doğruyu söylemek zorundadır. Dedektif kendisine anlatılan hikâyeleri karşılaştırır, kimin yalan söylediğini saptar ve katili ortaya çıkarır. Bu oyundan hoşlanacağınızı umuyorum.”

Bir ses sordu : “Nasıl?”

Bir başkası seslendi: “Ben sadece turistlerden biriyim!”

Kahkahalar daha da yükseldi.

“Bir cinayet soruşturması,” Powell, gülümsedi, “suçun üç unsurunu bulmaya çalışır. Birincisi, amaç. İkincisi, yöntem. Üçüncüsü, fırsat. Laboratuvar son iki maddeyi inceliyor. Birincisini oyunumuz sırasında biz keşfedeceğiz. Eğer bunu yaparsak, Laboratuvar’ın meydana çıkarmaya uğraştığı son iki sorunu da

halledebiliriz. D'Courtney'in neyle öldürüldüğünü bilmediklerini biliyor muydunuz? D'Courtney'in kızının hâlâ kayıp olduğunu biliyor muydunuz? Siz 'Sardalya' oynarken evi terk etmiş. D'Courtney'in korumalarının gizemli bir şekilde devre dışı bırakıldıklarını biliyor muydunuz? Evet, gerçekten. Birisi onların, tam bir saatlerini çalmış. Hepimiz bu işin nasıl yapıldığını öğrenmeyi istiyoruz."

Kalabalık, tuzağın tam kıyısında, nefessiz, büyülenmiş bir şekilde duruyordu. Şimdi sonsuz bir dikkatle kafesin kapanması gerekiyordu.

"Ölüm, ortadan yok olma ve zaman hırsızlığı . . . Tüm bunların yanıtını cinayetin amacında bulabiliriz. Ben, hayali dedektif olacağım. Sizler de hayali şüpheliler. Bana gerçeği anlatacaksınız . . . elbette, katil dışında tümünüz. Ondan yalan söylemesini bekleyeceğiz. Ama onu tuzağa düşüreceğiz ve eğer her biriniz telepatik inceleme için izin verirse bu davet muhteşem bir şekilde sona erecek."

"Ah!" diye haykırdı Maria, tedirginlik içinde.

"Bekleyin, Madam. Beni anlayın. Bütün istediğim izniniz. Gözetlemeyeceğim. Çünkü anladığınız gibi, masum şüphelilerin hiçbiri karşı çıkmayacak, sadece suçlu olan buna karşı çıkacaktır. Sadece o, tek başına, kendini gözetlenmekten korumaya uğraşacaktır."

"Bunu yapabilir mi?" diye fısıldadı Reich, 1/4maine.

1/4maine, başıyla onayladı.

"Bir an için durumu gözünüzün önünde canlandırın." Powell, yavaş yavaş gerilimi yükselterek odayı bir tiyatro sahnesine dönüştürüyordu. "Resmi olarak soruyorum: 'TP incelemesine izin verecek misiniz?' Ardından odada dolaşmaya başlayacağım . . ." Yavaşça gezinerek her konuğu sırayla selamladı. "Ve yanıtlar geliyor . . . 'Evet . . . Evet . . . Elbette . . . Neden olmasın?

... Kesinlikle ... Evet ... Evet ...' Ve aniden dramatik bir suskunluk." Powell, dimdik, ürkütücü bir biçimde Reich'in önünde duruyordu. "Siz efendim, tekrarlıyorum, 'gözetleme için izin verecek misiniz?' "

Herkes, hipnotize olmuş gibi izliyordu. Reich bile ağzı açık, Powell'in suçlayıcı parmağına ve korkunç çehresine bakakalmıştı.

"Tereddüt içinde. Yüzü kızarıyor, ardından kan çekildikçe ölü gibi beyazlıyor. İstirap dolu bir itiraz duyuyorsunuz: 'Hayır!' . . ." Şef döndü ve herkesi titretici bir hareketle sarmaladı: "Ve bu heyecanlı anda, biliyoruz ki katili yakaladık!"

Neredeyse herkesi avucunun içine almıştı. Neredeyse. Cüretkâr, yepyeni ve heyecan vericiydi; giysiler ve et içinden ruha açılan mor-ötesi pencereler aniden ortaya çıkmıştı ... Ama Maria'nın konuklarının ruhunda piçlik vardı ... yalan ... zina - Şeytan! Ve herkesin içindeki utanç dehşetle başkaldırdı.

"Hayır! diye haykırdı Maria. Herkes ayağa fırlayıp haykırdı: "Hayır! Hayır! Hayır!"

"İyi denemeydi, Linc, ama işte yanıtın. Bu çakallardan asla amacı öğrenemezsin."

Powell, sevimli görünümünü koruyordu. "Üzgünüm hanımlar ve beyler, ama sizi gerçekten suçlayamam. Sadece bir aptal, aynasıza güvenir." İç çekti. "Yardımcılarımdan biri, ifade vermek isteyenlerin sözlü ifadesini kaydedecek. Bay 1/4maine, size tavsiyede bulunmak ve sizi korumak için hazır olacak."

Hüzünlü bir şekilde 1/4maine'a baktı: *"Ve beni küçük düşürmek için."*

"Bu şekilde bım telime basmamalısın, Linc. Bu yetmiş yıldır işlenen ilk Cinayet Üçlü-A. Kariyerimi düşünmek zorundayım. Bu cinayet benim işimi bitirebilir."

"Benim de düşünmem gereken bir kariyerim var, Jo. Bölümüm bu

işi çözemezse, beni de bitirir."

"Öyleyse her gözetleyici başının çaresine baksın. İşte sana düşünce, Linc."

"Lanet olsun," dedi Powell. Reich'a göz kırptı ve ağır ağır odadan çıktı.

LABORATUAR, ORKİDE Gerdek Süiti'ndeki işini bitirmişti. Ters, sinirli ve rahatsız edici olan De Santis, hazırladığı raporu Powell'a verirken aşırı sinirli bir sesle konuştu: "Tam bir orospuluk!"

Powell, D'Courtney'in cesedine bakıyordu. "İntihar mı?" diye terslendi. De Santis ile daima aksi bir ifadeyle konuşurdu, çünkü adam başka türlü rahat edemezdi.

"Yo! Bu imkânsız. Silah yok."

"Onu ne öldürmüş?"

"Bilmiyoruz."

"Hâlâ mı bilmiyorsunuz? Üç saat oldu!"

"Bilmiyoruz," dedi, De Santis öfkeyle. "İşte bu yüzden orospuluk ya."

"Niye, adamın kafasında içine sığabileceğin büyüklükte bir delik var!"

"Evet, evet, evet, şüphesiz. Giriş küçük dilin üzerinden. Çıkış bingıldığın altından. Ölüm birdenbire olmuş. Ama, yarayı açan ne? Kafatasında bu deliği oluşturan şey ne? Durma, sor bana."

"Güçlü bir ırsın?"

"Yanık yok."

"Kristalleşme?"

"Donma yok."

"Nitro buharı yüklemesi?"

"Amonyak artığı yok."

"Asit?"

"Çok fazla parçalanmış. Asit spreyi böyle bir delik açabilir, ama kafatasının arkasını böyle dağıtmaz."

"Delici bir silah?"

"Yani kama ya da bıçak mı?"

"Onun gibi bir şey."

"İmkânsız. Kafatasını böyle delebilmek için ne denli büyük bir güç gerektiğinin farkında mısın? Yapılamaz."

"Eh . . . delici silahları saymaktan yoruludum. Hayır, bekle. Bir mermiye ne dersin?"

"Ne ki o?"

"Çok eski bir silah. Patlayarak kurşun fırlatır. Gürültülü ve kokulu."

"Bu işte hiç şans yok."

"Neden?"

"Neden?" De Santis, türkürdü. "Çünkü, mermi yok. Yaranın içinde yok. Odanın içinde yok. Hiçbir yerde yok."

"Lanet olsun!"

"Bence de."

"Benim için bir şeyler bulabildin mi? Herhangi bir şey?"

"Evet. Ölmeden önce şeker yiyormuş. Ağzında jel parçaları halinde bulduk . . . biraz da standart şeker kaplayıcı var."

"Ve?"

"Süitte şeker yok."

"Hepsini yemiş olabilir."

"Midesinde şeker yok. Ama zaten, o gırtlakla şeker yiye-mezdi."

"Niye olmasın?"

"Psikojenik kanser. Kötü durumda. Bırak bir şeyler yemeyi,

konusamaz bile.”

“Allah belasını versin. O silaha ihtiyacımız var . . . her neyse.”

Powell, elindeki raporun sayfalarını karıştırdı, yerdeki sarmış bedene bakıyor ve ısılıkla eski bir parçayı çalıyordu. Bir cesedin düşüncelerini okuyabilen bir esper hakkında duyduğu işitsel kitabı hatırladı . . . tıpkı ölü gözünün retinasının fotoğrafını çekmekle ilgili eski efsaneye benziyordu. Bunun yapılabilmesini diledi.

“Pekâlâ,” diye sonunda içini çekti. “Cinayetin amacı konusunda avucumuzu yalattılar, yöntem konusunda da. Fırsat üzerine bir şey öğrenebileceğimizi umalım yoksa Reich’ı asla tepeleyemeyiz.”

“Hangi Reich? Ben Reich mı? Ona ne olmuş?”

“Beni asıl endişelendiren Gus Tate,” diye mırıldandı Powell. “Eğer o da bu işe karışmışsa . . . Ne? Ha, Reich mı? Katil o, De Santis. Mania Beaumont’un çalışma odasında Jo 1/4maine’e küçük bir oyun oynadım. Reich’ın dili sürçtü. Bir oyun sahneledim ve emin olmak için gözetleme yaparken Jo’yu yanlış yöne sürükledim. Bu söylediklerim şüphesiz kayıt dışı, ama Reich’ın aradığımız adam olduğu hakkında elimde yeterince kanıt var.”

“Ulu tanrım!” De Santis, heyecanlanmıştı.

“Ama mahkemeye götürmek için daha çok uzun yolumuz var. Onu Yıkım’a sürüklemekten çok uzaktayız, kardeşim. Çok, çok uzakta.”

Powell keyifsiz bir halde Laboratuvar Şefi’nin yanından ayrıldı ve ağır ağır antre boyunca ilerleyerek geçici karargâhlarını kurdukları resim galerisine indi.

“Üstelik adamdan hoşlandım,” diye mırıldandı.

Geçici karargâhlarını kurdukları Orkide Süitinin dışındaki resim galerisinde Powell ve Beck bir toplantı için buluştular. İki

adam arasındaki zihinsel takas telepatik konuşmanın alışıldık yıldırım hızıyla sadece otuz saniye alacaktı:

*Jax, Yıkım'a gidecek kişi Reich.
Konuşurken hatasını yakaladık
emin olmak için Maria'nın çalışma
odasında onu gizlice gözetledim.
Bizim adamımız, Ben.*

Bunu asla kanıtlayamazsın, Linc.

Korumalar yardım edebilir mi?

*Olanaksız. Bütün bir saatlerini hiç
hatırlamıyorlar. De Santis, retinal
rodopsinlerinin zedelenmiş olduğunu
söylüyor. Bu, görüşümüzi sağlayan
mor tabaka . . . Korumalar görevde
oldukları için harekete hazırdı.
Kalabalık bağırsarak odaya girene dek
hiçbir şey olmamış. Maria da onları
uyumakla suçlayıp bağırmış çağırmış.
Korumalar kesinlikle uyumadıklarına
yemin ediyorlar.*

Hı-hı

*Pek bir şey olmamış!
Süslü Cenaze nasıl da bağırır.*

Ama Reich olduğunu biliyoruz.

*Reich olduğunu sen biliyorsun.
Senden başka kimse bilmiyor.*

*Konuklar Sardalya oyununu
oynarken yukarıya çıktı. Bir
şekilde korumaların gözlerinin
mor tabakasını zedeleyerek bir
saatlerini çaldı. Orkide süitine
girerek D'Courtney'i öldürdü.*

*Nasıl?
D'Courtney'i nasıl öldürdü?*

Kız bir şekilde olaya karıştı ve
bu yüzden kaçtı.

Ve son olarak da : D'Courtney'i
neden öldürdü?

Bilmiyorum. Hiçbir yanıtı
bilmiyorum . . . henüz.

Bu şekilde asla Yıkım'a ulaşamazsın.

İşte, bunu biliyorum.

Hı-hı

Amaç, yöntem ve fırsatı tarafsız olarak
göstermelisin. Elindeki tek şey bir
gözetleyicinin bilgisi.

Hı-hı

Nasıl ve niçinini okuyabildin mi?

Yeterince derine inemedim.
Jo 1/4maine beni gözetlerken
yapamadım.

Belki bir fırsat daha bulamazsın. Jo
çok dikkatlidir.

Lanet olsun! Jackson, kıza
ihtiyacımız var!

Barbara D'Courtney?

Evet. Kız anahtar. Eğer bize ne
gördüğünü ve neden kaçtığını
anlatırsa mahkemeyi inandırırız.
Şimdiye kadar öğrendiklerimizi
dosyalayıp saklayalım. Kız elde
olmazsa işimize yaramaz. Haydi
herkesi gönder. Zaten kız yoksa
işimize yaramazlar. Reich'a geri

Katılıyorum.

Doğru.

Kızdan nefret etmeye başladım.

dönelim ... ikinci dereceden bazı deliller bulmaya çalışalım, ama-

Ama Allah'ın belası şu kız olmadan bir işe yaramayacak.

Böyle zamanlarda, Bay Beck, kadınlardan ben de nefret ederim. Allah aşkına, öyleyse niye herkes evlenmem için uğraşıyor?

Kahkaha atan bir at görüntüsü.

Alaycı (sansürlenmiş) bir yanıt.

İğneleyici (sansürlenmiş) bir karşılık

(sansürlenmiş)

Son sözünü söyleyen Powell, ayağa kalkarak resim galerisinden çıktı. Köprüyü aşır müzik odasından geçti ve ana salona girdi. Reich, 1/4maine ve Tate'in çeşmenin yanında dikilirlerken gördü, derin bir sohbete dalmışlardı. Powell, bir kez daha Tate'den kaynaklanan ürkütücü sorun karşısında endişelendi. Eğer Powell'ın bir hafta önceki davetinde şüphelendiği gibi ufak tefek gözetleyici Reich'la bir şeyler karıştırıyorsa, bu cinayete de karışmış olabilirdi.

Lonca'nın sütunlarından sayılan 1. sınıf bir Esper'in cinayete karışması düşünülemezdi; ama eğer böyle bir şey gerçekse, kanıtlanması da çok güçlü. Kimse bir 1.'den tam rızası olmadan bir şey alamazdı. Ve eğer Tate, Reich'la birlikte çalışıyorsa (imkânsız . . . inanılmaz . . . 100-1 karşı), Reich'ı ele geçirmek iyice güçleşecekti. Polisliğe başvurmadan önce son bir propaganda saldırısına karar veren Powell, gruba yöneldi.

Onların bakışlarını yakalayarak gözetleyicilere hızlı bir emir gönderdi: "Jo, Gus. Uçun. Reich'a, sizin duymanızı istemediğim bir

şeyler söylemek istiyorum. Onu gözetlemeyeceğim ya da sözcüklerini kaydetmeyeceğim. Yemin ederim."

1/4maine ve Tate başlarıyla onayladılar, Reich'a bir şeyler mırıldanıp sessizce ayrıldılar. Reich, bir süre meraklı gözlerle arkalarından izleyip ardından Powell'a baktı. "Onları sen mi kaçırdın?" diye sordu.

"Sadece uyardım. Otur, Reich."

Dostça bir sessizlik içinde birbirlerini süzerek küçük havuzun kenarına oturdular.

"Hayır," dedi, Powell, bir duraksamanın ardından. "Seni gözetlemiyorum."

"Yaptığını düşünmüyorum. Ama Maria'nın çalışma odasında yaptın, ha?"

"Hissettin mi?"

"Hayır. Tahmin ettim. Ben olsam yapardım."

"İkimiz de çok güvenilir değiliz, ha?"

"Püff!" dedi Reich, etkili bir şekilde. "Kızların kurallarıyla oynamıyoruz. İkimiz de elde etmek için oynuyoruz. Sadece korkaklar, güvensizler ve kaybedenler kuralların ve dürüst oyunun arkasına saklanır."

"Peki, ya onur ve ahlak?"

"Onurumuz var ama kendi kurallarımıza göre . . . ürkek küçük bir adamın geri kalan küçük ürkek insanlar için koyduğu hayali kurallar değil. Herkesin kendi onuru ve ahlakı vardır, buna bağlı kaldığı sürece kim onu parmağıyla göstermeye cüret edebilir? Bir adamın ahlakını beğenmiyor olabilirsin ama ona ahlaksız demeye hakkın yoktur."

Powell kederli bir şekilde başını salladı. "Sen iki kişinin Reich. Biri iyi diğeriye kokuşmuş. Tam bir katil olsaydın, bu kadar kötü olmazdı. Ama bir yarın pislik, diğer yarınsa bir aziz ve bu her şeyi daha da kötüleştiriyor."

“Bana göz kırptığında durumun daha da kötüleceğini biliyordum,” Reich sırıttı. “Kurnazsın, Powell. Beni gerçekten korkutuyorsun. Yumruğun ne taraftan geleceğini ve ne yöne eğilmem gerektiğini anlayamıyorum.”

“Öyleyse, Tanrı aşkına, kaçmayı bırak ve her şey bir an önce olup bitsin,” dedi Powell. Sesi yakıcıydı. Gözleri yakıcıydı. Bir kez daha Reich’ın kanını donduran bir duygu gücü gösteriyordu. “Bu işte seni yeneceğim, Ben. İçindeki pis katili boğacağım, çünkü azize saygı duyuyorum. Bu sonun başlangıcı, senin için. Bunu biliyorsun. Neden işleri kendin için daha da kolaylaştırmuyorsun?”

Bir an için Reich, teslimiyetin kıyısında sendeledi. Sonra kendisini toparlayıp saldırıya karşılık verdi. “Ve hayatımın en iyi kavgasından vazgeçeyim öyle mi? Hayır. Milyonlarca yıl için bile olmaz, Linc. Sonuna kadar dövüşeceğiz.”

Powell, öfkeyle omuz silkti. İkisi de ayağa kalktı. İçgüdüsel bir tepkiyle elleri son bir veda sıkışmasıyla kenetlendi.

“Büyük bir ortak kaybediyorum,” dedi, Reich.

“Sen de içindeki iyi adamı kaybediyorsun, Ben.”

“Düşman mıyız?”

“Düşmanız.”

Bu Yıkım’ın başlamasıydı.

yedinci bölüm

ON YEDİ buçuk milyonluk bir kentin Polis Şefi'ni, bir masaya bağlayamazsınız. Onun dosyaları, akıl defterleri, küçük hatırlatma notları ya da kırmızı teyp makaraları yoktu. Bunun yerine üç Esper sekretere sahipti, hepsi de adamın işlerinin en ufak ayrıntılarını bile akıllarında tutabilen bellek büyücüleri-ydi. Polis karargâhlarında üçlü bir fihrist gibi peşinde dolaşırlardı. Powell, etrafını çevreleyen (personelin Göz Yumucu, Göz Kırpıcı ve Kafa Sallayıcı adını verdiği) ekibiyle birlikte Merkez Cadde'sini şimşek gibi geçip mücadelesi için gereken malzemeyi topladı.

Şube Müdürü Crabbe'nin önüne bir kez daha olayı geniş hatlarıyla ortaya koydu. "Amaç, yöntem ve fırsata ihtiyacımız var Müdür Bey. Şimdiye dek olası fırsatı bulmayı başardık ama hepsi bu. Yaşlı Mose'u bilirsiniz. Katı gerçeklere dayanan kanıtlar üzerinde ısrar edecektir."

"Yaşlı kim?" Crabbe tedirgin olmuş gibiydi.

"Yaşlı Mose," Powell, sırttı. "Bu bizim Çokkatlı Mozaik Savcı Bilgisayar için kullandığımız takma ad. Bizden onun tam adını kullanmamızı istemezsiniz herhalde. Boğazımız sıkılırdı."

"Şu aptal hesap makinesi!" diye homurdandı Grabbe.

"Evet, efendim. Artık Yaşlı Mose için kanıt toplamak üzere Ben Reich ve Egemen'in üzerine tam anlamıyla yüklenmeye hazırım. Size açık bir soru sormak istiyorum. İşin sonuna dek

gitmeye niyetli misiniz?"

Bütün Esperlere kızan, onlardan nefret eden Crabbe'm yüzü morardı, abanoz ve gümüş renkli ofisindeki abanoz masasının arkasındaki abanoz sandalyesinden ayağa fırladı. "Bu bok da ne demek oluyor, Powell?"

"Herhangi bir ardıl anlamı yok, efendim. Sadece, Reich'la ve Egemen'le bir şekilde bağınız olup olmadığını öğrenmek için sordum. İşler kızıştığında engelleyecek misiniz? Reich'ın size gelip bizim roketlerimizi soğutması mümkün mü?"

"Hayır, lanet olası, mümkün değil."

"Efendim:" Göz Yumucu, Powell'a bir mesaj fırlattı. "4 Aralık tarihinde, Şube Müdürü Crabbe, Monolith Davası'nda sizinle ters düşmüştü. Ayrıntılar şöyleydi:

POWELL: *Bu işin içinde finansal bir numara da var, Sayın Müdür. Egemen, bize itiraz edebilir.*

CRABBE: *Reich, bunu yapmayacağına dair söz verdi; ve ben Reich'ın sözüne daima güvenirim. Bölge Savcılığı için beni destekledi.*

Alıntının sonu."

"Tamam, Yumucu. Crabbe'in dosyasında bir şeyler bulacağımızı düşünüyordum zaten." Powell, taktik değiştirip öfkeyle Crabbe'a baktı. "Bana ne yutturmaya çalışıyorsun. Ya Bölge Savcılığı kampanyası? Reich, bu konuda seni destekledi, yapmadı mı?"

"Yaptı."

"Sanıyorum ki sizi desteklemeyi sürdürmedi?"

"Seni lanet olası. Powell – evet, haklısın. O zaman desteklemişti. Ama sonrasında desteklemedi."

"Şu halde Reich'ı cinayetle suçlamama ışık yakacaksınız."

"Niye Ben Reich'ın o adamı öldürdüğü hakkında ısrarcısın?"

Saçma. Elinde kanıt yok. Bu senin kendi düşüncen.”

Powell, Crabbe’a dik dik bakmayı sürdürdü.

“Onu öldürmedi. Ben Reich, kimseyi öldüremez. Çünkü o, iyi bir adamdır ve—”

“Bu cinayet konusuna yeşil ışık yakacak mısın?”

“Tamam, Powell. Yap.”

“Ama büyük bir gizlilik içinde. Not alın çocuklar. Ben Reich’tan ölesiye korkuyor. Bir not daha alın. Ben de.”

POWELL, PERSONELİNE dedi ki: “Dinleyin – Yaşlı Mo-se’un ne soğukkanlı bir canavar olduğunu hepiniz biliyorsunuz. Tek istediği gerçek – gerçek – kanıtlar – yenilmez kanıtlardır. Bu yüzden, Reich hakkında dava açması için o lanet makineyi ikna edecek kanıtlar bulmalıyız. Reich üzerinde, Sert ve Kurnaz’ı uygulayacağız. Yöntemi biliyorsunuz. Her şüpheli üzerinde bir sakar bir de kurnaz adam görevlendireceğiz. Sakar, kurnazın iş başında olduğunu bilmeyecek. Şüpheli de öyle. Şüpheli, peşindeki zorlu takipten kurtulunca temize çıktığını düşünecek. Bu da kurnaz olan için işi çocuk oyuncağı haline getirecek. İşte, Reich konusunda bunlar yapılacak.”

“Tamam,” dedi, Beck.

“Git, bütün bölümleri dolaş. Alt kademeden yüz polis topla, sivil giyindir ve onları Reich davasında görevlendir. Laboratuara git, son on yıldır teslim edilen her izleyici robotu bul. Tüm cihazları Reich davasına yönelt. Bunlar bizim Zorlu Takip paketimiz . . . bunları atlatmakta güçlük çekmeyecek ama yine de uğraşmak zorunda kalacak.”

“Belirli bir alan var mı?” diye sordu Beck.

“Niçin ‘Sardalya’ oynadılar? Oyunu öneren kim? Bayan

Beaumont'un sekreterlerinin kayıtlarına göre, kafasının içinde garip bir şarkı dönüp durduğu için Reich'ı gözetleyememişler. Ne şarkısı? Kim yazmış? Reich, o şarkıyı nerede dinlemiş? Laboratuvar'ın dediğine göre, korumalar bir çeşit görüş iyonizerine maruz kalmışlar. Bu tarz tüm araştırmaları kontrol edin. D'Courtney'i ne öldürdü? Silah araştırmasına da yoğunlaşalım. Reich ve D'Courtney'in geçmişteki ilişkilerine göz atalım. Ticari rakip olduklarını biliyoruz. Birbirlerine ölümüne düşman mıydılar? Yoksa korkudan mı işlendi? Reich, D'Courtney'in ölümünden ne ve ne kadar kazanacak?"

"Tanrım!" dedi, Beck, hayretle. "Bu kadar mı sert? Davayı berbat edeceğiz, Linc."

"Belki. Ama öyle düşünmüyorum. Reich, başarılı bir adam. Bu kadar züppe olmasının nedeni bir sürü zafer kazanmış olması. Bence zokayı yutacak. Her kuklamızı atlattığında, bizi de atlattığını düşünecektir. Bırakalım böyle düşünsün. Basınla zalim ilişkilere gömüleceğiz. Haberlerde bizi paralayacaklar. Ama karşı çıkmayın. Saldırın. Atın. Şaşkın demeçler verin. Hepimiz salak, şaşkın polisler olacağız . . . ve Reich da bu yemeği bayıla bayıla yiyecek—"

"Sen de Reich'ı yiyeceksiniz," diye sırtı Beck. "Kız ne olacak?"

"Sert Oyun'un tek istisnası o. Onunla dürüst oynayacağız. Bir saat içinde ülkedeki her polis memuruna kızın bir tanımı ve görüntüsünün ulaştırılmasını istiyorum. İlanın altında onu bulanın hemen beş kademe birden yükseltileceğini yazacağız."

"Efendim: Kurallar üçten fazla yükseltmeyi yasaklıyor," diye araya girdi Kafa Sallayıcı.

"Kuralların cehenneme kadar yolu var," diye terslendi Powell, yüksek sesle. "Barbara D'Courtney'i bulan adama beş terfi birden. O kıızı bulmalıyım."

EGEMEN KULESİ'NDE, Ben Reich, masasının üzerinde duran bütün pizo kristalleri sekreterlerinin şaşkın ellerine tutuştu.

"Defol ve bu zımbırtıyı da beraberinde götür," diye hırladı. "Bugünden itibaren ofis işleri bensiz yürüyecek. Anlaşıldı mı? Beni rahatsız etmeyin."

"Bay Reich, Craye D'Courtney öldüğüne göre, D'Courtney hisselerini ele geçirmeyi düşündüğünüzü sanmıştık. Eğer siz—"

"Bu işi hemen yapacağım. Bu yüzden beni rahatsız etmemenizi istiyorum. Haydi, götür bakalım. Uç!"

Reich, dehşete kapılan grubun önünde kapıya yöneldi; onları dışarıya çıkarttı, kapıyı hızla çarptı ve kilitledi. V-fona gidip BD-12,232'yi tuşladı ve sabırsızlık içinde bekledi. Uzun bir süre sonunda, arka planda bir rehinci dükkânı dağınıklığının önünde Jerry Church'ün görüntüsü belirdi.

"Sen?" diye hırıldadı Church ve hattı kapamak için uzandı.

"Benim. İş konuşacağız. Hâlâ eski konumuna dönmekle ilgileniyor musun?"

Church, gözünü dikip uzun uzun baktı. "Ne olmuş?"

"Sen kendi kendine bir anlaşma teklif ettin. Senin yeniden eski konumuna dönmek için hemen çalışmaya başlıyorum. Ve bunu yapabilirim, Jerry. Esper Vatanseverler Birliği elimde. Ama dönüşün karşılığında bir şey istiyorum."

"Tanrı aşkına Ben. Ne istersen. İstemen yeter."

"Benim istediğim de bu zaten."

"Herhangi bir şey?"

"Her şey. Sınırsız hizmet. Ödediğim ücreti biliyorsun. Satıyor musun?"

"Satıyorum, Ben. Evet.

"Ve Keno Quizzard'ı da istiyorum.

"Onu isteyemezsin Ben. Sağlam adam değildir. Quizzard'dan kimse bir şey alamaz."

"Bir buluşma ayarla. Aynı yerde. Aynı zamanda. Tıpkı eski günlerdeki gibi değil mi, ha, Jerry? Tek farkla. Bu kez mutlu sona ulaşacak."

LINCOLN POWELL, Esper Loncası Enstitüsü'ne girdiğinde giriş salonunda her zamanki gibi bir kalabalık vardı. Her yaştan, her cinsiyetten, her sınıftan, yüzlerce umutlu insan, bu özelliğin gerektirdiği ağır sorumluluktan habersiz bir şekilde, yaşamı bir düşün tatmini haline getirecek sihirli özelliğe sahip olmanın düşünüyordu. Bu düşlerin saflığı Powell'ı daima gülümsetirdi. *Düşünceleri oku ve ticarete çok kazan . . .* (Lonca Yasaları, gözetleyicilere spekülasyon yapmayı ya da kumar oynamayı yasaklıyordu.) *Düşünceleri oku ve bütün sınav sorularını yanıtla . . .* (Bu Sınav İdarelerinin bu türden gözetleyici kopyalarını önlemek için sınavlara Esper Gözlemciler soktuğunun habersiz olan okullu bir gençti.) *Düşünceleri oku ve insanların hakkında gerçekten neler düşündüğünü öğren . . .* *Düşünceleri oku ve hangi kızların arzulu olduğunu bil . . .* *Düşünceleri oku ve bir Kral gibi ol . . .*

Masadaki kabul memuru, yorgun bir şekilde, en geniş TP kanalından yayın yapıyordu: *Eğer beni duyuyorsanız, lütfen sol taraftaki üzerinde YALNIZCA GÖREVLİLER yazılı kapıdan girin . . .* *Eğer beni duyuyorsanız, lütfen sol taraftaki üzerinde YALNIZCA GÖREVLİLER yazılı kapıdan girin . . .*

Elinde çek defteri tutan, kendinden emin genç bir sosyetik

kadınla konuşurken sözcükleri kullanıyor: "Hayır, Madam. Lonca, eğitim ve öğretim için para almaz, teklifiniz geçersizdir. Lütfen, evinize gidin, Madam. Sizin için yapabileceğimiz bir şey yok," diyordu.

Lonca'nın temel testine karşı sağır olan kadın öfkeyle çıktı ve onu genç öğrenci izledi.

"Eğer beni duyuyorsanız, lütfen sol taraftaki kapıya doğru . . ."

Aniden genç bir Siyah, sıradan çıkıp kararsızca resepsiyoniste baktı ve ardından üzerinde YALNIZCA GÖREVLİLER yazılı kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açıp içeri girdi. Powell, heyecanlanmıştı. Yeteneği açığa çıkmamış Esperlere rastlamak zordu. Bu anlardan birinde geldiği için talihliydi.

Başıyla kabul memurunu selamladıktan sonra Saklı kalmış Esperd gencin girdiği kapıdan geçti. İçerde Lonca personelinin iki görevli, şaşkın adamın elini hararetle sıkarak sırtını sıvazlıyordu. Powell da bir an için onlara katılıp tebriklerini bildirdi. Bir Esper'in daha keşfedilmesi Lonca için daima bir mutluluk kaynağı olmuştu.

Powell, başkanın suitine doğru, koridor boyunca yürüdü. Otuz çocuğun ve on yetişkinin ders yaptığı, konuşmalar ve düşüncelerin korkutucu düzensizlikteki bir karışımının içinde birleştiği bir anaokulu sınıfının önünden geçti. Öğretmen büyük bir sabırla yayın yapmayı sürdürüyordu: *"Şimdi bütün sınıf düşünün. Düşünün. Sözcükler gereksizdir. Düşünün. Konuşma refleksini kırmayı unutmayın. Şimdi benimle birlikte, ilk kuralı tekrarlayın."*

Ve sınıf tekrarladı: "Gırtlakçı aradan çıkarın!"

Powell suratını buruşturup yoluna devam etti. Anaokulunun karşısındaki duvarda, altın bir levhanın üstüne Esper Andı'nın kutsal sözleri kazılmıştı.

Bu Sanatı bana öğreten kişiyi, ailemden biri olarak kabul edeceğim. Varlığımı onunla paylaşacak, eğer ona gerekliyse gereksinmelerini karşılayacağım. Onun çocuklarını kendi soyum bilerek onları kurallar, vaazlar ve her türlü eğitim yollarıyla eğiterek bu Sanatı öğreteceğim; ve onun Sanatını tüm diğerlerine de öğreteceğim. Uyacağım davranış, yeteneğime ve yargıma göre, incitmek ve kötülük yapmak için değil, insanlığın yararına olacaktır. Benden istense bile kimseye ölümcül bir düşünce veremeyeceğim.

Hangi zihne girersem gireyim, bu insanlığın yararı için olacak; her türlü hata ve çürümeden kaçınacağım. Eğer bir kişinin zihinde açıklanmaması gereken düşünceler görür ya da duyarsam, bundan böyle sessizliğimi koruyup onları kutsal sırlar sayacağım.

Konferans salonunda 3. sınıf Esperler güncel olayları tartışırken canla başla basit hasır örgü sistemini uygulamaya çalışıyordu. On iki yaşında, 2. sınıfa yükselmiş olması gereken bir çocuk, monoton tartışmaya uydurma zig-zaglar katıyor, her kıvrımı bir sesli sözcükle sivriltiyordu. Sözcükler uyaklıydı ve konuşmacılar hakkında iğneleyici yorumlar yapıyordu. Eğlenceli ve şaşırtıcı derecede olgundu. Powell kendi kendine gülümseyerek yürüdü.

Powell, ulaştığında başkanın süiti tam bir kargaşa içindeydi. Ofis kapılarının tümü açıktı, kâtipler, sekreterler panik içinde koşuşturup duruyordu. Yaşlı T'sung H'sai, başkan, kafası tıraşlı iyimser yüz hatlarına sahip iri yapılı bir Çinli, öfkeli bir şekilde ofisinin tam ortasında ayakta duruyordu. Öylesine kızgındı ki bas bas bağıırıyordu, sözcükleri telaffuz etmesi öylesine şaşkınlık vericiydi ki personel tir tir titriyordu.

"Bu alçakların kendilerine ne dediği umrumda bile değil," diye kükredi, T'sung H'sai. "Onlar, bencil ve çıkarlarından başka hiçbir şey düşünmeyen bir yobazlar güruhu. Bana ırkın saflığından bahsediyorlar, öyle mi? Aristokrasiden bahsediyorlar, öyle mi? Onlarla konuşacağım. Kulaklarını bir güzel dolduracağım. Bayan Prinn! Bayan Pr-i-nnnn!"

Bayan Prinn, sözlü bir talimat alma fikrinden dehşete kapılmış bir halde sessizce T'sung'un bürosuna girdi.

"Şu iblislere bir mektup yaz. Esper Vatanseverler Birliği'ne. Baylar . . . *Günaydın, Powell. Seni yüzyıllardır görmedim . . . Onursuz Abe nasıl? Hizipinizin, Esper eğitimi ve Esper eğitiminin tüm insanlığa yayılması için ayrılmış Lonca vergisi ve ödeneğini kısmak için yürüttüğü örgütlü kampanya, faşist ve hain bir ruhla tasarlanmıştır. Paragraf . . .*"

T'sung, eleştiri bombardumanından başını kaldırıp anlayışlı bir biçimde Powell'a göz kırptı. "*Rüyalarının gazetleyici kızını bulamadın mı daha?*"

"*Hayır bulamadım, efendim.*"

"Saçmalıyorsun, Powell. Evlen!" diye böğürdü T'sung. "Bu işi ömrümün sonuna dek yapmak istemiyorum. Paragraf, Bayan Prinn: Vergi miktarının ağırlığından, Esper aristokrasisinin korunmasından, sıradan bir insanın Esper eğitimi almaya uygun olmadığından söz ediyorsunuz . . . *Ne istiyorsun, Powell?*"

"*Fısıltı gazetesini kullanmak istiyorum, efendim.*"

"İyi, beni rahatsız etme, 2. sekreterimle konuş. Paragraf, Bayan Prinn: Neden ortaya çıkmıyorsunuz? Siz parazitler, Esper güçlerinin yalnızca özel bir sınıfa ait olmasını istiyorsunuz, böylece dünyanın geri kalanının kanını emebileceksiniz. Siz sülükler—"

Powell, sessizce çıktı, odanın kapısını kapatıp T'sung'un korkusuyla bir köşede titreyen 2. sekretere döndü.

"*Gerçekten de korkuyor musun?*"

Kırpılan bir göz görüntüsü.

Titrek bir soru işareti görüntüsü.

"T'sung Baba'nın tepesi attığında kanımızın donduğunu düşünmesini isteriz. Bu halimizden memnun olur. Noel Baba olduğunun anımsatılmasından nefret eder."

"İyi, bense Noel Baba'yım. İşte çorabına koymak için sana bir Noel hediyesi." Powell, Barbara D'Courtney'in fotoğrafını ve polis kayıtlarındaki resmi tanımını sekreterin masasına bıraktı.

"Ne güzel kız!" dedi şaşkınlık içinde sekreter kız.

"Bunun fısıltı gazetesiyle her yere gönderilmesini istiyorum. Acil diye belirtin. Barbara D'Courtney'i bulan gözetleyicinin bir yıl süreyle Lonca vergisinden muaf tutulacağı haberini de ekleyebilirsiniz."

"Tanrım!" diye ayağa fırladı sekreter, şaşkınlık içindeydi. "Bunu yapabilir misin?"

"Bunu Kurul'dan geçirecek kadar güçlü olduğumu düşünüyorum."

"Bu Fısıltı Gazetesi'ni patlatacak!"

"Ben de patlamasını istiyorum. Her gözetleyicinin bu işe koşmasını istiyorum. Eğer Noel için bir şey istiyorsam, o da bu kızdır."

QUIZZARD'IN GAZİNOSU, akşamüstü arasından yararlanarak temizlenip parlatılmıştı . . . bir kumarbazın gün içindeki tek boş vakti. EO ve rulet masaları fırçalanmış, Kuşkafesi parlatılmış, zar oyunlarının tahtaları yeşil ve beyaz renklerle ışıldıyordu. Kristal kürelerin içindeki fildişi zarlar, kesmeşekerler gibi parlıyordu. Kasiyerin masasında, yeraltı dünyasının ve kumarın standart paraları, baştan çıkarıcı kümeler halinde yığılmıştı. Ben Reich, Jerry Church ve kör krupiye Keno Quizzard'la beraber bir bیلardo masasının yanına oturmuşlardı. Quizzard,

etli, devasa bir adamdı, şişman, parıldayan kızıl sakallı, ölü gibi beyaz tenli, kötü niyetli ölü beyaz gözlü.

"Bedelini," dedi Church'e, Reich, "zaten biliyorsun. Ve seni uyarıyorum, Jerry. Eğer kendin için neyin iyi olacağını biliyorsan, beni gözetlemeye kalkışmazsın. Ben zehirim. Eğer kafamın içine girersen Yıkım'a girmiş olursun. Bunu düşün."

"Tanrım," diye mırıldandı Quizzard, huysuz sesiyle. "Bu kadar kötü mü? Ben Yıkım'ı arzulamıyorum, Reich."

"Kim arzular ki? Sen ne arzuluyorsun, Keno?"

"Bir soru." Kör olmasına rağmen, kendinden emin bir tavırla ellerini uzatıp masanın üzerindeki fiş tomarlarından birini kendisine doğru çekti. Onları bir elinden diğerine akıttı. "Neyi arzuladığımı dinle."

"Düşünebileceğin en iyi bedeli söyle, Keno."

"Bu ne için olacak?"

"Onu s.ktir et. Ödeyeceğim ücret karşılığında sınırsız hizmet satın alıyorum. Sen bana bunu yapmak için ne kadar gerektiğini söyle – garantili."

"Oldukça büyük bir hizmet sanırım.

"Bir sürü param var."

"Yüz binin var mı?"

"Yüz bin. Tamam mı? İşte ücretin."

"Tanrı Aşkına . . ." Church, ayağa fırladı ve gözlerini Reich'a dikti. "Yüz bin mi?"

"Karar ver, Jerry" diye homurdandı Reich. "Para mı, yoksa eski konumuna dönmeyi mi istiyorsun?"

"Nerdeyse bir servet – Hayır. Ben deli miyim? Eski konumuma dönmeyi istiyorum."

"Öyleyse, mızıldanmayı kes." Reich, Quizzard'a döndü. "Ücret yüz bin."

"Nakit olarak mı?"

“Başka ne olabilir? Şimdi, avans olarak önce parayı mı istersin yoksa hemen işe mi başlayalım?”

“Ah, İsa aşkına, Reich,” diye itiraz etti Quizzard.

“Kes şunu,” diye terslendi Reich. “Seni biliyorum, Keno. Kafanda aklımdan geçeni saptayamadığını düşünüyorsun ve daha yüksek bir ücret için uğraşıyorsun. Şu anda kabul etmeni istiyorum. Bu yüzden bedelini sana bıraktım.”

“Evet,” dedi yavaşça Quizzard. “Kafamdaki bu, Reich.” Gü-lümsedi ve süt beyazı gözleri derisinin katları içinde kayboldu. “Hâlâ böyle düşünüyorum.”

“Öyleyse, bunu senden satın alacak adamı söylüyorum şimdi. Lincoln Powell denen adam. Sorun şu ki, onun ne ödeyeceğini bilmiyorum.”

“Her ne olursa, onu istemem.” Quizzard, tükürdü.

“Powell’ın karşısındaki benim, Keno. Bu tam bir müzayede. Ben teklifi söyledim. Hâlâ seninkini duymayı bekliyorum.”

“Tamamdır,” diye yanıtladı Quizzard.

“Pekâlâ,” dedi Reich, “şimdi dinleyin. İlk iş. Bir kızı istiyorum. Kızın adı Barbara D’Courtney.”

“Cinayet?” Quizzard, ağır ağır başını salladı. “Tahmin etmiştim.”

“Herhangi bir itiraz?”

Quizzard, altını bir elinden diğerine aktardı ve kafasını salladı.

“Kızı istiyorum. Dün gece Beaumontların Evi’nden kaçtı ve kimse nerde olduğunu bilmiyor. Onu istiyorum, Keno. Polisten önce ona ben sahip olmak istiyorum.”

Quizzard, başıyla onayladı.

“Yaklaşık yirmi beş yaşlarında. Bir altmış beş boyunda. Altmış kilo vardır. Yapılı. İnce bel. Uzun bacaklar . . .”

Etli dudaklar aklık içindeymiş gibi gü-lümsedi. Ölü beyaz

gözler ışıldadı.

"Sarı saç. Siyah gözler. Kalp biçimli yüz. Dolgun dudaklar ve kartal burun . . . Karakteristik bir yüzü var. İnsanı çarpıyor. Elektrik."

"Giysileri?"

"Onu son gördüğümde ipek bir gecelik giyyordu. Buz beyazı ve şeffaf . . . buzlu cam gibi. Ayakkabı yok. Çorap yok. Şapka yok. Mücevherat yok. Kirişi kırdı . . . Sokağa fırlayıp ortadan kaybolacak kadar delirmiş durumda. Onu istiyorum." Bir şey Reich'ı ekleme yapmaya zorladı: "Onu zarar verilmiş olarak istiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Onu navlunla mı taşıyacağız? İnsafı ol, Reich." Quizzard, etli dudaklarını yaladı. "Hiç şansın yok. Kızın da hiç şans yok."

"İşte, yüz bini bu yüzden veriyorum. Eğer kızı hemen bulursanız iyi bir şansım var."

"Bu yüzden çamura bulanabilirim."

"Öyleyse bulan. Şehirdeki her pisliği, batakhaneyi, keşhane-yi ve kerhaneyi kontrol edin. Dedikodu kaynaklarına haberi geçin. Ödemeye hazırım. Hiçbir yaygara istemiyorum. Sadece kızı istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Quizzard, başıyla onayladı, hâlâ elindeki altınla oynuyordu. "Anladım."

Reich, aniden masanın karşısına uzandı ve Quizzard'ın şişman ellerine avucunun içiyle vurdu. Paralar hayava uçuşup her tarafa dağıldı.

"Ve herhangi bir ikili oyun istemiyorum," diye ölümcül bir sesle hırıldadı Reich. "Kızı istiyorum."

sekizinci bölüm

YEDİ GÜNLÜK bir savaş.

Bir hafta boyunca etki ve tepki, saldırı ve savunma, yüzeyde bütün bu mücadele sürüp giderken, hareketli suların altında, derinlerde Powell ve Augustus Tate, sessiz köpekbalıkları gibi yüzüp daireler çizerek gerçek savaşın başlamasını bekliyorlardı.

Bir devriye polisi, artık sivil giysiler içinde olan, sürpriz bir saldırının etkisine inanıyordu. Bir tiyatro oyununun arasında Maria Beaumont'un yolunu kesti ve kadının korkuya kapılmış arkadaşlarının önünde böğürdü: "Bu bir komplo idi. Katille işbirliği içindeydiniz. Cinayeti hazırladınız. İşte bu yüzden şu Sardalya oyununu oynadınız. Haydi, bana cevap verin."

Süslü Cenaze, acı acı viyakladı ve kaçtı. Zorlu Takip'in en ateşli bölümünde, adam derinlemesine ve ayrıntılı bir gözetleme yaptı.

Tate'ten Reich'a : Polis, gerçeği söylüyor. Onun bölümü Maria'nın suç ortağı olduğuna inanıyor.

Reich'tan Tate'e : Tamam. Kadını kurtların önüne atalım. Bırakalım onu polisler alsın.

Sonuç olarak Madam Beaumont, korunmasız bırakıldı.

Kadın, her yerden çekilerek Beaumont servetinin kaynağı olan Ödünç Verme Simsarlığı'na sığındı. Üç saat sonra bir devriye polisi kadını orada buldu ve gözetleyici bir Mali Denetçi'nin bürosunda acımasız bir sorguya götürdü. Adam, Lincoln Powell'in ofisin hemen dışında, Denetçi'yle sohbet ettiğinden habersizdi.

Powell'dan personele: Kadın, oyunu Reich'in kendisine verdiği çok eski bir kitaptan almış. Yüzyıl'dan satın alınmış olabilir. Bu işle ilgilenilsin. Etrafa yayın. Adam, özellikle mi sormuş onu? Aynı zamanda değer biçici Graham'ı da kontrol edin. Nasıl olmuş da kitapta sağlam oyun olarak sadece 'Sardalya' kalabilmiş? Yaşlı Mose bilmek isteyecektir. Ve kız nerede?

Sivil giyinmiş bir trafik polisi, tatlı dilli bir yaklaşımla Büyük Şans'ını denemeye uğraşıyordu. Yüzyıl İşitsel-kitapçısı'nın müdürü ve personeliyle yumuşak bir şekilde konuşuyordu: "Ben eski oyun kitapları piyasasındayım . . . Geçen hafta yakın dostum Ben Reich'in sorduğu gibi."

Tate'ten Reich'a: Etrafta dolaşıp gözetliyorum. Senin Maria'ya gönderdiğin şu kitabı inceliyorlar.

Reich'tan Tate'e: Bırak yapsınlar. O konuda güvenliyim. Şu kızın üzerine yoğunlaştım.

Müdür ve personel, uzun süre boyunca Zorlu Takip'in tatlı dilli sorularına gereken açıklamaları çok dikkatli bir şekilde yaptılar. Birçok müşteri sabrını yitirdi ve dükkânı terk etti. Adamın biri sessizce bir köşeye çekilmiş, kendisiyle ilgilenilmemesini

sağlamak için bir kristal kayda dalıp gitmişti. Hiçkimse Jackson Beck'in müzik kulağı olmadığını bilmiyordu.

Powell'dan personele: Reich, kitabı rastlantıyla bulmuş. Maria Beaumont'a bir hediye ararken rastlamış. Ve kız nerede?

Egemen Sıçrayıcıları ("piyasada bulunan *tek* Aile Hava-Roketi") için acentayla yapılan toplantıda Reich, yeni bir tanıtım programı sundu.

"İşte görüş noktası bu," dedi Reich, "İnsanlar daima kullandıkları ürünleri insanlaştırır. Onlara insan karakteristikleri yüklerler. Onlara sevgili isimleri takar ve sanki evcil hayvanlarmış gibi davranırlar. Eğer onu sevebileceğini hissederse bir Sıçrayıcı'yı daha çok satın alabilir. Yeterliliğe hiç aldırılmazlar. Sıçrayıcı'yı sevmek isterler."

"Haklısınız, Bay Reich. Haklısınız!

"Sıçrayıcı'mızı insanlaştırmalıyız," dedi Reich. "Gelin bir kız bulalım ve onu Egemen Sıçrayıcı Kızı yapalım. Bir müşteri onlardan birini satın aldığı anda, kızını satın alsın."

"Haklısınız!" diye haykırdı biri. "Düşünceniz bizi küçümseyen bir güneş sistemi hedefine sahip. Bu sarmalayıcı yok edici bir şey!"

"Sıçrayıcı Kızı'nı bulmak için hemen bir kampanya başlatılsın. Bütün satıcılar bu işe girissin. Bütün şehri tarayın. Kızın yaklaşık yirmi beşinde olmasını istiyorum. Yaklaşık bir altmış beş boyunda; altmış kilo civarında. Yapılı olmasını istiyorum. Çok gösterişli."

"Haklısınız, Bay Reich. Haklısınız."

"Sarı, siyah gözlü olmalı. Dolgun ağızlı. Güzel güçlü burnlu. Sıçrayıcı Kızı hakkındaki kabataslak düşüncelerim bu.

Her yere bakının. Bu görüntüyü çoğaltın ve elemanlarına dağıtın. Kafamda canlandırdığım bu kızı bulan adam terfi edecek.”

Tate’ten Reich’a: Polisi gözetliyorum. Seninle şu değer biçici Graham arasındaki uçkâğıdı araştırmak için Egemen’e birini gönderiyorlar.

Reich’tan Tate’e: Bırak yapsınlar. Böyle bir şey yok ve Graham bir satın alma alemi için kenti terk etti. Graham ve benim aramda bir şeyler! Powell böylesine aptal olmaz, değil mi? Belki de ben onu fazla önemsedim.

Plastik cerrahiyle kılık değiştirmeye inanan bir devriye polisi için pahalı olması hiç önemli değildi. Yeni mongoloid görüntüsüyle Egemen Hizmetler’in Muhasebe-kenti’nde işe girmişti ve Reich’ın değer biçici Graham’la olan finansal ilişkisini su yüzüne çıkarmaya çalışacaktı. Ama bu asla gerçekleşemedi, çünkü Egemen’in Esper Personel Şefi tarafından gözetlenerek anlaşılan niyeti yukarıya rapor edildi ve yukarısı sessizce kıkırdadı.

Powell’dan personele: Rüşvet işini araştıran adamımız Egemen’in defterlerine kaydedildi. Bu Reich’ın hakkımızdaki düşüncesini yarı yarıya azaltabilir; yarı yarıya da yaralayabilir. Kız nerede?

Dünya’da saatte bir çıkan, bir günde yirmi dört baskı, tek gazetenin, “Saat”in toplantı kurulunda Reich, yeni bir Egemen yardım vakfını açıkladı.

“Biz onu ‘Mabed’ diye isimlendirdik,” dedi. “Şehirdeki kötü dönemlerini geçiren milyonlarca boğulmuş insana yardım, konfor ve sığınmak sağlıyoruz. Eğer evinizden atılmışsanız, iflas

etmişseniz, yılğınlığa kapılmışsanız, dolandırılmışsanız . . . Eğer bir nedenle dehşete kapılıp kaçmışsanız ve nereye döneceğinizi bilmiyorsanız . . . Eğer umutsuzsanız . . . Mabel'e Gelin."

"Bu korkunç bir promosyon," dedi yönetici editör, "ve çılgınca pahalıya patlar. Neden yapıyorsunuz?"

"Halkla İlişkiler." Reich sinirlendi. "Bunun gelecek baskıda çıkmasını istiyorum. Fırla!"

Reich, toplantı odasını terk ederek sokağa çıktı ve bir genel telefon kulübesi buldu. "Eğlence"yi aradı ve Ellery West'e dikkatli bir şekilde talimatları verdi. "Şehirdeki her Mabel ofisine bir adamın yerleştirilmesini istiyorum. Başvuran herkesin tam bir tanımının ve fotoğrafının bir örneğinin hemen bana gönderilmesini istiyorum. Hemen, Ellery. İçeri girdikleri anda."

"Herhangi bir soru sormuyorum Ben, ama bunu neden yaptığın hakkında düşüncelerini gözetleyebilmeyi isterdim."

"Şüphelendin mi?" diye terslendi Reich.

"Hayır. Sadece merak."

"Seni öldürmesin."

Reich, kulübeyi terk ederken aptalca bir coşku havasına bürünmüş biri ona yaklaştı. "Ah, Bay Reich. Size rastladığım için şanslıyım. Mabel'i yeni öğrendim ve bu harika yeni yardım vakfının kurucusuyla insanlığın yararına bir röportaj yapmayı düşündüm ki—"

Ona rastladığı için şanslıydı! Adam, "Endüstriyel Eleştiri"nin ünlü gözetleyici röportajcısıydı. Büyük olasılıkla peşine takılmıştı ve — *Sinirli, Öfkeli'ye dedi. Sinirli, Öfkeli'ye dedi. Gerilme, endişe ve kavgaya başladı.*

"Yorum yok," diye mırıldandı Reich. *Sekiz, beyim; yedi, beyim; altı, beyim; beş, beyim . . .*

"Bu haykırarak kendini belli eden gereksinim çocukluğunuzdaki ne tür bir olaya dayanıyor?"

Dört, beyim, üç, beyim; iki, beyim; bir . . .

“Hiç daha önce döneceğiniz yeri bilmediğiniz bir zaman oldu mu? Daha önce cinayetten ya da ölümden korktuğunuz oldu mu? Siz--”

Sinirli, Öfkeli’ye dedi. Sinirli Öfkeli’ye dedi. Gerilme, endişe ve kavga başladı . . .

Reich, bir Genel Sıçrayıcı’ya atladı ve kaçtı.

Tate’ten Reich’a: Polisler gerçekten Graham’m peşinde. Bütün Laboratuvarlarıyla değer biçiciyi inceliyorlar. Tanrı bilir, Powell’ın tütsülenmiş taraftarları neyin peşinde, ama olay senden uzaklaşıyor. Güvenlik sınırlarımızın genişlediğini düşünüyorum.

Reich’tan Tate’e: Ben kızı bulana kadar değil.

Marcus Graham gideceği yeri bildirmeden ayrılmıştı, polis laboratuvarı tarafından üretilmiş yarım düzine tehlikeli izleyici robot adamın peşindeydi. Güneş Sistemi’nin çeşitli bölümlerine dağılmış robotlara onları yaratan araştırmacılar eşlik ediyorlardı. Powell, onu, bir gözetleyici mezatçı tarafından tehlikeli bir hızla yönetilen bir nadir ilkel kitaplar mezadında bulduğunda Marcus Graham, Ganymedes’e¹ varalı çok olmuştu. Drake servetinin bir parçası olan kitaplar, Ben Reich’a annesinden miras kalmıştı. Kitaplar beklenmedik bir ucuzlukla piyasaya sürülmüştü.

1.- *Ganymedes* : Ganimed ya da Jupiter III diye de bilmen Jüpiter’in en büyük uydusu. (Yarıçapı 5.262 km.) 1610 yılında Galilei tarafından bulundu, kısa süre sonra da Alman astronom Simon Marius tarafından adlandırılmıştır. Yoğunluğunun oldukça düşük oluşu, kütlelerinin yaklaşık olarak yarı yarıya kaya ve buzdan oluştuğuna işaret eder. Genel olarak biri karanlık, diğer aydınlık iki bölgeden oluşur. Her iki bölgede de göktaşlarının oluşturduğu krater çukurları vardır. 1979 yılında Voyager 1 ve 2 tarafından yakından gözlemlendi. yhn.

Powell, mezat odasının fuaye salonunda, siyah gökyüzünü dolduran Jupiter'in kızıl-kahverengi kuşağıyla çevrelenmiş Ganymedes'in kuzey kutup bozkırlarına bakan kristal bir pencerenin önünde Graham ile görüşti. Daha sonra Powell, bir Onbeşgünlük'e atlayarak Dünya'ya döndü ve güzel bir kamarot kızdan ilham alan Onursuz Abe, onu rezil etti. Karargâha vardığında Powell, artık mutlu bir adam değildi; Göz Yumucu, Göz Kırpıcı ve Kafa Sallayıcı, eski şehvetleriyle göz yumdular, göz kırptılar ve kafa salladılar.

Powell'dan personele: Umutsuz. Reich'ın şu satış meselesiyle neden Graham'ı Ganymedes'e sürüklediğini bilmiyorum.

Beck'ten Powell'a: Oyun kitabından ne haber?

Powell'dan Beck'e: Reich satın almış, değerini biçirmiş ve bir armağan olarak göndermiş. Kitap çok kötü durumda ve Maria'nın seçebileceği tek oyun "Sardalya"ymış. Bu konuda Reich'ı suçlamak için Mose'u asla ikna edemeyiz. O makinenin beyninin nasıl çalıştığını biliyorum. Lanet olsun! Kız nerede!

Üç düşük seviyeli görevli, birbiri ardına Bayan Duffy Wyg& ile çarpıştılar ve bir kez daha üniformalarını giymek üzere utanç içinde geri çekildiler. Powell, sonunda kadına ulaştı ve Bayan Wyg&, bu konuşmadan oldukça memnun kaldı.

Powell'dan personele: Egemen'deki Ellery West'i aradım ve o, Bayan Wyg&'in anlattıklarını destekledi. West, kumar oynanması hakkında söylenmiş ve Reich da bunu

durdurmak için bir psiko-şarkı ısmarlamış. Görünüşe göre, düşünce engeline rastlantı sonucu ulaşmış. Reich'in korumalar üzerinde kullandığı şu üçkâğıt ne durumda? Ve kız ne durumda?

Acı eleştiriler ve yoğun alay etmelere karşılık olarak Şube Müdürü Crabbe, bir basın toplantısı düzenledi ve Polis Laboratuvarları'nın D'Courtney Davası'nı 24 saat içinde çözecek yeni bir araştırma tekniği geliştirdiklerini açıkladı. Bu teknik, cese-din gözündeki Görsel Mor Renk'in fotografik analizini içeriyordu ve böylece katilin bir görüntüsü oluşturulacaktı. Rodopsin araştırmacıları, polis tarafından kontrol altına alındı.

Rodopsin İyonizeri'ni Egemen için geliştiren fizyolojist Wilson Jordan'ın, polis tarafından alınıp sorguya çekilmesi riskine girmek istemeyen Reich, Dr. Jordan'ı gezegenden uzaklaştırmak için bir numara düşündü ve Keno Quizzard'a telefon açtı.

"Kallisto'da¹ bir malikânem var," dedi Reich. "Mülkiyet hakkımdan vazgeçiyorum, yasal olarak yengeçlerin önüne atalım. Hileli kartların Jordan'dan yana hazırlandığından emin olmak istiyorum."

"Bunu Jordan'a söyleyecek miyim?" diye sordu ekşimiş sesiyle Quizzard.

"O kadar açık olmamalıyız, Keno. Uzaktan izleyeceğiz. Jordan'ı ara. Onu biraz şüphelendir. Bırakalım geri kalanını kendi başına öğrensinsin."

Bu konuşmanın ardından, ekşimiş sesli isimsiz biri Wilson Jordan'a telefon açarak küçük bir para karşılığında Dr. Jordan'ın

1.- *Kallisto* : Jupiter'in dört Galilei uydusundan en dışta olanı. Ay'ın yoğunluğunun yarısına sahip olan uydu, yarı yarıya kaya ve buzdan oluşmaktadır. Jupiter'in uyduları arasında en fazla kratere sahip olanıdır. Ayrıca uydunun yüzeyi oldukça karanlıktır; bu da buzun koyu renkli maddelerle karışmış halde bulunduğunu düşündürmektedir. yhn.

Kallisto'daki Drake malikânesi üstündeki payını almaya çalıştı. Ekşimiş ses Drake servetini hiç duymamış olan Dr. Jordan'ı kuşkulandırdı ve bir avukatı aradı. Büyük olasılıkla yarım milyon kredilik bir mirasa konmuş olabileceğini öğrendi. Büyük bir şaşkınlığa düşen fizyolojist, bir saat içinde Kallisto'ya hareket etti.

Powell'dan personele: Açığa çıkartmak için Reich'ın adamlarına saldırıyoruz. Jordan, Rodopsin oltasında bizim kılavuzumuz olmalı. O, Crabbe'nin konuşmasının ardından ortadan kaybolan tek Görsel Fizyolojist. Beck'e haber verin ve Kallisto'ya giderek onun peşine takılsın. Kız ne durumda?

Bu arada Sert & Kurnaz operasyonunun kurnaz kısmı sessizce ilerliyordu. Maria Beaumont, viyaklayarak kaçıyla Reich'ın dikkatini işgal ederken, Egemen'in hukuk bölümünden parlak genç bir avukat ustaca bir tuzakla Mars'a gönderildi ve görevlendirilerek orada tutuldu. Genç avukata şaşırtıcı bir şekilde benzeyen biri, onun yerine çalışmaya başladı.

Tate'ten Reich'a: Hukuk bölümünü kontrol et. Neler olduğunu gözetleyemiyorum ama şüpheli bir şeyler var. Bu tehlikeli.

Reich, görünüşte bir genel kontrol yapılması amacıyla, Yeterlilik Uzmanı bir Esper 1. tuttu ve yerine geçen adamı keşfetti. Ardından Keno Quizzard'ı aradı. Kör krupiye, aniden ortaya çıkan bir davacı üretti ve genç parlak avukat aleyhine dava açtı. Böylece adamın Egemen'le bağlantısı acısız ve yasalara uygun biçimde kesildi.

Powell'dan personele: Lanet olsun! Avucumuzu yalama-ya devam ediyoruz. Reich, bütün kapıları suratımıza kapatıyor . . . Sert & Kurnaz. Ona kimin yardım ettiğini ortaya çıkarın ve şu kızı bulun.

Devriye polisi, yeni mongoloid yüzüyle Egemen Kulesi'nin etrafında dolanıp dururken, Egemen'in bilim adamlarından biri, bir laboratuvar patlaması sonucunda çok kötü yaralanmıştı, görünüşte hastaneden bir hafta erken taburcu oldu ve çalışmaya döndüğünü bildirdi. Her tarafı sargılar içindeydi ama çalışmaya acıkmıştı. Şu, eski Egemen ruhu.

Tate'ten Reich'a: Sonunda anladım. Powell, aptal değil. Soruşturmasını iki kademede sürdürüyor. Kendini gösterenlere fazla önem verme. Gizlice hareket edenleri gözle. Bir hastane mevzusu hakkında bir şeyler gözetledim. Kontrol et.

Reich, kontrol etti. Kontrol üç gününü aldı ve sonra yeniden Keno Quizzard'ı aradı. Egemen hızla soyuldu, laboratuvardan 50.000 Kredilik platin çalındı ve bu işlem sırasında Girilmeyen Oda, tahrip edildi. İşe yeni dönen bilim adamının maskesi, bir sahtekâr olarak düşürüldü ve suç ortaklığıyla suçlanıp polise teslim edildi.

Powell'dan personele: Bunun anlamı şu, Rodopsin maddesini Reich'ın kendi laboratuvarlarında ürettiğini artık asla kanıtlamayız. Numaramızı nasıl ortaya çıkardığını Allah bilir. Herhangi bir seviyede bir şeyler yapamayacak mıyız? Kız nerede?

Reich, Marcus Graham için yapılan gülünç robot araştırmasına kahkahalar atarken, yöneticileri de bir Esper 2. olan Kıtasal Vergi Müfettiş'i'ni karşılıyorlardı. Uzun süredir ertelenmiş Egemen Hizmetler & Kaynaklar'ın kayıtlarını incelemek için gelmişti. Müfettiş'in ekibine yeni katılanlardan biri de şefinin raporlarını onun adına hazırlayan gözetleyici bir kızdı. Kız, resmi işlerde uzmandı . . . özellikle polis işlerinde.

Tate'ten Reich'a: Müfettiş'in ekibinden şüpheleniyorum. Sakın şansa bırakma.

Reich, zalimce sırtıttı ve genel kayıtlarını ekibe aktarırken değiştirdi. Ardından Şifre Şefi Hassop'u, vaad ettiği tatile çıkararak Spaceland'e gönderdi. Müteşekkik olarak giden Hassop, fotoğraf malzemelerinin içinde pozlanmış küçük bir film makarası da taşıyordu. O film makarasında Egemen'in gizli kayıtları vardı ve özel olarak saptandığı şekilde açılmazsa içindeki bütün kayıtları yok edebilecek ısıt kilitli bir kutunun içindeydi. Var olan tek ikinci kopyası, Reich'ın evindeki açılmaz kasa-daydı.

Powell'dan personele: Ve böylece her şeyin sonu geliyor. Hassop'u ikili izletin; Sert & Kurnaz. Büyük olasılıkla üzerinde hayati deliller olabilir, ama büyük olasılıkla Reich onları güzelce saklamıştır. Kahretsin, avucumuzu yaladık. Ben böyle söylüyorum. Yaşlı Mose böyle söyleyecek. Bunu biliyorsunuz. İsa aşkına! Lanet olası kayıp kız nerde?

Kan sisteminin anatomik haritasında atardamarların kırmızı, toplardamarların mavi renklerle gösterilişi gibi, yeraltı ve

yerüstü örgütleri de ağlarını yaymışlardı. Lonca karargâhlarında bilgiler öğretmenlere ve öğrencilere, onların ailelerine, arkadaşlarına, arkadaşlarının arkadaşlarına, rastlantıyla karşılaşılana dostlara, iş ortamında tanışılan yabancılara aktarıldı. Quizzard'ın Gazinosu'ndansa krupiyelerden kumarbazlara, dolandırıcılara, şantajcılara, küçük hırsızlara, fahişelere, pezevenklere, emicilere, onursuz ve yarı karanlık işlerin gölgesi altında yaşayanlara aktarıldı.

Cuma sabahı, Fred Deal, Esper 3, uyandı, kalktı, yıkandı, kahvaltısını yaptı ve işine gitmek üzere çıktı. Maiden Lane'deki Mars Kambyo Bankası'nın giriş katında Koruma Şefi'ydi. Pnömatik için yeni bir abonman kartı satın almayı beklerken kendisine Barbara D'Courtney'le ilgili bilgileri aktaran İnfomasyon Masası'nda görevli bir Esper 3 ile biraz zaman geçirdi. Fred, kızın gönderdiği TP görüntüyü belleğine kaydetti. Kredi işaretiyle çerçevelenmiş bir resimdi.

Cuma sabahı, Snim Asj, gecikmiş kirayı ödemesi için bütün gücüyle haykıran ev sahibesi, Chooka Frood tarafından uyanırıldı.

"Alla' aşkına Chooka," diye mırıldandı Snim. "Zaten buldun şu sarı kafa oynatmış kız sayezinde iyi para yaptın. Bodrumun diblerde dıktın hayalet şeyle altınmadeni gibi takılıyon. Daa benden ne istiyon?"

Chooka Frood, Snim'e şunları söyledi: A) Sarı kafalı kız deli değildi. O dahi bir medyumdu. B) (Chooka) yaygara yapmazdı. O yasalara uygun bir falcıydı. C) Eğer o (Snim) altı haftalık oda ve yatak borcunu ödemezse, o (Chooka) adama geleceği hakkında kesin bir kehanette bulunabilirdi. Snim, kendini asfaltın üstünde bulacaktı.

Snim kalktı, zaten giyinikti ve birkaç kredi toplayabilmek için kente doğru yollandı. Quizzard'ın mekânına gidip şanslı

müşterilere ağlayıp yalvarmak için çok erkendi. Şehrin yukarı mahallelerine gizlice Pinömatik'le gitmeyi denedi. Ama gözetleyi bir gişe memuru tarafından fark edilince yürümek zorunda kaldı. Jerry Church'ün rehin dükkânına doğru uzun bir yol yaptı, oraya altın ve incili küçük bir şey bırakmıştı ve onun için Church'dan biraz daha avans para dilenmeyi umuyordu.

Church, yerinde yoktu ve tezgâhtar, Snim için herhangi bir şey yapamayacağını söyledi. Zaman geçirdiler. Snim, tezgâhtara ağlayarak orospu ev sahibesi hakkında konuştu, onun her gün sağıp durduğu kararsız bir hayalet kızıdan bahsetti. Snim, ev sahibesinin yanına almış olduğu sarışın kızıdan biraz daha söz etti. Tezgâhtar bundan hiç etkilenmedi, hatta kahvenin parası için bile bir şey yapmadı. Snim, çekti gitti.

Jerry Church, Barbara D'Courtney için yaptığı amansız araştırmasına kısa bir ara verip rehin dükkânına döndüğünde tezgâhtar, Snim'in gelişini ve yaptıkları sohbeti anlattı. Tezgâhtarın anlatmadıklarını da Church adamı gözetleyerek öğrendi. Nerdeyse bayılacaktı, telefona doğru sendeledi ve Reich'ı aradı. Reich, yerinde yoktu. Church, derin bir nefes aldı ve Keno Quizzard'ı aradı.

Bu arada Snim'in umutsuzluğu giderek büyüyordu. Umutsuzluğunun kabardığı bir anda, çılgınca bir fikirle banka tezgâhtarını tırtıklamaya karar verdi. Yorgun bir şekilde Maiden Lane'e, Bomb Inlet etrafındaki bu sevimli meydandaki bankalara doğru yürüdü. Çok zeki biri değildi ve Mars Kambiyo Bankası'nı savaş alanı olarak seçerek hata yaptı. Banka biraz dağınık ve taşralı görünüyordu. Snim, ikinci sınıf görünmenin sadece bu güçlü ve etkili kurumun işine geldiği için yapıldığını bilmiyordu.

Snim, bankaya girdi ve giriş katının kalabalığını geçtikten sonra veznedar gişelerinin karşısındaki masalara yönelerek bir

avuç dolusu para yatırma belgesi ve bir kalem çaldı. Snim, bankayı terk ederken Fred Deal, ona hızla bir göz attı ve ardından bıkkın bir şekilde personeline doğru yöneldi.

“Şu küçük pisliği görüyor musun?” Ön kapıya doğru gözden kaybolan Snim’i işaret etti. “ ‘Tashiğ’ numarasını çekmeye hazırlanıyor.”

“Onu postalamamızı mı istiyorsun, Fred?”

“Ne boka yarar ki? Gidip başka biri üzerinde deneyecek. Bırakalım yapsın. Parayı aldıktan sonra onu enseler ve mahkûm ederiz. Onu bir yerlere tıkarlar. Kingston’da oda bolluğı var.”

Bunlardan habersiz olan Snim bankanın dışında pusuya yattı, veznedarların gişelerini dikkatle gözlüyordu. Ciddi görünüşlü biri Z Gişesi’nden para çekiyordu. Veznedar adama kalın bir para destesi verdi. İşte balık buydu. Snim aceleyle ceketini çıkardı, gömleğinin kollarını sıvadı ve kalemi kulağının arkasına taktı.

Balık bankadan çıktı, paralarını sayıyordu, Snim adamın arkasına kaydı, hazırlandı ve omzuna dokundu.

“Özür dilerim, efendim,” dedi canlı bir şekilde. “Ben Z Gişesi’ndenim. Korkarım veznedarımız bir hata yaptı ve size eksik verdi. Lütfen tashiğ için geri gelir misiniz?” Snim, elindeki para yatırma belgeleri demetini salladı, balığın yüzgecindeki paraları zerafetle aldı ve dönerek bankaya yöneldi. “bu taraftan, efendim,” diye çağırđı sevimli bir şekilde. “Başka yüzlükler sizin için hazırlanıyor.”

Şaşkınlık içindeki ciddi vatandaş onun izledi, Snim işgüzar bir tavırla hızla bankaya daldı, kalabalığın arasına karıştı ve yan çıkışlardan birine yöneldi. Balık kandırıldığını anlayamadan dışarı çıkıp uzaklaşacaktı. İşte tam o anda, sert bir el Snim’in ensesine yapıştı. Geriye döndüğünde bir Banka Muhafızıyla yüz yüze geldi. Yaşadığı tek bir kaotik an içinde Snim,

dövüşmeyi, kaçmayı, rüşvet vermeyi, yalvarmayı, Kingston Hastanesi'ni, fahişe Chooka Frood ve onun sarı kafalı hayalet kızını, rehindeki değerli eşyasını ve ona sahip olan adamı düşündü. Ardından dizlerinin üzerine çökerek ağlamaya başladı.

Gözetleyici muhafız, adamı diğer üniformalıya fırlattı ve bağırdı: "Şunu tutun çocuklar. Kendime bir darphane buldum!"

"Bu küçük adam için bir ödül mü var, Fred?"

"Onun için yok. Başının içindekiler için var. Lonca'yı aramalıyım."

Cuma öğleden sonra, geç saatlerde, nerdeyse aynı anda, Ben Reich ve Lincoln Powell aynı bilgiyi alıyordu: "Barbara D'Courtney'in tanımına uygun bir kız bulundu, Chooka Frood'un Fal Evi, 99 Bastion Batı Yakası."

dokuzuncu bölüm

BASTION BATI Yakası, New York Kuşatması'nın ünlü son siperiydi ve savaş anıtı olarak bırakılmıştı. Son savaşta oluşan deliliğin acı verici bir görüntüsü olarak sonsuza dek korumaya alınan kırk dönümün üzerinde, fazlasıyla hırpalanmış bir arazi. Ama son savaş, her zaman olduğu gibi, sonun sonrasının da olacağını kanıtlamış, Bastion Batı Yakası'nın paramparça binaları ve deşilmiş sokakları yoksul insanlar tarafından işgal edilerek çılgın sefil batakhanelere dönüştürülmüştü.

99 numara, içi boşaltılmış bir çini fabrikasıydı. Savaş boyunca, birbiri ardına gelen alevli patlamalar, kimyasal madde stoklarını havaya uçurmuş, eritmiş ve bir ay kraterinin çılgınca bir gökkuşağı röprodüksiyonu gibi etrafa püskürtmüştü. Magenta, eflatun, mavi yeşil, yanık kahverengi ve krom sarısı renklerde büyük lekeler, taş duvarlara yapışmıştı. Turuncu, kırmızı ve erguvanî renklerde akıntılar, pencere ve kapılardan dışarıya pışkırarak sokaklarda şeritler yaratmış, yıkıntıları rastgele fırça darbeleriyle boyamıştı. Bu, Chooka Froot'un Gökkuşağı Evi'ne yakışıyordu.

Üst katlar, uyduruk bir şekilde onarılarak bir hücreler yığınının bölünmüştü, öylesine iç içe geçmiş ve karmaşıktı ki labirentin dokusunu sadece Chooka anlayabiliyordu, hatta bazen o bile kayboluyordu. İnsan, döşemelere bakarak hücreden hücreye sürüklenebilir, o güzelim ağın gözeneklerinin içinde kolayca

kaybolabilirdi. Bu alışılmamış karmaşık ağ Chooka'nın kârını her yıl biraz daha büyütüyordu.

Alt katlar Chooka'nın ünlü Fal Yeri'ni oluşturunuyordu ve orada, uygun bir ücret karşılığında, iyice uzmanlaşmış hoşsohbet bir Ayin Yöneticisi insanların iyi bilinen arzularının tatmin edilebilmesi için fırsatlar hakkında haberler veriyordu. Ama Chooka Frood'un evinin bodrumu, kadının en kârlı işlerine ilham veren bir fenomendi.

Savaş patlamaları, eski fabrikadaki çini malzemelerini, metalleri, camları, plastikleri eriterek binayı bir gökkuşağı kraterine çevirmişti; erimiş bir konglomera, katlar boyunca aşağıya doğru sızarak en alt bodrumun zeminine yerleşmiş ve orada sertleşerek kristalize bir yapıda, fosforik ışıltılı renkte, tuhaf bir şekilde titreşen, donuk parıltılı bir döşemeye dönüşmüştü.

Yapılabilecek en tehlikeli yolculuk Bastion Batı Yakası'na yapılandı. Bükülüp düğümlenmiş sokaklar boyunca Chooka'nın Gökkuşağı Evi'nin kapısını gösteren turuncu renkli sivri uçlu işarete ulaşana dek engeller arasından geçerek ilerlerdiniz. Kapıda sizi XX. Yüzyıl'a ait resmi giysilere bürünmüş ve "Fal mı yoksa kehanet mi, efendim?" diye soran ağır başlı biri karşılardı. Eğer "Kehanet" derseniz, çok büyük miktarda para ödediğiniz bir kabir kapısına yöneltildiniz ve elinize de fosforlu bir kandil verilirdi. Kandili yukarıda tutarak, taş basamaklı dik bir merdivenden aşağıya inerdiniz. Merdiven en dipte keskin bir dönüş yapar ve birdenbire çınlayan bir ateş gölüyle dolu, geniş, uzun, kemerli bir bodruma açılırdı.

Gölün yüzeyinin üzerinde yürürdünüz. Pürüzsüz ve cam gibi bir yüzey. Yüzeyin altında kıpkızıl parıldayıp titreşen, sürekli soluk bir Kuzey Işıkları oyunu. Attığınız her adımda kristal zemin, tatlı akorlar mırıldanır, bronz çanların tiz seslerinin uzayıp gitmesi gibi çınlardı. Kıpırtısızca otursanız bile zeminin şarkısı

sürüp gider, uzaklardaki sokakların titreşimlerine cevap verirdi.

Bodrumun kenarlarında, taş setlerin üzerinde her biri kendi fosforlu kandilini tutan diğer kehanet arayıcıları otururdu. Sessizce ve huşu içinde oturanlara bakar ve aniden, zeminin kızıl pırıltısının etkisiyle onların her birinin kutsal kişiler gibi göründüğünü kavrardınız; zeminin müziğini yankılatan bedenleri kutsal sesler çıkarırdı. Kandiller, buz gibi bir gecede yıldızlar gibi görünürdü.

Nabız gibi atan yakıcı sessizliğe katılır ve sonunda peşpeşe tekrarlanan gümüş bir çanın çınlayışı size ulaşana dek kıpırtısızca otururdunuz. Tüm zemin titreşime katılır, görüntü ve sesin tuhaf ilişkisi renkleri ısıltılı bir şekilde alevlendirirdi. Ardından, alevlenen bir müziğin çağlayanına bürünmüş Chooka Frod bodruma girer ve ağır hareketlerle zeminin merkezine doğru yürürdü.

“Ve işte, şüphesiz, yanılısamanın sonu,” dedi Lincoln Powell kendi kendine. Chooka’nın duygusuz yüzüne baktı, kalın burnuna, düz gözlerine, aşınmış ağzına. Kuzey Işıkları kadının hatlarının ve dar giysilerinin etrafında kırışıyordu, ama kadının hırslı, tamahkâr ve yetenekli olduğu gerçeğini gizleyemiyordu, hassaslık ve sağgörüden¹ uç noktada yoksundu.

“Belki de rol yapabilir,” diye umutlu bir şekilde mırıldandı Powell.

Chooka, zeminin ortasında durdu, daha çok adi bir Medusa gibi görünüyordu, ardından görkemli mistik bir hareketi tasarlayarak kollarını kaldırdı.

“Yapamayacak,” diye karar verdi Powell.

“Buraya sizin için geldim,” dedi ahenkli boğuk bir sesle

1.- Sağgörü : Fr. Clairvoyance; Basiret. Normal olarak göze görülmeyen şeyleri görme kudreti, başkasının düşüncesini okuma yeteneği, gaipten haber verme, nüfusu nazar. yhn.

Chooka, "kalplerinizin derinliklerine bakarak size yardım etmek için. Kalplerinizin içine bakın, ne görüyorsunuz . . ." Chooka durakladı, ardından devam etti: "Mars'lı Zerlen isimli bir adamdan intikam almak istiyorsunuz . . . Kallisto'lu kızıl gözlü kadının aşkını istiyorsunuz . . . Paris'teki zengin yaşlı amcanın her kredisini istiyorsunuz . . ."

"Ne, Allah beni kahretsin! Bu kadın bir gözetleyici!"

Chooka kasıldı. Ağzı açık kaldı.

"Beni algılıyorsun, değil mi, Chooka Froot?"

Telepatik yanıt, dehşete kapılmış parçalar halinde geldi. Chooka Froot'un bu doğal yeteneğinin eğitilmediği çok açıktı. "N . . . ne? Kim? Hangi . . . niz?"

Powell, sanki küçük bir 3. çocukla iletişim kuruyormuşcasına dikkatli bir şekilde heceleyerek gönderdi: "İsim: Lincoln Powell. Meslek: Polis Şefi. Amaç: Barbara D'Courtney adında bir kıza araştırmak. Duyduğuma göre gösterinde çalışıyormuş." Powell, kızın bir resmini gönderdi.

Chooka'nın engellemeye çalışması oldukça üzüntü vericiydi. "Çık . . . dışarı. Git. Git burdan. Defol. Çık dışarı, Dışarı. . ."

"Niçin Lonca'ya gelmedin? Niçin kendi halkınla bağlantı kurmadın?"

"Çık dışarı. Git buradan. Gözetleyici! Çık dışarı."

"Sen de bir gözetleyicisin. Niçin seni eğitmemize imkân vermedin? Bu seninkisi ne tür bir yaşam? Mumbo Jumbo¹ . . . Aptal beyinleri didikleyip her şeyi bir Kehanet Gösterisi'ne dönüştürmek. Seni bekleyen sağlam işler var, Chooka."

"Sağlam para?"

Powell, içinde yükselen öfke dalgasını yatıştırmaya uğraştı. Chooka'ya duyduğu bir öfke değildi. Büyük bir güç ve yetenek

1.- Mumbo Jumbo: Eskiden Batı Afrika'da tapınılan korkunç ve çirkin ilah; korkudan tapınılan şey; anlaşılması güç büyü ya da fetiş. Burada ve genelde, saçma sapan işler anlamında kullanılmakta. yhn.

başılanmış birinin bunların geliştirilmesi ve kullanılabilmesi için ona kılavuzluk etmesine izin vermemesine duyulan bir kızgınlıktı.

"O konuyu daha sonra konuşuruz, Chooka. Kız nerede?"

"Kız yok. Burada kız yok."

"Bir aptal gibi davranma, Chooka. Müşterilerini benimle birlikte gözetle. Kızıl gözlü kadına saplanıp kalmış şu ihtiyar keçi . . ." Powell, adamı nazıkçe inceledi. "Daha önce de buradaymış. Barbara D'Courtney'in gelmesini bekliyor. Kızı payetlerle süslüyorsun. Yarım saat sonra getireceksin. O, kızın görünüşünden hoşlanıyor. Müzikle kendinden geçtiği bir çeşit ayinsel dans yapıyor. Giysisinin önü açılıyor ve adam bunu seviyor. Kız--"

"O adam bir deli. Ben asla--"

"Ve Zerlen isimli bir adam tarafından kirletilmiş şu kadın? O da kızı sık sık görmüş. Kıza inanıyor. Onu bekliyor. Kız nerede, Chooka?"

"Hayır!"

"Görüyorum. Üst katta. Üst katın neresinde, Chooka? Engellemeye çalışma, ben derin gözetleyiciyim. Bir 1. yanıltamazsın -- Görüyorum. Köşeyi dönünce soldan dördüncü oda. Senin üst kattaki labirent oldukça karmaşık, Chooka. Haydi, emin olmak için bir kez daha dene-yelim . . ."

Çaresiz ve küçük düşmüş durumdaki Chooka aniden haykırarak: "Defol git buradan, seni Allahın belası polis! Cehennem ol git buradan!"

"Kusura bakmayın, lütfen," dedi Powell. "Gidiyorum."

Ayağa kalktı ve odayı terk etti.

Bütün bu telepatik soruşturma, Chooka Frood'un gökkuşağı bodrumuna gelen Reich'ın, on sekizinci basamaktan yirminci basamağa inışı arasında olmuştu. Reich, Chooka'nın öfkeli çılgınlığını, Powell'm yanıtını duydu. Geri dönüp merdivenlerden

giriş katına fırladı.

Kapı görevlisinin yanından geçerken, adamın eline bir altın atarak tısladı: "Ben burada yoktum. Anlaşıldı mı?"

"Burada hiç kimse yoktu, Bay Reich."

Fal odalarına daldı. *Sinirli, Öfkeli'ye dedi. Sinirli, öfkeli'ye dedi. Gerilme, endişe ve kavga başladı.* Kendisini farklı biçimlerde tahrik eden kızlara sürtünerek geçti, ardından kendisini bir telefon kulubesine kilitleti ve BD-12,232'yi sertçe tuşladı. Church'ün gergin yüzü ekranda belirdi.

"Evet, Ben?"

"Kapana kısıldık. Powell burada."

"Aman Allahım."

"Quizzard ne cehennemde?"

"Orada değil mi?"

"Onu bulamadım."

"Onun bodrumda olduğunu sanıyordum. O--"

"Powell bodrumdaydı, Chooka'yı gözetliyordu. Quizzard'ın orada olmadığına bahse girebilirsin. Ne cehenneme girdi?"

"Bilmiyorum. Karısıyla birlikte gitti ve--"

"Bak, Jerry. Powell kızın yerini mutlaka öğrenmiştir. Kızı bularak onu yenmem için belki beş dakikam var. Quizzard bu işi benim için yapacaktı. Ama bodrumda yok. Fal Yeri'nin hiçbir yerinde yok. O--"

"Üst katlarda olmalı."

"Bu kadarını ben de düşünebilirdim. Dinle, üst katlara çıkmak için hızlı bir yol var mı? Powell'ı geçebilmek için kullanabileceğim kestirme bir yol?"

"Eğer Powell, Chooka'yı gözetlemişse, kestirme yolu da gözetlemiştir."

"Allah belasını versin, bunu biliyorum. Belki yapamamıştır.

Belki kızın üzerinde yoğunlaşmıştı. Bu denemek zorunda olduğum bir şans.”

“Ana merdivenin ardında. Mermer bir yarım kabartma var. Kadının kafasını sağa çevir. Kabartma ikiye ayrılacak, orada bir dikey pinömatik kapısı var.”

“Tamam.”

Reich, v-fonu kapayıp kulübeden çıktı ve ana merdivene doğru fırladı. Mermer basamakların ardına geçti, yarım kabartmayı buldu, vahşi bir şekilde kadının kafasını çevirdi ve bedenlerin ayrılmasını izledi. Çelik bir kapı görüldü. Kapının üst eşiğine bir düğme paneli yerleştirilmişti. Reich, EN ÜST düğmesine bastı, kapıyı açmak için sertçe çekti ve açık silindirin içine girdi. Anında ayaklarının altına bir metal plaka sarstı ve bir hava basıncı hıslamasıyla birlikte en üst kata dek sekiz kat boyunca yükseldi. Silindirin kapısını açıp dışarı çıkarken manyetik bir güç plakayı yerinde tutuyordu.

Otuz derecelik bir eğimle yukarıya çıkan ve sola doğru dönen bir koridorda buldu kendisini. Zemin ketenle kaplanmıştı. Tavan aralıklarla konulmuş kırpışan radon kürecikleriyle parlıyordu. Duvarlarda kapılar vardı, hiçbirinin üzerinde numara yoktu.

“Quizzard!” diye haykırdı Reich.

Yanıt yoktu.

“Keno Quizzard!”

Hâlâ bir yanıt yoktu.

Reich koridorun yarısı boyunca koştu ve ardından kapılardan birini denemeye cesaret etti. Kapı, oval bir yatağın tamamıyla doldurduğu küçük daracık bir odaya açılıyordu. Ayağı yatağın kenarına takılıp düştü. Köpük yatak boyunca karşı taraftaki kapıya doğru emekledi, kapıyı açtı ve içeri düştü. Kendini bir merdiven sahanlığında buldu. Basamaklar, kapılarla

çevrelenmiş yuvarlak bir antreye doğru iniyordu. Reich, basamaklardan aşağıya yuvarlandı ve durdu, soluk soluğa kalmıştı, kapıların oluşturduğu çembere bakındı.

"Quizzard!" diye bağırdı yeniden. "Keno Quizzard!"

Boğuk bir yanıt geldi. Reich topukları üzerinde döndü, bir kapıya doğru koşarak açtı. Gözleri plastik ameliyatla kırmızıya boyanmış bir kadın hemen içerde dikiliyordu ve Reich onunla karşılaşınca şaşırdı. Kadın anlaşılabilir bir kahkaha attı, yumruklarının ikisini de kaldırdı ve adamın yüzüne vurdu. Körleşen ve sersemleyen Reich, kızıl gözlü güçlü kadının karşısında geriledi, kapıya ulaştı, galiba kapıyı bulamıyordu ve bir diğerinin topuzunu yakaladı, çünkü kapıyı kapatıp içine girdiği yer yuvarlak antre değildi. Topukları üç inçlik plastik bir yorgana takıldı. Geriye doğru yuvarlandı, o düşerken kapı hızla kapanıyordu ve kafasını porselen bir sobanın kenarına çarparak yere yığıldı.

Gözlerinin kararması geçtiğinde kendisini Chooka Frood'un kızgın yüzünün karşısında buldu.

"Benim odamda ne bok yiyorsun?" diye bir çığlık attı Chooka.

Reich ayağa fırladı. "Kız nerde?"

"Cehennem ol git buradan, Ben Reich."

"Sana kızın nerde olduğunu sordum? Barbara D'Courtney. Nerde o?"

Chooka, başını çevirip bağırdı: "Magda!"

Kızıl gözlü kadın odaya girdi. Elinde bir sinir karıştırıcı tutuyor ve hâlâ kahkahalarla gülüyordu; ama silah adamın kafasına nişan alınmıştı ve asla kıpırdamıyordu.

"Çık git burdan!" diye tekrarladı Chooka.

"Kızı istiyorum, Chooka. Kızı Powell'dan önce ele geçirmek istiyorum. Nerde o?"

"Onu buradan çıkar, Magda!" diye bağırdı Chooka.

Reich, elinin tersiyle kadının gözlerinin üzerine vurdu. Kadın sırt üstü yuvarlandı, silahı düşürdü, odanın köşesine sığındı, hâlâ kahkahalarla gülüyordu. Reich, kadına aldırmadı. Karıştırıcıyı aldı ve Chooka'nın şakağına dayadı.

"Kız nerede?"

"Cehennemin dibine git, seni--"

Reich, birinci çentiğe kadar tetiğe bastı. Düşük etkili bir akım ışınlamı Chooka'nın sinir sistemine yüklendi. Kadın kasıldı ve titremeye başladı. Teni ani bir ter boşalmasıyla pırıldadı ama hâlâ başını sallıyordu. Reich, tetiği ikinci çentiğe kadar çekti. Chooka'nın bedeni şiddetli bir şekilde titredi. Gözleri yuvarlarından fırladı. Gırtlığından, işkence yapılan hayvanların vahşi iniltisi fişkırdı. Boğazlanan domuzların çıkardığı hırıltıyı andıran sesler çıktı. Reich, kadını beş saniye boyunca bu şekilde tuttu ardından akımı kesti.

"Üçüncü çentik, ölüm çentiğidir," diye hırladı. "Büyük Ö. Buna hiç aldırmiyorum, Chooka. Eğer kızı bulamazsam bir şekilde Yıkım'a uğrayacağım zaten. Kız nerde?"

Chooka, nerdeyse tamamen felç olmuştu. "Kapıdan . . . çık," diye vızıldandı. "Dördüncü oda . . . Sol . . . Köşeden sonra."

Reich, kadını yere itti. Yatak odası boyunca koştu, kapıdan çıktı ve helezonik bir rampaya geldi. Tırmandı, hızla döndü ve soldan dördüncüsünün önünde durdu. Bir an için dinledi. Hiç ses yoktu. Hızla kapıyı açıp içeri daldı. İçerde boş bir yatak, bir dolap, boş bir klozet ve tek bir iskemle vardı.

"Kahretsın!" diye haykırdı. Yatağa yürüdü. Kullanıldığını dair bir iz yoktu. Ne de klozet kullanılmıştı. Odadan ayrılmak için dönerken dolabın orta çekmecesini açtı. Buz beyazı ipek gecelik ve bir kötülük çiçeği gibi görünen paslanmaz çelikten nesne oradaydı. Cinayet silahı; bıçaklı tabanca.

“Tanrım!” diye soludu Reich. “Tanrım.”

Tabancayı kaptı ve inceledi. Boşaltılmış kovanlar hâlâ yuvalarındaydı. Craye D’Courtney’in kafasını uçuran kovan da hâlâ horozun altındaki yuvasında duruyordu.

“Henüz Yıkılmadım,” diye mırıldandı, Reich. “Şu lanet olası duruma rağmen, değil. İsa adına, henüz değil.” Bıçaklı tabancayı kapattı ve cebine koydu. Tam anda uzaklardan gelen bir kahkaha sesi duydu . . . huysuz bir kahkaha. Quizzard’ın kahkahası.

Reich, kahkaha sesini izleyerek hızla bükülmüş rampaya yürüdü. Duvarın derinliklerine yerleştirilmiş pirinç menteşeli kadife bir kapıyı açtı. Tetiği Büyük Ö’ye getirilmiş karıştırıcıyı sıkıca tutan Reich, çok dikkatli bir şekilde kapıdan içeri girdi. Bir sıkıştırılmış hava tıslamasıyla kapı ardından kapandı.

Küçük duvarlar ve tavanı siyah kadife kaplı yuvarlak bir odanın içindeydi. Zemin saydam kristaldi, alttaki odanın temiz ve kesintisiz bir şekilde görülmesini sağlıyordu. Chooka’nın Röntgencilik Odası’ydı.

Odanın içinde Quizzard, rahat bir iskemlede oturuyordu, kör gözleri cam gibiydi. Payetlerle süslü açık bir elbise giyen D’Courtney’in kızı adamın kucağına tünemişti. Quizzard, kaba tavırlarla okşarken, kız sessizce oturuyordu, sarı saçları dümdüzdü, derin koyu gözleri boşlukta bir yere odaklanmıştı.

“Nasıl görünüyor?” Quizzard’ın huysuz sesi açıkça duyuluyordu. “Neye benziyor?”

Odanın diğer tarafında sırtını duvara dayamış duran ve yüzünde inanılmaz bir ıstırap ifadesi taşıyan ufak tefek, solgun bir kadınla konuşuyordu. Quizzard’ın karısı.

“Nasıl görünüyor?” diye tekrarladı kör adam.

“Ne olup bittiğini anlamıyor,” diye yanıtladı kadın.

“Anlıyor,” diye bağırdı Quizzard. “O kadar da uçmamış.

Bana kızın ne olup bittiğini anlamadığını söyleme. Tanrım! Keşke gözlerim olsaydı!"

Kadın konuştu: "Ben senin gözlerimin, Keno."

"Öyleyse benim için bak. Bana anlat!"

Reich, küfretti ve karıştırıcıyı Quizzard'ın kafasına doğrulttu. Kristal döşemeye rağmen öldürebilirdi. Herhangi bir cismin içinden geçip öldürebilirdi. Artık öldürecekti. Ardından Powell, odaya daldı.

Onu önce kadın gördü. İnsanın kanını dondurucu bir çılgılık attı: "Kaç, Keno! Kaç!" Kadın, kendisini duvarın dibinden Powell'm üzerine fırlattı, elleri pençe gibi adamın gözlerine yönelmişti. Derken sendeledi ve yüzükoyun düştü. Hareketsiz kalmasına bakılırsa bilincini kaybetmiş görünüyordu. Quizzard, kızı kollarında tutarak sandalyeden kalktı, kör gözleri açılmıştı, kadının yere yığılışının kazaen olmadığını anlayan Reich dehşete kapıldı, çünkü Quizzard da aniden dizlerinin üzerine çökmüştü. Kız adamın kollarından kurtuldu ve sandalyenin üzerine kaydı.

Hiç şüphesiz, Powell, bu işi TP seviyesini kullanarak becermişti ve bu aralarındanki savaşta ilk kez oluyordu, Reich Powell'dan korktu . . . fiziksel bir korku. Karıştırıcıyı yeniden doğrulttu, bu kez Powell'ın kafasına, gözetleyici sandalyeye doğru yürüyordu. Powell, kızın düştükten sonra kımıldamadan oturduğu koltuğa doğru yürüdü.

Powell, konuştu: "İyi akşamlar, Bayan D'Courtney."

Reich, mırıldandı: "Hoşça kal, Bay Powell," ve Powell'ın kafasını hedefleyen titreyen eline hakim olmaya çalıştı.

Powell, konuştu: "İyi misiniz, Bayan D'Courtney?" Kız yanıt vermeyi başaramadı, adam eğilip kızın anlamsız sakın yüzüne baktı. Koluna dokundu ve tekrarladı: "İyi misiniz, Bayan D'Courtney? Bayan D'Courtney! Yardım ister misiniz?"

Sandalyenin üzerinde dinleme konumunda oturan kız, "Yardım" sözcüğüyle çırpınmaya başladı. Ardından bacaklarını uzattı ve sandalyenin üzerinden fırladı. Düz bir çizgide koşarak Powell'ı geçti, aniden durdu, bir kapı tokmağını yakalamaya çalıştı. Tokmağı çevirdi ve hayali bir kapıyı açarak ileriye fırladı, sarı saçları uçuşuyordu, koyu gözleri dehşetle açılmıştı . . . Vahşi güzelliğin çakan şimşeği.

"Baba!" diye haykırdı. "Allah aşkına! Baba!"

İleriye doğru koştu, sonra bir an durdu, birisinden kurtulmaya çalışıyormuşçasına geriledi. Sola doğru fırladı ve koşarak yarım bir daire çizdi, vahşice haykırıyordu, gözleri sabitlenmişti.

"Hayır!" diye haykırdı. "Hayır! İsa aşkına! Baba!"

Yeniden koştu, ardından durdu ve kendisini tutan hayali kollardan kurtulmaya uğraştı. Dövuştü ve çığlık attı, gözleri hâlâ sabitti, ardından kasıldı ve sanki şiddetli bir ses onu deliyormuş gibi elleriyle kulaklarını kapattı. Öne doğru dizlerinin üzerine çöktü ve zemin boyunca emekledi, acı içinde inliyordu. Sonra durdu, yerden bir şey aldı ve dizlerinin üzerinde kalakaldı, yüzü yeniden anlamsızlaştı, kukla gibi, ölü gibi.

Reich, iğrendirici bir kesinlikle kızın ne yaptığını biliyordu. Babasının ölümünü yeniden yaşamıştı. Powell için, onu yeniden yaşamıştı. Ve eğer kızı gözetlerse . . .

Powell, kızın yanma gitti ve onu yerden kaldırdı. Kız bir dansçı gibi zerafetle kalktı, bir uyurgezer gibi sessizdi. Gözetleyici kolunu kızın beline dolayarak kapıya götürdü. Bütün yol boyunca Reich elindeki karıştırıcıyla adamı izledi, en iyi atış açısını bekliyordu. Görünmezdi. Onun hiçbir şeyden kuşkulanmayan düşmanları altındaydı, ölüm çentiği için kolay bir hedef. Tek bir atışla güvenliğe ulaşabilirdi. Powell, kapıyı açtı, aniden kızın etrafında döndü, kızı kendine doğru çekip yukarıya baktı.

Reich, nefesini tuttu.

"Haydi," diye seslendi, Powell. "İşte, buradayız. Kolay bir atış. İkimiz için tek atış. Haydi!" İnce yüzü öfkeden kızarmıştı. Gür kaşları siyah gözlerinin üzerine çatılmıştı. Yarım dakika boyunca yukarıya, görünmeyen Reich'a baktı, bekledi, kin kustu, meydan okudu. Sonunda Reich gözlerini yere eğdi ve yüzünü kendisini göremeyen adamdan çevirdi.

Ardından Powell, uysal kızı kapıdan geçirip arkalarından sessizce kapattı, Reich, güvenliğinin parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdiğini biliyordu. Yıkım'a giden yolun tam ortasına gelmişti.

onuncu bölüm

OBJEKTİFİ ÇILGINCA bir astigmatizmle bozulmuş bir kamera düşünün, öyle ki sadece tekrar tekrar aynı görüntünün fotoğrafını çekebilirsiniz – ekran bir şokla bükülmüş. Çarpma sonucu eğrilmiş bir kayıt kristali parçası düşünün, öyle ki sadece tekrar tekrar aynı bölümü çalabilirsiniz, unutulamayan tek bir dehşet verici pasaj.

“Kız, Dönüşümceli Anna Çağrısı¹ içinde,” diye Powell’ın evinin salonunda Powell ve Mary Noyes’a açıkladı Kingston Hastanesi’nden Dr. Jeems. “Yanıt verdiği anahtar sözcük “yardım” ve tek bir dehşet verici deneyimi yeniden yaşıyor . . .”

“Babasının ölümü,” dedi Powell.

“Ya? Anladım. Bunun dışında . . . Donukluk².”

“Sürekli mi?” diye sordu Mary Noyes.

Genç doktor Jeems, şaşkın ve kızgın görünüyordu. Bir gözetleyici olmadığı gerçeğine rağmen Kingston Hastanesi’nin parlak genç adamlarından biriydi ve kendisini fanatik bir şekilde işine adanmıştı. “Bugünlerde ve bu çağ da mı? Fiziksel ölüm

1.– Dönüşümce: İng. *Hysteria* Acı veren duygu yüklü bir düşüncenin baskı sonucunda duyum uyusukluğu gibi bedensel belirtilere çevrildiği bir sinirce (nevroz) türü.

Anna Çağrısı: İng. *Recall*; Osmanlıca: *Derhatır*. Önceden öğrenilen bilgi ve yaşantıların bilinçte canlandırılması. Bkz. O. Hançerlioğlu; *Ruhbilim Sözlüğü*. yhn.

2.– Donukluk : İng. *Catatonia*. Davranış yoksunluğu ya da düzensiz coşkusal tepkilerle kendini belli eden erken bunama biçimi. Bkz. O. H.; *Ruhbilim Sözlüğü*.

dışında hiçbir şey sürekli değildir, Bayan Noyes ve Kingston'da bu konu üzerinde de çalışmaya başladık. Belirtisel bakış açısından ölümü incelersek, biz gerçekten--"

"Daha sonra, doktor," diye araya girdi Powell. "Bu gece ders yok! Bizim çalışmamız lâzım. Kızı kullanabilir miyim?"

"Nasıl kullanmak istiyorsun?"

"Onu gözetlemek."

Jeems, durumu düşündü. "Olmaması için bir sebep yok. Ona donukluk için Déjà Eprouv   Dizisi verdim. İ  e yarayabilir."

"Déjà Eprouv   Dizisi mi?" diye sordu Mary.

"Büyük yeni bir tedavi," dedi Jeems heyecanla. "Gart tarafından geliştirildi . . . sizin g  zetleyicilerden biri. Hastalar donuklu  a giriyor. Bu bir kaçış. Gerçeklikten ka  ı  . Bilinçli anlak, kendi bilin  d  s  sıyla d     dünya arasındaki mücadeleyle y  zle  miyor. Hiç doğmamış olmayı istiyor. Yeniden cenin haline dönmeye uğraşıyor. Anlıyor musunuz?"

Mary başıyla onayladı. "  u ana dek."

"Pekâla. Déjà Eprouv  , eski bir XIX. Yüzyıl psikiyatri terimi. Açık bir şekilde anlamı: 'zaten yaşanmış bir şeyler, zaten denenmiş.' Birçok hasta, bazı şeyleri öylesine güçlü bir şekilde isterler ki sonunda bu istek, bir edim ya da deneyim olarak onların hayalinde gerçekleşir. Tamam mı?"

"Bekle bir dakika," diye ağır ağır başladı Mary. "Yani demek istediğin ben--"

"    yle düşünelim," diye canlı bir şekilde araya girdi Jeems. "Varsayalım ki senin yakıcı bir isteğin var . . . eee, diyelim ki Powell ile evlenmek ve bir aileye sahip olmak istiyorsun. Tamam?"

Mary sarsıldı. Kesin bir sesle "tamam," dedi. Powell, bir an için şu iyi niyetli, münasebetsiz genç normali yakıp yok etmek

istedi.

"İyi," diye neşeli bir cehalet içinde devam etti Jeems. "Eğer dengeniizi yitirirseniz, Powell ile evli ve üç çocuk sahibi olduğunuza inanabilirsiniz. İşte bu Déjà Eprouv  dur. Şimdi biz hasta için yapay bir Déjà Eprouv   yaratırsak ne olur. Kaçışın gerçekleşmesi için donuk bir istek yaratırız. Onların gerçekten olmasını arzuladığı deneyimi yaparız. Alt katmanlardan itibaren bilinci birbirinden ayırırız, onu rahme geri gönderir ve onun her şeye yeni baştan başlayabileceğı yeni bir yaşama doğmasını sağlarız. Şimdi tamam mı?"

"Tamam." Kontrolünü geri kazanmış gibi Mary g  l  msemeğe çalıştı.

"Zekânın yüzeyinde . . . bilinç düzeyinde . . . hasta, hızlandırılmış bir şekilde her şeyi yeniden geliştirir. Bebeklik,   ocukluk, ergenlik ve sonunda olgunluk."

"Yani demek istediğın, Barbara D'Courtney bir bebek haline gelecek . . . konuşmasını öğrenecek . . . yürüyecek . . . ?"

"Doğru. Doğru. Doğru. Bu yaklaşık    üfta kadar sürer. Kendisini yakalayacağı zamana geldiğinde, kaçmayı denediğı ger  ekliğı kabullenmeye hazır olacak. Onun   zerine çıkacak, yani anlatacak. Dediğim gibi, bu sadece bilinç seviyesinde. Onun altında, kıza dokunulmamış. Onu istediğınız gibi g  zetleyebilirsiniz. Tek sorun, sadece . . . kız çok korkmuş olmalı. Kafası karmakarışık olmuş. İsteddiğiniz şeye sahip olmakta zorlanabilirsiniz. Elbette, bu sizin uzmanlığınız. Ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

Jeems, aniden ayağına kalktı. "Artık d  kk  na dönmeliyim."   n kapıya doğru yürüdü. "Hizmet etmekten zevk aldım. Gözetleyicilerin dediğı gibi daima memnuniyet. Kendi halkınıza karşı bu son d  şmanlığınızı anlayamıyorum . . ." Gitti.

"Hımm. İşte anlamlı bir ayrılış notu."

"Ne demek istedi, Linc?"

"Bizim büyük & iyi dostumuz Ben Reich. Reich, Esper karşıtı bir kampanyanın arkasında. Bilirsin . . . gözetleyiciler klancıdır, güvenilirmezler, asla vatansever olmazlar, Gezegenlerarası işbirlikçiler, küçük Normal bebekleri yerler vb."

"Üff! Ve o Vatanseverler Derneği'ni de destekliyor. İğrenç ve tehlikeli biri."

"Tehlikeli ama iğrenç değil, Mary. Bir cazibesi var. İşte bu onu iki kat tehlikeli yapıyor. Belki çok geç olmadan Reich'a dikkat ederiz. Barbara'yı aşağı getir, Mary."

Mary, kızı merdivenlerden aşağı getirdi ve alçak bir divana oturttu. Barbara bir heykel gibi kıpırdamadan oturuyordu. Mary, kıza, üzerine sıkı sıkıya oturan mavi bir tayt giydirmiş, sarı saçlarını arkaya doğru tarayıp at kuyruğu yaparak mavi bir kurdeleyle bağlamıştı. Barbara temizlenmişti, ışıldıyordu; sevimli bir balmumu bebek.

"Dışı sevimli, içi karmakarışık. Lanet olası Reich!"

"Ona ne oldu?"

"Sana söyledim ya Mary, Chooka Frood'un kümesinde öylesine delirmiştin ki, bu öfkemi Ouizzard ve karısına yönelterek çok sert vurdum . . . Ve Reich'ın yukarıda olduğunu gözetlediğimde ona meydan okudum. Ben—"

"Ouizzard'a ne yaptın?"

"Temel Sinir Şoku. Bir ara Laboratuara gelirsen sana gösteririz. Yeni. Eğer 1. olursan sana öğretiriz. Tıpkı karıştırıcı gibi, ama psikojenik."

"Öldürücü?"

"Andı unuttun mu? Tabii ki değil."

"Ve Reich'ı döşemenin içinden gözetledin, ha? Nasıl?"

"TP yansıma. Röntgencilik Odası sese karşı engellenmemiştir. Açık akustik kanalları vardı. Reich'ın hatası buydu. Kanaldan aşağıya

yansıyordu ve yemin ederim ki ateş edecek cesareti bulmasını istedim. Dava Tarihi'ne geçecek bir Temel ile onu yakıp yok edecektim."

"Neden ateş etmedi?"

"Bilmiyorum, Mary. Bilmiyorum. Bizi öldürmek için her türlü nedeni olduğunu düşünüyordu. Kendisinin güvenlikte olduğunu düşünüyordu . . . Temel'den haberi yoktu, hatta Quizzard'ın Zayıflaması & Çöküşü onu sarstı . . . Ama yapamadı."

"Korkuyor muydu?"

"Reich korkak biri değil. Korkmadı. Sadece yapamadı. Nedenini bilmiyorum. Belki gelecek sefere farklı olur. İşte bu yüzden Barbara D'Courtney'i evimde koruyorum. Burada güvenlikte olacak."

"Kingston Hastanesi'nde de güvenlikte olurdu."

"Ama yapmak istediğim iş için yeterince sakın bir yer değil."

"?"

"Cinayetin ayrıntılı görüntüsü dönüşümcesi içinde kilitli kalmış durumda. Onları ele geçirmeliyim . . . parça parça. Ve onu ele geçirdiğinde de Reich'i ele geçiririm."

Mary ayağa kalktı. "Mary Noyes çıkar."

"Otur yerine, gazetleyici! Seni niye çağırdığımı düşünüyorsun? Burada kızla beraber kalacaksın. Onu yalnız bırakamayız. Siz ikiniz benim yatak odamı kullanırsınız. Çalışma odamda kendime bir yer ayarlayabilirim."

"Boş ver, Linc. Bu kadar acele etme. Kendini sıkıntıya sokuyorsun. Belki de ben onun düşünce engelinde bir iğne deliği açabilirim."

"Dinle—"

"Hayır, sen dinle bay Powell." Mary bir kahkaha attı. "Yani, böyle mi. Beni bir refakatçi, bir şaperon olarak istiyorsun. Viktoryan sözcüğü, değil mi? Sen de öylesin Linc. Ataların gibi eski kafalısın."

"Bu bir yalan. Kibar çevrelerde en ilericilerden biri olarak bilirim ki—"

"Şu görüntü neydi? Oh. Yuvarlak Masa Şövalyeleri. Sör Galahad

Powell. Ve bunun altında da bir şeyler var. Ben—" Kız aniden kahkahalar atmayı kesti ve solgunlaştı.

"Ne buldun?"

"Unut gitsin."

"Oh, haydi, Mary."

"Unut gitsin, Linc. Ve bunun için beni gözetleme. Eğer kendi başına bunu öğrenemezsen, iyisi mi ikinci elden öğrenme. Özellikle de benden."

Adam, bir an için kadına tuhaf bir şekilde baktı, ardından omuzlarını silkti. "Pekâlâ, Mary, Öyleyse iyisi mi çalışmaya başlayalım."

Barbara D'Courtney'e döndü ve dedi ki: "Yardım, Barbara."

Kız birdenbire dinleme konumu içinde divanın üzerinde toparlandı ve adam nazıkçe derine inmeye başladı . . . Nevresimlerin hissi . . . Bulanık bir ses . . . *Kimin sesi, Barbara?* Kız, bilinçşiğinin derinlerinde yanıtladı: "Kim o?" *Bir dost, Barbara.* "Kimse yok. Kimse yok. Yalnızım." Ve kız yalnızdı, kapıyı açmak için koridora koştu, görmek için bir orkide odasına daldı—*Ne oldu, Barbara?* "Bir adam. İki adam." *Kim?* "Uzaklaş. Lütfen, uzaklaş. Seslerden hoşlanmıyorum. Haykıran bir ses var. Kulaklarımın içinde haykırıyor . . ." Kendisini yakalayıp babasına ulaşmasını önleyen karanlık bir şekilden kurtulmak için dehşet içinde çığlıklar atmaya başladı. Döndü ve daire çizdi . . . *Baban ne yapıyordu, Barbara?* "O—Hayır. Sen oraya ait değilsin. Sadece üçümüz varız. Babam, ben ve—" Ve karanlık şekil kızı yakaladı. Adamın yüzü bir an için parladı. Daha fazlası yoktu. *Yeniden dene. Barbara. Düzgün bir kafa. Geniş gözler. Küçük biçimli bir burun. Küçük hassas bir ağız. Bir yara gibi. Adam bu mu? Resme bak. Adam bu mu?* "Evet. Evet. Evet." Ve ardından her şey bitti.

Kız yeniden dizlerinin üzerinde kalakaldı, sakinleşti, kukla gibi, ölü gibi.

Powell, yüzündeki terleri sildi ve kızı divana götürdü. Çok kötü sarsılmıştı . . . Barbara D'Courtney'den çok daha kötü. Dönüşümce duygusal çarpmayı kız da yumuşatmıştı. Ama adamın böyle bir şansı yoktu. Çıplak ve korunmasız olarak kızın dehşetini, korkusunu, işkencesini yeniden yaşamıştı.

"O, Ben Reich'ti, Mary. Sen de göriüntüyü alabildin mi?"

"Yeterince uzun kalamadım, Linc."

"O, Reich'ti, pekâlâ. Tek sorun, babasını nasıl öldürdü? Ne kullandı? Yaşlı D'Courtney, niçin kendisini savunmak için dövüşmedi? Yeniden deneyelim. Bunu ona yapmaktan nefret ediyorum . . ."

"Bunu kendine yaptığın için senden nefret ediyorum."

"Yapmalıyım." Adam derin bir nefes aldı ve konuştu: *"Yardım, Barbara."*

Kız yeniden dinleme konumu içinde divanın üzerinde toparlandı. Adam, hızla içeri kaydı. *Yavaşça, tatlım. Bu kadar hızlı değil. Bol zamanımız var. "Yine mi sen?" Beni hatırladın mı, Barbara?" "Hayır, hayır, seni tanımıyorum. Çık git." Ama ben senin bir parçanım, Barbara. Koridorda birlikte koşuyoruz. Görüyor musun? Kapıyı birlikte açıyoruz. Birlikte, öylesine kolay ki. beraber olursak daha kolay olmaz mı? Birbirimize yardım ediyoruz. "Biz mi?" Evet, Barbara, sen ve ben. "Ama, niçin bana şimdi yardım etmiyorsun?" Nasıl yapabilirim, Barbara? "Babama bak! Onu durdur-mama yardım et. Onu durdur. Onu durdur. Haykırmama yardım et. Bana yardım et! Allah rızası için, bana yardım et!"*

Kız yeniden dizleri üzerine çöktü, durgunlaştı, kukla gibi, ölü gibi.

Powell, kolunun altında bir el hissetti ve kendisinin de dizlerinin üstüne çöktüğünün farkında olmadığını kavradı. Önündeki beden yavaşça kayboldu; orkide odası kayboldu ve Mary Noyes, onu kaldırmakta zorlanıyordu.

"Bu kez önce sen," dedi kız merhametsizce.

Adam başını salladı ve Barbara D'Courtney'e yardım etmeye çalıştı. Yere düştü.

"Pekâlâ, Sör Galahad. Biraz sakinleş."

Mary, kızı kaldırdı ve divana götürdü. Ardından Powell'a döndü. *"Şimdi yardım edilmesine hazır mısın yoksa bunun erkekçe olmadığını mı düşünüyorsun?"*

"Gereken sözcük yığıtçe. Beni kaldırmaya çalışarak zamanını har-cama. İhtiyacım olan beyin gücü. Başımız dertte."

"Ne gözetledin?"

"D'Courtney, öldürölmek istiyordu."

"Hayır!"

"Evet. Ölmek istiyordu. Bütün bildiğim, Reich'in gözleri önünde intihar etmiş olabileceğı. Barbara'nın anma çağrısı karmakarışık. Bu noktanın mutlaka aydınlatılması gerekiyor. D'Courtney'in doktorunu görmeliyim."

"Sam @kins. O ve Sally, geçen hafta Venüs'e döndü."

"Öyleyse yolculuğı ben de yapmalıyım. Saat ondaki roketi yakala-yacak kadar vaktim var mı? Idlewild'i ara."

SAM @KINS, E.T.D. 1., her analiz saati için 1,000 kredi alır-dı. İnsanlar, Sam'in yılda iki milyon kredi kazandığını bilirdi, ama kimse, Sam'in kendini öldürörcesine hayırseverlik işlerine vakfettiğini bilmezdi. @kins, Lonca'nın uzun dönemli eğitim tasarısının en ateşli savunucularından biriydi ve telepatik yete-neğin, doğuştan gelen bir özellik olmadığına, yaşayan her orga-nizmada saklı olarak var olan ve uygun bir eğitimle geliştirile-bilecek bir nitelik olduğuna inanan Çevresel Komite'nin lide-riydi.

Sonuç olarak, Sam'in Venüskent'in dışındaki, pırıltılı, kıraç

Mesá'da bulunan çöl evi, hayır işleriyle işgal edilmiş durumdaydı. Bütün düşük gelirliileri, sorunlarını çözmek için davet eder, onların sorunlarını çözerken dikkatli bir şekilde hastalarındaki telapatinin beslenmesi ve gelişmesi için uğraşırdı. Sam'in muhakemesi oldukça basitti. Eğer, açıklamak gerekirse, sorun gözetleme için kullanılan kasların geliştirilmesindeydi. Halkın büyük bir bölümü ya çok tembeldi ya da fırsatları kaçıyordu. Ancak bir insan, bir kriz baskısına yakalanınca tembel olmaya izin vermezdi; ve Sam orada fırsat ve eğitim sunardı. Ona göre, kendi elde ettiği sonuçlar, Lonca Enstitüsü görüşmelerinin dışında % 2 oranında Gizli Esperleri ortaya çıkarıyordu. Sam'in cesareti kırılmazdı.

Powell, onu, çöl evinin kayalık bahçesinde dolaşp dinç bir şekilde çöl çiçeklerini yok etme görünüşü altında bahçesini düzenlerken ve peşinde kendisini köpek yavruları gibi izleyen bir grup depresif insanla aynı anda sohbet ederken buldu. Bir grup hasta, çocuklar gibi ardından gidiyor ve onun konuşmasını dinliyordu. Venüs'ün daimi bulutları göz kamaştırıcı bir ışık yayıyordu. Sam'in kel kafası pespembe ışıldıyordu. Çiçeklere ve hastalara aynı şekilde bağırıp çağırıyordu.

"Lanet olsun! Bana bunun bir Ateş-sigili olduğunu söylemeyin. Bu değersiz bir ot. Gördüğüm zaman yabancı otları tanımaz mıyım ben? Bana tırmığı ver, Bernard."

Siyahlar içinde küçük bir adam tırmığı uzatarak konuştu: "Benim adım Walter, Doktor @kins."

"Ve işte bütün sorunun da bu!" diye homurdandı @kins, kırmızı bir kauçuk yığınının söküp atarken. Nesnenin prizmatik dönüşümce içindeki rengi değişti ve yabancı ot ya da Ateş-sigili değil Venüs'ün Püsküllü Söğütü olduğunu kanıtlayan ağlamaklı bir inilti çıkardı.

@kins, bitkiye hoşnutsuz bir tavırdaki baktı, hava kesecikleri-

nin inildeyerek kapanışını izledi. Ardından gözünü ufak tefek adama dikti: "Anlambilimsel kaçış, Bernard. Sen etiket terimleri içinde yaşıyorsun, nesne olarak değil. Bu senin gerçeklikten kaçışın. Niçin kaçıyorsun Bernard'dan?"

"Bunu sizin açıklayacağınızı umuyordum, Doktor @kins," diye yanıtladı Walter.

Powell sessizce duruyordu, manzaradan hoşlanmıştı. İlkel bir İncil'den alınmış bir resim gibiydi. Sam, kötü huylu bir Mesih, mütevazı havarileri arasında öfkeliydi. Etraflarında kayalık bahçenin silisyum dioksit taşları ışıltıyor, Venüs'ün karmaşık renkli bitkileri, yerde sürünüyordu. Tepelerinde kör edici bir ışıltı; ve arka planda, gözün alabildiğine uzanan gezegenin kırmızı, mor ve eflatun renkli verimsiz toprakları uzanıyordu.

@kins, Walter/Bernard'a güldü: "Bana Kızılkafe'yi anımsattın. Nerede şimdi o sahtekâr kahpe?"

Kızıl kafalı, güzel bir kız, kalabalığın arasından çıktı ve yapay bir şekilde sırtıttı: "İşte buradayım, Doktor @kins."

"İyi, üstünü başını düzeltmene gerek yok, çünkü seni mimledi." @kins kıza kaşlarını çatarak baktı ve TP düzeyinde devam etti: "Kendinden zevk alıyorsun, çünkü sen bir kadınsın, değil mi? Bu senin yaşamının bedeli. Bu, senin fantezin. 'Ben bir kadınam!' dersin, kendine. 'Bu yüzden erkekler beni arzular. Eğer istersem, binlercesinin bana geleceğini bilmem yeterli. Bu, beni gerçek kılıyor.' Saçma! Bu şekilde kaçamazsın. Seks sahtekârlık değildir. Yaşam sahtekârlık değildir. Bakirelik kutsallaşma değildir."

@kins, sabırsızlık içinde bir yanıt bekledi ama kız sadece sırtlıyor ve karşısında dikiliyordu. Adam sonunda patladı: "İçinizden birileri ona ne söylediğimi duymadı mı?"

"Ben duydum, hocam!"

"Lincoln Powell! Hayır! Burada ne yapıyorsun? Nerden geldin buraya?"

"Terra'dan, Sam. Sana bir şeyler danışmaya geldim ve çok kalmayacağım. Bir sonraki roketle dönmeliyim."

"Gezegenlerarası telefonu kullanamaz mydın?"

"Çok karmaşık, Sam. Gözetleyici sohbeti gerekliydi. D'Courtney davası."

"Oh. Ah. Hmm. Doğru. Bir dakika içinde seninle olacağım. Gidip bir şeyler içelim." @kins bir uyarı sembolü gönderdi. "SALLY. KONUK."

@kins'in sürüsünden biri anlaşılabilir bir şekilde kıpırdandı ve Sam heyecan içinde adama döndü: "Duydun, değil mi?"

"Hayır, efendim. Hiçbir şey duymadım."

"Evet, duydun. Bir TP yayını aldın."

"Hayır Doktor @kins."

"Öyleyse niçin sıçradın?"

"Bir böcek ısırıldı."

"Isırmadı!" diye kükredi @kins. "Bahçemde böcek yoktur. Beni, karıma seslenirken duydun!" Ardından korkunç bir şamataya başladı: "HEPİNİZ BENİ DUYABİLİRSİNİZ. SAKIN YAPAMAYACAĞINIZI SÖYLEMEYİN. SİZE YARDIM EDİLMESİNİ İSTEMİYOR MUSUNUZ? CEVAP VERİN. HAYDİ. CEVAP VERİN."

Powell, Sally @kins'i, evinin serin, geniş salonunda buldu. Tavan, gökyüzüne açılmıştı. Venüs'te asla yağmur yağmazdı. Yedi yüz saat süren Venüs günü boyunca parıldayan gökyüzü altında gölge sağlamak için plastik bir kubbe yeterliydi. Ve yedi yüz saatlik gece başlayınca öldürücü bir soğuk olurdu, @kinsler de toparlanıp Venüskent'teki ısıtılmış kent ünitelerine dönerlerdi. Venüs'te herkes otuz günlük döngülerin içinde yaşardı.

Sam, salona daldı ve bir litrelik buzlu suyu ağzına dikti. "Çöpe atılan on kredi, karaborsa," diye Powell'a baktı. "Bunu biliyor muydun? Venüs'te su karaborsamız var. Ve polis bu konuda ne

bok yiyor? Neyse, Linc. Bunun senin sorumluluğunda olmadığını biliyorum. D'Courtney olayı nedir?"

Powell, sorunu anlattı. Barbara D'Courtney'in babasının ölümüyle ilgili dönüşümceli algı çağrısı iki şekilde açıklanabilirdi. Ya Reich, D'Courtney'i öldürmüştü ya da sadece D'Courtney'in intiharına şahit olmuştu. Yaşlı Mose, bu konunun aydınlatılmasında ısrarcı olabilirdi.

"Anladım. Cevabım evet. D'Courtney, intihar eğilimliydi."

"İntihar eğilimli mi? Nasıl?"

"Parçalanmıştı. Uyum örgüsü yırtılmıştı. Duygusal tükeniş altında geri çekilmişti ve özyıkımın sınırındaydı. İşte bu yüzden onu engellemek için Terra'ya koşturmuştum."

"Hımmm. Yani, kendi kafasının arkasını havaya uçurabilirdi, ha?"

"Ne? Kafasının arkasını mı uçurdu?"

"Evet. İşte resmi. Silahın ne olduğunu bilmiyoruz, ama—"

"Bekle bir dakika. Şimdi sana belirgin bir şey söyleyebilirim. Eğer, D'Courtney bu şekilde öldüyse, kesinlikle intihar etmedi."

"Neden olmasın?"

"Çünkü zehire sabitlenmmişti. Kendisini narkotiklerle öldürecekti. İntihar edenleri bilirsin, Linc. Önce belirli bir ölüm biçimine sabitle-nirler ve asla değiştirmezler. D'Courtney, öldürülmüş olmalı."

"Artık hızla ilerliyoruz, Sam. Bana D'Courtney'in neden zehirle intiharı tasarladığını söyleyebilir misin?"

"Komik olduğunu mu sanıyorsun? Eğer bilseydim, yapamazdı. Bu konuda hiç de mutlu değilim, Powell. Reich, vakamı başarısızlığa dönüştürdü. D'Courtney'i kurtarabilirdim. Ben—"

"D'Courtney'in örgüsünün neden parçalandığı üzerine herhangi bir tahminin var mı?"

"Evet. Derin suçluluk duygulanımından kaçmak için şiddetli bir eylem yapmaya çalışıyordu."

"Ne hakkında suçluluk?"

"Çocuğu."

"Barbara? Nasıl? Niçin?"

"Bilmiyorum. Terk etmek . . . kaçmak . . . utanç . . . isteksizlik . . . korkaklık tarzı şeylerin mantıksız sembolleriyile savaşıyordu. Bu konu üzerinde çalışıyorduk. Tüm bildiğim bu."

"Reich tüm bunları varsayabilir ya da hesaplayabilir mi? Yaşlı Mose, bu konuda yaygara yapacaktır. Davayı ona sunduğumuz zaman."

"Reich, tahmin etmiş olabilir – Hayır. İmkânsız. Bunun için bir uzman yardımına ihtiyacı var."

"Dur bakalım, Sam. Bunun altında sakladığın bir şeyler var. Eğer yapabileceksem bunu anlamak isterim . . ."

"Haydi. Tamamen açığım."

"Bana yardım etmeye çalışma. sadece her şeyi karıştırıyorsun. Ya-
vaş, şimdi . . . eğlenceli bir topluluk . . . davet . . . benim davetimde
yapılan sohbet. Geçen ay. Gus Tate, o da bir uzman, dediğine göre,
benzer bir hastası için yardıma gereksinim duymuş. Eğer Tate'in yar-
dımına gereksinimi varsa, sen düşündün ki, Reich'in kesinlikle yardıma
gereksinimi var." Powell, öylesine alt üst olmuştu ki yüksek sesle
konuştu: "Bir gözetleyici nasıl yapar!"

"Ne oldu ki?"

"Gus Tate, D'Courtney'in öldürüldüğü gece, Beaumont da-
vetindeydi. Reich'la birlikte gelmişti, ama umuyordum ki—"

"Linc, buna inanmam!"

"Ben de ama ortada. Küçük Gus Tate, Reich'in uzmanıydı.
Küçük Gus, onun önüne serdi. Senden emdi ve aldığı bilgiyi
bir katile aktardı. İyi eski Gus. Şimdi, Esper Andı'nın değeri ne-
nir?"

"Yıkım'm değeri nedir!" @kins'in yanıtı keskindi.

Evin içinde bir yerlerden Sally @kins'in çağrısı geldi: "Linc,

telefon.”

“Kahretsin! Burada bulunduğumu bilen tek kişi Mary. Umarım D’Courtney’in kızına bir şey olmamıştır.”

Powell, koridorda, v-fon bölmesine doğru uzun adımlarla yürüdü. Uzakta ekrandaki Beck’in yüzünü gördü. Yardımcısı da aynı anda onu gördü ve heyecanla elini salladı. Powell daha işitme mesafesine gelmeden konuşmaya başladı.

“... verdi numaranı bana. Seni bulduğum için şanslıyım, Patron. Yirmi altı saatimiz var.”

“Bekle bir dakika. Şunu baştan al, Jax.”

“Senin Rodopsin’ci, Dr. Wilson Jordan, Kallisto’dan döndü. O artık Ben Reich’in izniyle mülk sahibi bir adam. Ben de onunla döndüm. İşlerini yoluna koymak için yirmi altı saatliğine Dünya’ya geldi ve ardından yeni mülkünde sonsuza kadar oturmak üzere Kallisto’ya geri roketleyecek.”

“Jordan konuşacak mı?”

“Eğer yapsaydı seni Gezegenlerarası arar mıydım? Hayır, patron. O tam bir para domuzu. Aynı zamanda Reich’a minnettar. Eğer bir şeyler istiyorsan, iyisi mi Terra’ya dön ve sen uğraş.”

“BURASI DA,” dedi Powell, “bizim Lonca Laboratuvarı, Dr. Jordan.”

Jordan etkilenmişti. Lonca binasının en üst katı, tamamen laboratuvar araştırmalarına ayrılmıştı. Nerdeyse bin ft çapında dairesel bir mekândı, zifiri karanlıktan tam aydınlığa dek derecelendirilebilen bir aydınlatma sağlayan çift katlı, kontrol edilebilir bir kuvarsla kubbelenmişti. Şimdi, öğlen vakti, hafifçe yumuşatılmış güneş ışığı masaların, tezgâhların, kristal ve gümüş

aygıtların üzerinden akıyor, bütün çalışanları yumuşak, güzel bir ışıltıyla kaplıyordu.

"Gezinelim mi?" diye sevimli bir şekilde önerdi Powell.

"Çok fazla vaktim yok, Bay Powell, ama . . ." Jordan, tereddüt içindeydi.

"Elbette, yoktur. Bize bir saatinizi ayırdığınız için müteşekkirim, ama size umutsuzca ihtiyacımız var."

"Eğer D'Courtney'le ilgili bir şeylerse," diye başladı Jordan.

"Kim? Ah, evet. Cinayet. Bu aklınıza nerden geldi ki?"

"Takip edildim," dedi Jordan, gergin bir şekilde.

"Sizi temin ederim, Dr. Jordan. Sizden araştırma rehberliği istiyoruz, bir cinayet davası hakkında bilgi almak değil. Cinayetin bir bilimadamıyla ne ilgisi olabilir? Biz bununla ilgilenmiyoruz."

Jordan, biraz rahatladı. "Çok doğru. Şu laboratuvara bir göz atmak bunu kavramak için yeterli."

"Dolaşalım mı?" Powell, Jordan'ın koluna girdi. Ardından tüm laboratuvara yayın yaptı: "*Hazır olun, gözetleyiciler! Hızlı bir iş yapacağız.*"

Laboratuvar teknisyenleri, yaptıkları işleri durdurmadan yüksek sesle vızıldayarak çağrıyı yanıtladılar. Ve dolu gibi yağın hafif alaycı görüntülerin ortasında, bir iftiracının kısık çığlığı yükseldi: *Havayı kim çaldı, Powell?* Bu kimsenin gözetlemeyi başaramadığı ve Powell'in yüzünü kızartmayı beceremeyen Onursuz Abe'in korkunç kariyerindeki saçma bir olaya göndermeydi galiba. Şimdi becermişti. Sessiz bir gevezelik odayı doldurdu.

"Hayır. Bu iş ciddi gözetleyiciler. Bütün dava, bu adamdan tatlı dille koparacağımız bir şeylere bağlı."

Sessiz gevezelik anında sakinleşti.

"Bu adam Dr. Wilson Jordan," diye bildirdi Powell. "Görsel

psikoloji üzerinde uzmanlaşmıştır ve onun gönüllü olarak bilgi vermesini istiyorum. Gelin onun babacan duygularını uyandıralım. Saçma görsel sorunlar uydurun ve onun yardımını isteyin. Onu konuşturun."

İnsanlar birer ikişer gelerek kümeleştiler. Gerçekten TP etkilerini kaydedebilecek bir transistör üzerinde çalışan kızıl saçlı bir araştırmacının hızla uydurduğu gerçeğe göre, TP görsel gönderimi astigmatikti ve alçakgönüllü bir şekilde aydınlatılmak istiyordu. Bir çift güzel kız, uzun menzilli telepatik iletişimin sonunda ölüme yol açabilecek çılgınlaştırmalarıyla uğraşıyorlardı ve Dr. Jordan'dan görsel imgelerin gönderiminin niçin daima renk sapkınlıkları gösterdiğini açıklamasını talep ettiler. Düğüm'ün Optik Sinir ile (iki milimetre boyunca, aynı değildi) bağlantılı olduğu konusunda ısrar eden Duyumötesi Düğüm, TP algılayışının merkezi, üzerine uzman bir Japon ekibi, nazik tıslamalar ve görünüşte kusursuz kanıtlarla Dr. Jordan'ı kuşatma altına aldı.

Saat 13:00'da, Powell konuştu: "Araya girdiğim için özür dilerim, Doktor, ama zamanınız doldu ve yapılacak önemli işleriniz vard--"

"Önemli değil, önemli değil," diye araya girdi Jordan. "Şimdi benim sevgili doktorlarım, eğer bir optik kesit alacak olursanız . . ."

Saat 13:30'da, Powell, yeniden zaman uyarısı yaptı. "Saat bir buçuk oldu, Dr. Jordan, Saat beşte jetleyeceksiniz. Düşünüyorum da gerçekt--"

"Zamanımız bol. Zamanımız bol. Kadınları ve roketleri, bilirsiniz. Her zaman bir diğeri vardır. Gerçekte, sevgili bayım, sizin hayranlık uyandırıcı çalışmanızın bir tane önemli eksiği var. Siz yaşayan bir Düğüm'ü hiç boyayla kontrol etmemişsiniz. Ehrlich Röt, belki de Gentian Moru. Benim size önerim . . ."

Saat 14:00'da sohbet ziyafeti kesilmeden büfeden kahvaltı servisi yapıldı.

Saat 14:30'da, canlanmış ve kendinden geçmiş bir haldeki Doktor Jordan, Kallisto'da zengin olma düşüncesinde gönülsüz olduğunu itiraf etti. Orada bilim adamı yoktu. Zekice toplanlıklar yoktu. Bu sıradışı seminer düzeyinde hiçbir şey yoktu.

Saat 15:00'da, Powell'a güvenerek, iğrenç mülküne nasıl sahip olduğu sırrını açıkladı. Görünüşe göre, orası başlangıçta Craye D'Courtney'e aitti. Yaşlı Reich, (Ben'in babası) bir şekilde oraya sahip olmuş olmalıydı ve karısının üzerine geçirmişti. Kadın öldüğünde de oğluna miras kalmıştı. Şu hırsız Ben Reich, vicdan azabı çekmiş olmalıydı ki vazgeçmişti ve bazı yasal hokus pokusların sayesinde oraya artık Wilson Jordan sahip olmuştu.

"Ve onun vicdanı üzerinde baskı yapan bir sürü şey daha olmalı," dedi Jordan. "Onun için çalışırken gördüğüm şeyler! Ama bütün mali destekçiler dolandırıcıdır. Buna katılmıyor musunuz?"

"Bunun Ben Reich için doğru olabileceğini düşünmüyorum," diye soylu bir şekilde karşı çıktı Powell. "Ona hayranlık duyarım."

"Elbette. Elbette," diye hızla onayladı Jordan. "Her şeyin ötesinde, bir vicdana sahip. Bu gerçekten hayranlık uyandırıcı. Hiç istemiyorum, benim hakkımda kötü düşünmesini ki, ben--"

"Doğal olarak." Powell, bir gülümseyişle Jordan'ı esir aldı ve bir dost, bir işbirlikçi haline getirdi. "Dost bilim adamları olarak kederlenebiliriz; ama bu dünyada yaşayan bir insan olarak sadece şükredebiliriz."

"Siz anladınız." Jordan, Powell'ın elini canlı bir şekilde sıktı.

Ve saat 16:00'da, Dr. Jordan, Görsel Mor Renk üzerindeki en gizli çalışmasını, bu iyi genç çocuklara, kendisinin önünde diz

ken Japonlara, araştırmalarında yardımcı olması amacıyla, açıklamaya son derece gnllyd. Gelecek kuşağa bir meşale aktarmıştı. Sonraki yirmi dakika boyunca Egemen için geliştirdiği Rodopsin İyonizer'ini dikkatli bir şekilde aıkladırken gözleri nemlenmiş, boğazı duygusallık içinde düğümlenmişti.

Saat 17:00'da, Lonca bilimadamları, Kallisto Roketi'ne kadar Dr. Jordan'a eşlik ettiler. Odasını armağanlar ve iceklerle, kulaklarını şükran dolu takdirlerle doldular ve adam Jüpiter'in IV. Uydusu'na doğru hızla uzaklaşırken, bilime maddi faydalarının dokunuşu yanında, iyi ve cömert patronu Bay Benjamin Reich hakkında asla hiçbir sır vermediği için de hoşnutluk içindeydi.

BARBARA, SALONDA dört ayağının üzerinde enerjik bir şekilde emekliyordu. Daha yeni beslendiği için ağzı burnu yumurta içindeydi.

"Hajajajajaja," dei. "Haja."

"Mary! Hemen gel! Konuşuyor!"

"Olamaz!" Mary, mutfaktan koşarak geldi. "Ne syliiyor?"

"Baba dedi bana."

"Haja." dedi Barbara. HajajajaHajaja."

Mary, adama kmseyerek baktı. "Hiç yle bir şey demiyor. Haja diyor." Mutfağa döndü.

"Baba demek istedi. Telaffuz etmek için çok genç olması onun hatası mı?" Powell, Barbara'nın yanına diz kt. "Baba de, bebeğim. Baba? Baba? Baba de."

"Haja," diye büyüleyici bir samalıkla yanıtladı Barbara.

Powell, vazgeçti. Bilinç düzeyinden geçerek bilineşiğine indi.

Merhaba, Barbara.

"Yine mi sen?"

Beni hatırladın mı?

"Bilmiyorum."

Eminim biliyorsun. Ben, senin özel küçük karmaşana giren adamım. Birlikte savaştık.

"Sadece ikimiz mi?"

Sadece ikimiz. Kim olduğunu biliyor musun? Neden buraya, bu ıssız yaşamın içine gömüldüğünü bilmek ister misin?

"Bilmiyorum. Söyle."

Peki, güzel bebek, bir zamanlar yine böyleydin . . . sadece var olan bir varlık. Ardından doğdun. Bir annen ve bir baban vardı. Büyüdüün ve sarı saçlı, siyah gözlü, tatlı, zarif bir şey oldun. Babanla birlikte Mars'dan dünyaya bir yolculuğa çıktın ve sen—

"Hayır. Senden başka kimse yok. Sadece ikimiz karanlığın içinde birlikteyiz."

Senin baban vardı, Barbara.

"Kimse yoktu. Başka kimse yok."

Üzgünüm, güzelim. Gerçekten üzgünüm, ama yine beraberce acı çekmemiz gerekiyor. Görmem gereken bir şeyler var.

"Hayır. Hayır . . . lütfen. Burada sadece ikimiz varız. Lütfen, sevgili hayalet . . ."

Yine sadece ikimiz olacağız, Barbara. Yaklaş, güzelim. Diğer odada senin baban vardı . . . orkide odası . . . ve aniden bir şeyler duyduk . . . Powell, derin bir nefes aldı ve haykırdı: "Yardım et. Barbara. Yardım et!"

Dinleme konumu içinde toparlandılar. Nevresimlerin hissi. Koşan ayakların altındaki soğuk zemin ve sonunda orkide odasının kapısını açana dek sonsuz koridorda haykırdılar, babanın ağzına bir şey dayayan Ben Reich'ın pençesinden kurtuldular. Ne dayıyordu? Şu görüntüyü sabitle. Fotoğrafla. Tanrım! Şu

korkunç boğuk patlama. Kafasının arkası havaya uçuştu ve sevilen, tapınılan şey inanılmaz bir şekilde yere yığılıyor, inilderlerken kalpleri yırtılıyor ve balmumundan yapılmış gibi uğursuz bir çelik çiçeği kapmak için yerde sürünüyor-

"Ayağa kalk, Linc! Allah aşkına!"

Powell, kendini Mary Noyes tarafından ayağa kaldırılmak için çekiştirilirken buldu. Hava öfkeyle çatırdıyordu.

"Seni bir dakika bile yalnız bırakamaz mıyım? Aptal!"

"Uzun zamandan beri mi diz çökmüştüm, Mary?"

"En azından yarım saat. İçeri girdim ve ikinizi böyle buldum . . ."

"Peşinde olduğum şeyi buldum. Bir tabancaymış, Mary. Çok eski patlayıcı bir silah. Temiz bir görüntü. İşte, bir bak . . ."

"Mımmm. Bu bir tabanca mı?"

"Evet."

"Reich, bunu nereden bulmuş? Müze?"

"Sanmıyorum. Desteksiz bir atış yapacağım. İki kuş vurmak. Telefon edeceğim . . ."

Powell, telefona doğru sendeledi ve BD-12,232'yi tuşladı. Church'ün tatsız suratı ekranda gözüksü.

"Selam, Jerry."

"Merhaba . . . Powell." Tedbirli. Uyanık.

"Gus Tate senden bir tabanca satın aldı mı, Jerry?"

"Tabanca?"

"Patlayıcı bir silah. XX. Yüzyıl tarzı. D'Courtney cinayetinde kullanılmış."

"Hayır!"

"Peki. Katilimizin Gus Tate olduğunu düşünüyorum, Jerry. Silahı senden mi aldığını merak etmiştim. Tabancanın görüntüsünü getirip seninle birlikte kontrol etmek isterdim." Powell, durakladı ve sonraki sözcükleri kibarca vurguladı: *"Bu büyük bir yardım olacak, Jerry ve bunu ziyadesiyle takdir edeceğim."*

Ziyadesiyle. Beni bekle. Yarım saat içinde orada olacağım."

Powell, telefonu kapadı. Mary'ye baktı. Bir göz kırpma görünümlü. "Bu Küçük Gus'a Church'ün yerine koşturması için gereken zamanı sağlar."

"Neden Gus? Ben düşünüyordum ki Ben Reich—" Kız, @kinsler'in evinde olanlarla ilgili Powell'in gönderdiği kabataslak görünümlü yakaladı. "Ah, anladım! Bu Tate ve Church'e kurulmuş bir tuzak. Church, tabancayı Reich'e sattı."

"Belki. Desteksiz bir atış. Ama onun bir rehin dükkânı var ve yeri müzenin dibinde."

"Ve Tate, tabancayı D'Courtney'in üzerinde kullanması için Reich'a yardım etti, ha? Buna inanmıyorum."

"Bu nerdeyse kesin, Mary."

"Öyleyse sen, birini diğeri aleyhinde oynatacaksın."

"Ve ikisini de Reich'in aleyhinde. Tarafsız Nokta'dan bakarsak, bütün çabalarımız başarısız oldu. Bundan sonra gözetleyici numaraları işin içine girecek ya da ben bittim."

"Ama varsay ki onları Reich'in aleyhinde oynatamadın? Ya Reich'i ararlarsa?"

"Yapamazlar, bir yem kullanarak Reich'ı kentten uzaklaştırdık. Keno Quizzard, yaşamak için kaçtı ve Reich, onu yakalayıp susturmak üzere bir yerlere gitti."

"Sen gerçekten bir hırsızısın, Linc. Havayı senin çaldığına iddiaya girerim."

"Hayır," dedi adam. "Onursuz Abe yaptı." Kızardı, Mary'yi öptü, Barbara'yı öptü, yine kızardı ve karmaşa içinde evi terk etti.

on birinci bölüm

REHİN DÜKKÂNI karanlıktı. Tezgâhın üzerinde yanan tek bir lamba etrafa soluk bir ışık yayıyordu. Üç adam aydınlığın içine girip çıkarak konuşuyor, yüzleri ve çeşitli hareketler yapan elleri gölgelerin içinde kesik kesik görünüp kayboluyordu.

"Hayır," dedi Powell, sert bir sesle. "Buraya birilerini gözetlemek için gelmedim. Doğrudan konuşmak istiyorum. Siz iki gözetleyici, üzerinize sözcükler yöneltilmesini hakaret sayabilirsiniz. Bense onu güçlü bir güvenin delili olarak görüyorum. Konuşurken, gözetleyemem."

"Gerekli değil," diye yanıtladı Tate, adamın gnome¹ yüzü ışığın içinde patladı. "Sen, kurnazlığınla bilinirsin, Powell."

"Şu anda değil. Kontrol et beni. Sizin, ikinizden ne istiyorsam, objektif olarak istiyorum. Bir cinayet üzerinde çalışıyorum. Gözetlemenin benim için bir yararı olmaz."

"Ne istiyorsun, Powell?" diye kesti Church.

"Sen Gus Tate'e bir tabanca sattın!"

"Öyle bir bok yemedi," dedi Tate.

"Öyleyse niye burdasın?"

"Böyle acayip bir suçlamayı karşı çıkmadan kabullenecek miydim?"

1.- *Gnome*: Sözlüklerde, yeraltındaki hazinelerin bekçileri oldukları varsayılan biçimsiz cüceler olarak anılan bu eski zaman varlıkları hakkında ülkemizde yayınlanan çeşitli fantastik kurgu kitaplarında daha ayrıntılı bilgiler bulabilirsiniz. yhn.

"Church, seni aradı, çünkü tabancayı sana satmıştı ve onun nasıl kullanıldığını biliyordu."

Church'ün yüzü belirdi. "Ben tabanca satmadım gözetleyici ve bir tabancanın nasıl kullanıldığını da bilmiyorum. İşte benim objektif delilim bu. Yersen."

"Oh, yerim," Powell, kıkırdadı. "senin Gus'a tabanca satmadığını biliyorum. Sen onu Ben Reich'a sattın."

Tate'in yüzü yeniden ışıktı belirdi. "Öyleyse sen niye—"

"Niye?" Powell, Tate'in gözlerinin içine baktı. "Seni buraya getirip konuşabilmek için, Gus. Biraz bekle. Jerry'yle konuşmamı bitirmek istiyorum." Church'e doğru döndü. "Tabanca sendeydi, Jerry. O, sende bulunabilecek türde bir şey. Reich, onun için buraya geldi. Gelebileceği tek yer burası. Daha önce de birlikte iş yapmıştınız. Kaos Üçkâğıtı'nı unutmadım . . ."

"Allah belânı versin!" diye bağırdı Church.

"O iş, senin Lonca'dan atılmana sebep oldu," diye devam etti Powell. "Riske girdin ve Reich için her şeyini yitirdin . . . çünkü, senden Borsa'nın dört üyesini gözetleyip sırlarını açıklamayı istedi. Reich, o üçkâğıttan bir milyon kaldırdı . . . sadece salak bir gözetleyiciden yardım istediği için."

"Yardımanın bedelini ödedi!" diye hıçkırdı Church.

"Ve şimdi ben sadece tabanca hakkında konuşuyorum," diye sakince yanıtladı Powell.

"Karşılığında bir ödeme öneriyor musun?"

"Beni daha iyi tanımalısın, Jerry. Seni Lonca'dan attıran bendim, çünkü ben çatal dilli tatlı Rahip Powell'ım, öyle değil mi? Şüpheli öneriler yapabilir miyim hiç?"

"Öyleyse, tabanca için ne ödeyeceksin?"

"Hiçbir şey, Jerry. İyi bir şeyler yapabileceğime güvenmelisin; ama söz vermiyorum."

"Bana söz verildi," diye mırıldandı Church.

"Sana mı? Büyük olasılıkla Ben Reich tarafından. O çok söz verir. Bazen tutamaz. Aklını başına toplamalısın. Bana ya da Reich'a güven. Tabancayı anlat bakalım."

Church'ün yüzü ışıktan kayboldu. Bir suskunluğun ardından karanlıkların içinden konuştu. "Ben tabanca satmadım gözetleyici ve bir tabancanın nasıl kullanıldığını da bilmiyorum. Bu benim mahkemede söyleyeceğim objektif sözlerim."

"Teşekkürler, Jerry." Powell gülümsedi, omuzlarını silkti ve yeniden Tate'e döndü. "Şimdi sana tek bir soru sormak istiyorum Gus. Senin Reich'ın suç ortağı olduğun gerçeğini bir kenara koyalım . . . ki D'Courtney hakkında Sam @kins'i emdin ve Reich için ortam hazırladın . . . şu gerçeği de bir kenara koyalım ki Beaumont davetine Reich'la birlikte gittin, onun için ortalığı karıştırdın ve o andan sonra da karıştırmayı sürdürdün--"

"Dur bir dakika, Powell--"

"Sakin ol, Gus. Bütün istediğim Reich'ın verdiği rüşveti tam olarak tahmin etmek. Seni parayla kandıramaz. Zaten çok fazla kazanıyorsun. Seni bir yerlere getirmek vaadiyle de kandıramaz. Lonca'nın en ileri gelen gözetleyicilerindensin. Sana sadece güç rüşvetiyle kandırabilir, ha? Öyle değil mi?"

Tate, adamı çılgıncasına gözetledi ve Powell'ın zihninde sadece sakın bir güven duygusu buldu; Tate'in yıkımının düşünce-sizce kabullenışı, durumu dengeleyemeyecek kadar ani gelişen bir dizi şokla küçük gözetleyiciyi sarstığı artık bir gerçektir. Ve paniğini Church'e de geçirmişti. Powell'ın hazırladığı o tehlikeli an çok yakındı.

"Reich sana kendi dünyasında güç önerebilirdi," diye konuşmasına devam etti Powell, "ama öyle değil. O kendisine ait bir şeyi vermeyecekti ve sen onun olan bir şeyi istemeyecektin. Öyleyse sana Esper dünyasının içinde güç önermiş olmalı. Bunu nasıl yapabiliirdi? Evet, Esper Vatanseverler Birliği'ni mali

olarak destekliyordu. Benim tahminime göre sana Birlik içinde güç önerdi . . . Belki bir hükümet darbesi? Lonca içinde bir diktatörlük? büyük olasılıkla sen de Birlik'in bir üyesisin."

"Dinle, Powell . . ."

"İşte benim tahminim, Gus." Powell'ın sesi sertleşti. "Ve tahminimi doğrulayacağıma dair içimde çok güçlü bir his var. Reich'in ve senin Lonca'yı bu kadar kolayca yıkmanıza izin vereceğimizi mi sandınız?"

"Asla bir şey kanıtlayamazsın. Sen--"

"Kanıtlamak? Neyi?"

"Benimkine karşılık senin sözün, ben--"

"Seni küçük oyuncak. Hiç bir gözetleyici mahkemesinde bulunmadın mı? Biz onlar gibi yasaları uygulamak için koşturup durmayız, sen yemin edersin, ben yemin ederim ve ardından jüri kimin yalan söylediğini bulmaya çalışır. Hayır, küçük Gus. Sen orada jürinin karşısında dikileceksin ve bütün 1.'ler gözetlemeye başlayacak. Sen bir 1.'sin, Gus. Belki iki kişiyi engelleyebilirsin . . . belki de üç . . . Ama hepsini değil. Sana söylüyorum, sen öldün."

"Bekle bir dakika, Powell. Bekle!" Pürüzsüz yüz, dehşet içinde çarpıldı. "Lonca, itirafı dikkate alır. Gerçeğin huzurunda itiraf. Sana şimdi her şeyi anlatacağım. Her şeyi. O bir delilikti. Artık aklım başımda. Lonca'ya söyle. Reich gibi lanet olası bir psikotikin karşısında karmakarışık oluyorsun, onun örgüsüne kapılıyorsun. Kendini onunla bir tutuyorsun. Ama ondan kurtuldum. Lonca'ya söyle. İşte her şey bu . . . Yüzü Olmayan Adam kâbuslarıyla ilgili olarak bana geldi. O--"

"Hasta mıydı?"

"Evet. Beni böyle tuzağa düşürdü. Bana işkence yaptı! Ama artık ondan kurtuldum. Lonca'ya söyle, işbirliği yapacağım. Vazgeçtim. Her şey için gönüllüyüm. Church, senin tanığındır . . ."

"Ben tanık değilim!" diye bağırdı, Church. "Seni pis ispiyoncu. Ben Reich, söz verdikten sonra--"

"Kes sesini. Sürekli bir sürgün istediğimi mi düşünüyorsun? Senin gibi? Sen Reich'a güvenmekle yeterince delilik ettin. Hayır, teşekkür ederim, ben yapmayacağım. Ben deli değilim."

"Seni vızıldayan korkak gözetleyici! Kurtulabileceğini mi düşünüyorsun? Sanıyor musun ki sen--"

"Umurumda bile değil!" diye haykırdı, Tate. "Reich için hiçbir şey yapmayacağım. Onu önce ben parçalayacağım. Mahkemeye gidip tanık iskemlesine oturacak ve Powell'a yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bunu Lonca'ya söyle, Linc. Onlara de ki--"

"Böyle bir şey yapmayacaksın," diye terslendi Powell.
"Ne?"

"Sen Lonca tarafından eğitildin. Hâlâ Lonca'ya dahilsin. Ne zamandan beri bir gözetleyici bir hastasını ispiyonluyor?"

"Reich'ı ele geçirmek için gereken delil değil mi?"

"Elbette, ama onu senden almayacağım. Herhangi bir gözetleyicinin mahkemeye gidip konuşarak geri kalanımızı küçültmesine izin veremem."

"Onu yakalayamazsan işinden olabilirsin."

"İşimin cehennem kadar yolu var. İşimi istiyorum ve Reich'ı da istiyorum . . . ama bedeli bu değil. Herhangi bir gözetleyici, yörünge basit olduğunda iyi bir pilot olabilir; ama sıkıştığında Andri'nı koruyabilecek güce sahip olması gerekir. Bunu biliyordur. Senin gücün yok. Şu haline bak . . ."

"Ama sana yardım etmek istiyorum, Powell."

"Bana yardım edemezsin. Ahlaki bedellerle olmaz."

"Ama ben bir suç ortağıyım!" diye bağırdı Tate. "Beni terk mi ediyorsun? Ahlak değerleri mi? Şu--"

"Şuna bakın," diye güldü Powell. "Yıkım için yalvarıyor."

Hayır, Gus. Reich'ı ele geçirince seni de ele geçireceğiz. Ama onu senin üzerinden yakalayamam. And'a uygun olarak oynayacağım." Döndü ve ışık çemberinden çıktı. Ön kapıya doğru karanlığın içinden yürürken Church'ün yemi kapmasını bekledi. Bütün sahneyi sadece bu an için oynamıştı . . . ama hâlâ ol-tasında bir hareket yoktu.

Powell, kapıyı açtığında ve sokağın soğuk aydınlık ışığı rehin dükkânının içine doğru akarken Church, aniden seslendi: "Dur bir dakika."

Powell durdu, kapının önünde silüet halindeydi. "Evet?"

"Tate'e önerin neydi?"

"And, Jerry! Onu hatırlaman gerekli."

"Seni gözetlememe izin verir misin?"

"Haydi. Tamamen açığım." Powell'ın engellerinin çoğu açıktı. Church'ün keşfetmesinin kötü olacağı her şey büyük bir dikkatle karmakarışık edilmiş, başka şeylerle iç içe sokularak kaledeiskopik örgüyle örtülmüştü, Church şüphelendirici engelin yerini kesinlikle saptayamadı.

"Bilmiyorum," dedi sonunda Church. "Kafamı toplayamıyorum."

"Sorun nedir, Jerry? Seni gözlemliyorum."

"Sen, Reich ve tabanca hakkında. Allah bilir, sen tatlı dilli bir rahipsin, ama düşünüyorum da belki sana güvenmekle zekice bir iş yapabilirim."

"Bu hoş, Jerry. Sana söyledim, hiçbir söz veremem."

"Belki sen söz vermesi gerekmeyen türde birisin. Belki de benim bütün sorunum daima söz verilmesini istememdir ki--"

Tam o anda, Powell'ın hiç uyumayan radarı sokaktan gelen ölümü algıladı. Hızla etrafında döndü ve kapıyı kapattı. "Zeminden uzaklaşın. Çabuk." Aydınlık bölgeye üç adımda ulaştı ve tezgâhın üzerine fırladı. "Buraya yanuma gelin. Jerry, Gus. Çabuk,

sizi aptallar!"

Tehlikeli bir titreyiş rehin dükkânını yakaladı ve onu korkunç bir sarsıntının içine attı. Powell, ışık küresini tekmeleyerek söndürdü.

"Tavandaki ışık çubuklarına sıçrayın ve tutunun. Bu bir Armoni silahı. Sıçrayın!" Church, derin bir nefes alıp karanlığın içine doğru sıçradı. Powell, Tate'in titreyen koluna yapıştı. *"Çok kısa, Gus. Ellerini kaldır seni yukarıya fırlatacağım."* Tate'i yukarıya doğru fırlattı, ardından da çubukların çelik örümcek ağlarını yakalamak için kendisini. Üç kişi boşlukta asılı sallanıyor, bütün dükkânı sarmalayan öldürücü titreşimlerin etkisini azaltıyorlardı . . . titreşimler zeminle bağlantılı olan her katı madde- nin içinde parçalayıcı armoniler yaratıyordu. Cam, çelik, taş, plastik . . . her şey gıcırıyor ve parçalanıp dağılıyordu. Zemin çatırdadığını, tavanın gümbürdediğini duydular. Tate, inledi.

"Asıl, Gus. Quizzard'ın katillerinden biri olmalı. Dikkatsiz herifler. Daha önce de ellerinden kurtulmuştum."

Tate, bayıldı. Powell, adamın bilinç sisteminin tüm bağlantılarını kaybettiğini hissedebiliyordu. Tate'in daha alt seviyeleri ne indi: *"Asıl. Asıl. Asıl. TUT. TUT. TUT."*

Yıkım küçük gözetleyicinin bilinçteşiğinde de görünmeye başlamıştı ve Powell o anda, hiçbir Lonca şartlandırmasının Tate'i kendini yok etmekten koruyamayacağını kavradı. Ölüm mecburiyeti saldırmıştı. Tate'in elleri gevşedi ve zemine düştü. Titreşim bir an sonra durdu ama ikinci saniyede Powell, parçalan- an etin kalın, boğuk sesini duydu. Church de duymuştu ve çığlıklar atmaya başladı.

"Sakin ol, Jerry! Daha değil. Asıl!"

"S-sen de onu duydun mu? SEN DE ONU DUYDUN MU?"

"Duydum. Henüz güvende değiliz. Asıl!"

Rehin dükkânının kapısı hafifçe aralandı. Bir bıçak sırtı kadar ince bir ışık içeri girip zemini araştırdı. Et, kan ve kemiklerden oluşmuş, kırmızı ve gri organik yığını buldu, üç saniye boyunca üzerinde dolaştı ve ardından söndü. Kapı kapandı.

"Tamamdır, Jerry. Yine öldüğümü düşündüler. Şimdi haykırabilirsiniz."

"Aşağıya atlayamam, Powell. O şeylerin üstüne . . ."

"Bunun için seni suçlamam." Powell, bir elini bıraktı ve Church'ü kolundan yakalayarak tezgâha doğru fırlattı. Church, tezgâhın üstüne düştü ve titredi. Powell da peşinden atladı ve kusmamak için kendisini güç tuttu.

"Quizzard'ın katillerinden biri olduğunu mu söylemiştin?"

"Eminim. Elinde bir sürü ruh hastası var. Sürekli olarak onları yakalayıp Kingston'a gönderiyoruz, ama Quizzard başkalarını topluyor. Uyuşturucu düşküinleri gibi adamın mekânına sürükleniyorlar."

"Ama seninle alıp veremedikleri ne? Ben--"

"Akıllan artık, Jerry. Onlar Ben'in adamları. Ben, paniğe kapılmaya başlıyor."

"Ben? Ben Reich? Ama burası benim dükkânım. Ben de burada olabiliydim."

"Buradaydın ya! Bunun bir bok farketireceğini mi düşünüyorsun?"

"Reich, benim öldürülmemi istemez. O--"

"O mu?" Bir kedi gülümsemesi görüntüsü.

Church, derin bir nefes aldı. Aniden patladı: *"Orospu çocuğu! Allah'ın cezası orospu çocuğu!"*

"Böyle hissetme, Jerry. Reich, yaşamı için savaşıyor. Ondan çok fazla mantıklı olmasını bekleyemezsin."

"İyi, ben de savaşıyorum ve şu piçin yaptığı aklımı başıma getirdi. Hazır ol, Powell, açılıyorum. Sana her şeyi aktaracağım."

CHURCH'LE OLAN işini, Tate kâbusunu ve Karargâh'daki işlerini bitirmesinin ardından Powell, evindeki sarışın yaramaz çocuğu görebildiği için minnettardı. Barbara D'Courtney, sağ elinde siyah, sol elindeyse kırmızı bir tebeşir tutuyordu. Kız, dilini dişleri arasından çıkarmış, siyah gözleri yoğunlaşma içinde kısılmış olarak enerjik bir şekilde duvarları karalayıp duruyordu.

"Barb!" diye şok olmuş bir sesle bağırdı adam. "Ne yapıyorsun?"

"Yeessim çizziyom," diye yarım konuştu. "Babaçın güzey yessim."

"Teşekkür ederim, tatlım," dedi adam. "Çok sevimli bir düşünce. Şimdi gel ve Baba'yla otur."

"Hayıy," dedi ve karalamaya devam etti.

"Sen benim kızım mısın?"

"Evet."

"Benim kızım her zaman babasının söylediklerini yapmaz mı?"

Kız ilk kez düşündü. "Evet," dedi. Tebeşirleri cebine soktu ve Powell'ın yanında koltuğa oturdu, elleri pislik içindeydi.

"Gerçekten, Barbara," diye mırıldandı Powell. "Bu yarım konuşmaların beni endişelendirmeye başlıyor. Merak ediyorum, dişlerine tel takılması mı gerekiyor?"

Düşüncesinin sadece yarısı şakaydı. Yanında oturanın aslında bir kadın olduğunu hatırlamak çok zordu. Adam koyu renkli derin gözlerin içine baktı, şarapla doldurulmayı bekleyen boş bir kristalin parlaklığıyla ışıldayan gözler.

Kızın zihninin terk edilmiş bilinç katmanlarının arasından

yavaşça sondajlayarak gökyüzündeki geniş, karanlık bir nebula gibi kasvetli bulutlarla sarılmış çalkantılı bilinçleşğine indi. Bulutların ardında adamın giderek daha çok sevdiği, tecrit edilmiş ve çocuksu, zayıf bir ışık titreşimi vardı. Ama artık adamın bu yoldan aşağı inmesi tehlikeliydi, çünkü şu ışık titreşimi bir novanın kızgın kükreyişiyle yanan bir yıldızın zayıf küçük çekirdeği idi.

Merhaba Barbara. Görünüyor ki-

Yanıt adamı geriye fırlatan bir tutku patlamasıyla geldi.

"Hey, Mary!" diye seslendi. "Çabuk gel!"

Mary Noyes, mutfaktan fırladı. "Yine mi bir sorun çıkardın?"

"Daha değil. Belki yakında. Hastamız düzeliyor."

"Ben herhangi bir fark göremiyorum."

"Benimle birlikte içeri gir? İlkel benliğiyle¹ bağlantı kurmuş. En alt düzeyde. Nerdeyse beynimi kavurup atacaktı."

"Ne istiyorsun? Bir şaperon? Onun tatlı genç kızlık tutkularının sırlarını koruyacak birini mi?"

"Komik olma? Korunmaya ihtiyacı olan benim. Gel ve elimi tut!"

"İki elini de o tutuyor."

"Sadece bir konuşma biçimi." Powell, önündeki durgun kukla yüze huzursuz bir bakış fırlattı ve kendine hakim oldu. "Haydi gidelim."

Yeniden karanlık geçitlerden inmeye başladı, derinlere yerleştirilmiş kızgın ocağa, kızın içindeki . . . herkesin içindeki . . . psişik enerjinin zamandışı deposu, mantıksız, acımasız ve doyuma ulaşmak için asla bitmeyen araştırmalarla kaynayan. Mary Noyes'un da kendisinin ardından zihinsel olarak sessizce

1.- *İlkel Benlik*: İng. *Id*. (Freud'çulara göre) Ruhun en derin, gerçekler dünyasıyla değil, bedenle haz ilkesine dayalı ilişkisinde bulunan parçası. Bkz. O. Hançerlioğlu; *Ruhbilim Sözlüğü*.

yürüdüğünü hissediyordu. Güvenli bir uzaklıkta durdu.

Selam, Barbara.

"Çık dışarı!"

Ben hayalet.

Nefret, adama sert bir şekilde saldırdı.

Beni hatırladın mı?

Nefret, yerini sıcak bir tutku dalgasına bırakarak çalkantının içine düştü.

"Linc, iyisi mi gazla! Eğer bu zevk-acı kaosunun içinde tuzağa düşüp kalmak istemiyorsan gitmelisin."

"Bir şeyler saptamaya çalışıyorum."

"Burada ham bir aşk ve ham bir ölüm dışında bulabileceğin başka hiçbir şey yok."

"Babasıyla olan ilişkilerini öğrenmek istiyorum. Adamın neden kızı hakkında bu günah duygularına sahip olduğunu bilmek istiyorum."

"İyi, ben gidiyorum."

Ocak yeniden alevlendi. Mary kaçtı.

Powell, çukurun kıyılarında sallandı, hissediyor, keşfediyor, algılıyordu. Bu bir elektrikçinin, yüklü tellerin uçlarına dikkatli bir şekilde dokunarak boşalan yükü taşıyamayacağını anlamaya çalışması gibiydi. Adamın yanında alevli bir mandal kabardı. Ona dokundu, sersemledi ve içeriye adım attığında onu durduran bir içgüdüsel kendini koruma örtüsü hissetti. Rahatladı, kendisinin bir ilişkiler girdabının içine sürüklenmesine izin verdi ve dalmaya başladı. Bu enerji kaosunun içinde ufalanıp parçalanan kendi referans çerçevesini bir arada tutmaya çalışmadı.

Burada kazanı besleyen bedensel mesajlar vardı; milyarlarca inanılmaz hücre tepkileri, organik çılgınlıklar, kasların dilsiz vızıltısı, alt akıntıların duyumu, kan devinimi, kan pH'inin süper-

heterodininin dalgaları . . . tümü, kızın aklını oluşturan dengeleyici doku içinde hızla dönüp çalkanıyordu. Karmaşık ritimlerin çatırdayan selamlaşmalarına yardım eden, sonu gelmeyen sinir ucu temasları. Dilimlerarası değişimlerin içinde paketlenmiş kırık imgeler, yarı semboller, parça parça göndermeler . . . Düşüncenin iyonize olmuş çekirdeği.

Powell, Bağırان bir imge parçasını yakaladı ve onu B harfine doğru izledi . . . bir öpücüğün birleşme duyumuna doğru, ardından bir bebeğin meme emme refleksine geçti . . . bir bebeklik anısına doğru . . . annesinin? Hayır! Bir süt anne. Ebeveyn ilişkileriyle kabuk başlamış . . . Eksiklik. Anne Eksikliği . . . Powell, bir bebeklik öfkesi ve gücenmesinin birleşmiş alevinden kaçındı, Öksüzlük Belirtisi. B harfini yeniden yakaladı ve Ba ile bir bağlantı araştırdı . . . Ba . . . Bab . . . Baba.

Birdenbire kendisiyle yüz yüze geldi.

İmgeye bakakaldı, ayrılıp dağılmanın kıyılarında sallanıp ve ardından çalkalanarak makul düşünceye karışan.

Sen de ne boksun?

İmge keyifli bir şekilde gülümsedi ve gitti.

B . . . Ba . . . Bab . . . Baba . . . Sevgininsıcaklığıveonunlabirleşmişbağlılık . . . Yeniden kendi imgesiyle yüz yüze geldi. Bu kez çıplak ve güçlüydü; dış hatları bir aşk ve tutku halesiyle çevrelenmişti. Kolları uzanmıştı.

Toz ol. Utandırıyor sun beni.

İmge ortadan kayboldu. *Lanet olsun! Kız, bana âşık mı oldu?*

"Selam, hayalet!"

Karşısında kızın kendisini çizdiği görüntüsü duruyordu, acıklı bir şekilde karikatürize edilmiş, tel tel sarı saçları, leke gibi koyu gözleri, düz ve kabataslak çizilmiş sevimli gövdesi . . . Görüntü soldu ve aniden Powell-Güçlü-Koruyucu-Babasal imgeler adama doğru fışkırdı, acı verici bir şekilde yıkıcıydılar.

İmgenin yanında kaldı, sarmalanmıştı. Başın arkası D'Courtney'in yüzüydü. Adam İanus¹ imgesini izleyerek şüphelerin, ikiliklerin, bağlantıların ve çoğaltmaların alevler içindeki kanalı boyunca derinlere doğru – Reich'a doğru indi? İmkânsı– Evet, Ben Reich ve Barbara'nın karikatürü Sisam İkizleri gibi yan yana bağlanmıştı, ağabey ve kız kardeş, belden yukarıları üstte, ayakları aşağıdaki karışıklık denizinin içinde birbirine dolaşıp bükülüp ayrılıyordu. B, B'ye bağlandı. B & B. Barbara & Ben. Yarı yarıya kan bağı. Yarı–

"Linc!"

Uzaklardan bir çağrı. Yönsüzlük.

"Lincoln!"

Bir saniye bekleyecekti. Şu Reich'ın şaşırtıcı görüntüsü–

"Lincoln Powell! Buradan, seni aptal!"

"Mary?"

"Seni bulamıyorum."

"Birkaç dakika içinde çıkmış olurum."

"Linc, üçtür yerini saptamaya çalışıyorum. Eğer artık dışarıya çıkmazsan, kaybolursun."

"Üçüncü kez mi?"

"Üç saattir. Lütfen Linc . . . Gücümü yitirmeden önce."

Adam benliğinin kendisini yukarıya doğru çekmesine izin verdi. Yukarıyı bulamıyordu. Zamansız, mekânsız bir kaos etrafında kükrüyordu. Barbara D'Courtney'in görüntüsü belirdi, artık çekişi bir siren² karikatürüydü.

1.– İanus: Roma'ya özgü bir tanrı. Roma'nın en önemli tanrılarından biri. Geçmiş ve geleceği görme yetisi bağışlandığı için çift yüzlü olarak betimlenir. Her başlangıcın tanrısı sayılır ve yılın ilk ayına onun adı verilmiştir. Kapıları bekleyen tanrı sayılır, çünkü kapılar da onun gibi iki yana bakarlar. İanus, su perisi İuturna ile evlenmiş ondan Fons ya da Fontus adlı pınar tanrısı olmuştur.

2.– Siren : Seiren de denir. Mitolojik varlıklar. Mesina Boğazı'nda bir adada yaşadıkları varsayılan ve müzik namlarıyla denizcileri aldatarak kendi taraflarına çeken kuş kanatlı, kadın gövdeli deniz kızları. Bir tür yok edici manita. yhn.

"Selam, hayalet."

"Lincoln, Allah aşkına!"

Anlık bir panik içinde, gözetleyicilik eğitimi kendisini yeniden kanıtlayana dek herhangi bir yöne doğru fırladı. Ardından Geriçekilme Tekniği otomatik olarak harekete geçti. Bloklar, durağan sıraların içine düştü; her engel, geriye, ışığa doğru bir adımdı. Yolun yarısına geldiğinde yanındaki Mary'yi duyumsadı. Bir kez daha salonuna döndüğünde, kadın yaramaz çocukla birlikte yanında oturuyordu ve elleri adamın ellerinin içindeydi. Adam kıpkırmızı olduğunda ellerini bıraktı.

"Mary, Ben Reich ile ilgili çok tuhaf bir birleşme buldum. Bir tür şey bağlantısı—"

Mary'nin buzlu bir havlusu vardı. Adamın yüzünü ustaca sildi. Adam titremekte olduğunu fark etti.

"Tek sorun . . . İlkel Benlik'in içindeki parçacıkları duyumsamaya çalışmak, güneşin tam göbeğinin içinde kalitatif analiz yapmak gibi bir şey . . . "

Havlu, yeniden çırpındı.

"Bağımsız elementlerle çalışmıyorsun. İyonize olmuş parçacıklarla çalışıyorsun . . . " Havlunun darbesinden kurtuldu ve Barbara'ya dik dik baktı: "Tanrım, Mary, bu zavallı çocuğun bana âşık olduğunu düşünüyorum!"

Bir şaşı gözlü kumru görüntüsü.

"Şaka yapmıyorum. İçerde kendi görüntümle karşılaştım. Ben—"

"Peki ya sen?"

"Ben?"

"Neden onun Kingston Hastanesi'ne gönderilmesine karşı çıktığını sanıyorsun?" dedi kadın. "Neden buraya getirdiğinden beri günde iki kez onu gözetlediğini sanıyorsun? Neden bir şaperona sahip olmak istedin? Sana söyleyebilirim, Bay Powell . . . "

"Söyle, nedir?"

"Sen ona âşık oldun. Chooka Frood'un mekânında buldu-
ğundan beri âşıksın ona."

"Mary!"

Kadın, günler önce gözetlediği bir fragmanı, onun ve Barba-
ra D'Courtney'in canlı bir resmini aktardı . . . Fragman kadını
kıskançlık ve öfkeyle sarartmıştı. Powell, bunun doğru olduğu-
nu biliyordu.

"*Mary, tatlım. . .*"

"Bana aldırma. Cehenneme kadar yolum var. Sen o kıza
âşıksın ve kız bir gözetleyici değil. Hatta, akli başında bile de-
ğil. Onun ne kadarıyla aşk yaşıyorsun? Onda biri? Onun hangi
bölümüyle aşk yaşıyorsun? Yüzü? Bilinçaltı? Peki ya diğer yüz-
de doksanı ne olacak? Bulduğun zaman onlara da âşık olacak
mısın? Allah belânı versin! Seni orada çürüyene dek, kızın akli-
nın içinde bırakmayı isterdim!" Kadın döndü ve ağlamaya baş-
ladı.

"*Mary, Allah aşkına—*"

"Kapa çenini," diye hıçkırdı kadın. "Allah belanı versin, ka-
pa çeneni! Ben . . . Sana bir mesaj var. Karargâh'tan. Olabildi-
ğince hızla Spaceland'e gitmen gerekiyormuş. Ben Reich ora-
daymış ve onu gözden kaybetmişler. Sana ihtiyaçları var. Her-
kesin sana ihtiyacı var. Öyleyse neden söyleniyorum?"

on ikinci bölüm

POWELL'IN SPACELAND'İ son ziyaretinden bu yana on yıl olmuştu. Onu "Tatil Kraliçesi" adlı konforlu gemiden alan polis aracında oturuyordu ve araç inerken Powell, altlarında altın ve gümüşten yapılmış bir yorgan gibi parıldayan Spaceland limanını seyretti. Uzaydaki bu oyun bahçesini ne zaman görse aklına gelen eşdeğer bir görüntü yüzünden her zaman yaptığı gibi gülümsedi. Uzak bir galaksiden gelen bir gemi dolusu kâşifin, rastlantıyla Spaceland'e gelen ve orasını dikkatli bir şekilde inceliyen, ciddi, çalışkan ve tuhaf yaratıkların görüntüsü. Onların bölgeyi rapor edişlerini ve düştükleri yanlışlıkları da ima hayal etmeye çalışırdı.

"Bu, tam Onursuz Abe'e göre!" diye mırıldandı.

Spaceland'ın başlangıcı, kuşaklarca geriye, çapı yarım mil olan düz bir astroid kayasına dek gider. Çılgın bir sağlık uzmanı, düzlüğün üzerine saydam bir yarıküre yükseltmiş, bir atmosfer jeneratörü kurmuş ve bir koloni başlatmıştı. Bunun ardından, Spaceland uzayın içinde düzensiz bir yüzeyde büyümüş, her yönde millerce genişlemişti. Her yeni girişimci, basitçe bir mil öteye yerleşip kendi saydam yarıküresini yükseltmiş ve işine bakmıştı. Zamanla Spaceland hakkında önerilerde bulunan mühendisler, küresel biçimin daha yararlı ve ekonomik olduğunu söylediler ama artık değiştirmek için çok geçti. Yüzey tomurcuklar içinde uzayıp gidiyordu.

Araç, inmek için tur atarken, güneş bir açıdan Spaceland'i yakaladı ve Powell, tıpkı damalı bir masanın üzerindeki sabun köpükleri yığını gibi uzayın mavimsi siyahlığının karşısında donuk bir şekilde titreşen yüzlerce yarıküreyi görebildi. İlk sağlık kolonisi şimdi merkezdeydi ve hâlâ çalışıyordu. Diğerleri oteller, eğlence parkları, sağlık istasyonları ve bakım evleriydi, hatta bir de mezarlık vardı. Yüzeyin Jüpiter tarafında, elli milik devasa bir yarıküre, her mil başına herhangi bir gezegenden daha fazla doğal tarih ve hava durumu yaratılmış olan Spaceland Doğa Özelalanı'nın üstünü kaplıyordu.

"Haydi, hikâyeyi anlat," dedi Powell.

Polis çavuşu yutkundu. "Emirlere uygun şekilde izliyorduk," dedi. "Hassop'un üzerine Zorlu Takip. Slickie onun peşindeydi. Ama Reich'in kız arkadaşı tarafından ele geçirildi . . ."

"Bir kızdı, ha?"

"Evet. Duffy Wyg& adında küçük kurnaz bir üçkâğıtçı."

"Lanet olsun!" Powel havaya sıçradı. Çavuş adama baktı. "Niye o kızı ben sorguya çektim ki. Ben asla—" Kendisini tuttu. "Görünüyor ki ben de biraz saçmalık yapmışım. Burdan anla ki, güzel bir kızla karşılaştığında . . ." Başını salladı.

"Evet, dediğim gibi," diye devam etti çavuş, "kadın adamımızı ele geçirdi ve Slickie kendine geldiğinde Reich bir kargaşayla birlikte Spaceland'in içine gazladı."

"Neyle?"

"Özel yat. Uzayda bir çarpışma olmuş. Bir ölü. Üç yaralı, Reich da içlerinde. Yatın burun kısmı içeri göçmüş. Sahipsiz, terk edilmiş bir tekne ya da serseri bir meteor. Reich'ı bir hastaneye götürmüşler, orada kısa bir süre kaldığını saptadık. Biz etrafa yerleştiğimizde Reich gitmişti. Hassop da. Gözetleyici bir çevirmen yakaladım ve dört dilde soruşturma yaptım. Hileli zar yok."

“Hassop’un bagajı?”

“Onlar da gitmiş.”

“Lanet olsun! Hassop’u ve şu bagajı bulmalıyız. Onlar bizim Amaçımız. Hassop, Egemen’in Şifre Şefi. Reich’ın D’Courtney’e gönderdiği son mesajı ve cevabını öğrenmek için ona ihtiyacımız var . . .”

“Cinayetten önceki pazartesi mi?”

“Evet. Bu iletişim öldürmeyi körüklemiş olabilir. Ve Hassop’ın yanında Reich’ın mali kayıtları da olabilir. Onlardan belki de D’Courtney’in öldürülmesindeki boktan sebebin ne olduğu anlayabiliriz.”

“Ne gibi, mesela?”

“Egemen’deki konuşmalara göre, D’Courtney, Reich’ı köşeye kısırmış.”

“Yöntem ve Fırsatı öğrenebildiniz mi?”

“Hem evet, hem hayır. Jerry’yi açtım ve her şeyi öğrendim, ama çok tehlikeli. Reich’ın fırsatı olduğunu gösterebiliriz. Eğer diğer ikisini de oluştursak, bu olur. Aynı şekilde, Reich’ın Amaç’ını da gösterebiliriz. Ama kızılderili çadırı direkleri gibi. Her birinin diğer ikisine ihtiyacı var. Hiçbiri tek başına ayakta duramaz. Yaşlı Mose’un yaklaşımı bu. Ve bu yüzden Hassop’a ihtiyacımız var.”

“Spaceland’i terk etmediklerine yemin edebilirim. Bu durum beni hâlâ üzüyor.”

“Reich seni aptal yerine koydu diye fazla kafa takma. O çoğumuzu aptal yerine koydu. Ben de dahil.”

Çavuş, sıkıntılı bir şekilde kafasını salladı.

“Bir an önce Reich ve Hassop için Spaceland’de etrafı gözetlemeye başlayacağım,” dedi Powell, araç geçitten hava kilidine doğru aşağıya süzülürken, “ama önce içimdeki güçlü tahmini kontrol etmeliyim. Bana cesedi göster.”

"Hangi cesedi?"

"Reich'in çarpışmasında olan."

Polis morgunda, bir sıvı dondurucunun içinde, bir hava yastığının üzerinde teşhir edilen ceset, ölü beyaz tenli alev kızılı sakallı parçalanmış bir bedendi.

"Hıı-hıı," diye mırıldandı Powell. "Keno Quizzard."

"Tanıyor musunuz?"

"Serserinin biri. Reich adına çalışıyordu ve kullanılmak için çok tehlikeliydi. Şu kazanın, bir cinayeti gizlemek için yapıldığına bahse girebilirsin."

"Hay s.kiyim!" diye patladı polis, "öbür iki herif de çok kötü yaralanmıştı. Reich üçkâğıt çevirmiş olmalı. Doğru olabilir. Ama yat mahvolmuştu ve şu iki diğer herif de--"

"Sonuçta yaralandılar. Ve yat mahvoldu. Ne olmuş yani? Quizzard'ın ağzı kapatıldı ve Reich, daha güvende oldu. Reich, adamın icabına baktı. Bunu asla kanıtlayamayız ama eğer Hassop'ı bulursak buna gerek kalmayacak. Bu dostumuz Reich'in Yıkım'a doğru yürümesine yeter de artar bile."

POWELL, MODAYA uygun süslü bir tayt (bu yıl, Spaceland spor giysileri boyalıydı) giymişti ve hızlı bir kubbe turuna başladı . . . Victoria Oteli, Sporcular Oteli, Sihir, Evden Eve, Yeni Neu Kubbeköy, Marshlı (çok şık), Venüsköy (çok müstehcen) ve düzinelerce başka otel . . . Yabancılarla konuştu, sevgili eski dostlarını yarım düzine dilde tanımladı ve yanıt vermelerinden önce Reich ile Hassop'un kusursuz görüntülerini adamların zihinlerinde yakalamak için nazikçe gözetledi. Ardından yanıtlar. Olumsuz. Hep olumsuz.

Gözetleyiciler kolaydı . . . üstelik Spaceland, çalışmaya ya

da eğlenmeye gelen gözetleyicilerle doluydu . . . ama yanıtlar hep olumsuzdu.

Güneş Sistemi Katedrali'nde bir Yeniden Canlanma Toplantısı . . . bir tür yüceltici Yazortası Sabah Festivali'ne katılan diz çökmüş müritlerin yüzlercesi ilahiler söylüyordu. Yanıt olumsuz. Merih'teki Yelkenli Yarışları . . . Küçük yelkenliler, ince taşlar gibi suyun üzerinde uzun sıçrayışlar yapıyor. Yanıt olumsuz. Plastik Ameliyat Bölgesi . . . yüzlerce sarılı yüz ve beden. Yanıt olumsuz. Serbest Polo. Yanıt olumsuz. Sıcak Kükürt Kaynakları, Beyaz Kükürt Kaynakları, Kara Kükürt Kaynakları, Kükürtsüz Kaynaklar . . . Yanıtlar olumsuz.

Hayal kırıklığına uğramış, canı sıkın Powell, Güneş Şafağı Mezarlığı'na damladı. Mezarlık, bir İngiliz bahçesi görünümündeydi . . . taş döşeli patikaları, küçük ince çimenlikleriyle meşeler, dişbudaklar ve karaağaçlar. Stratejik önemi olan kulübelerin içinde dört kişilik kostümlü robot müzisyenler tarafından çalınan hafif, kederli bir müzik etrafa yayılıyordu. Powell, gülümsemeye başladı.

Mezarlığın tam ortasında Notre Dame Katedrali'nin aslına sadık olarak yapılmış bir kopyası vardı. Kapısına büyük bir özenle şunlar yazılmıştı: Ye Wee Kirk O Th' Glen. Kulesindeki hayvan başlarının birinin ağzından ağdalı bir ses adeta kükre-di: "YE WEE KIRK O TH' GLEN'İN İÇİNDE ROBOTLARCA TASVİR EDİLEN TANRILARIN DRAMASINI SEYREDİN. SİNA DAĞI'NDAKİ MUSA, İSA'NIN ÇARMIHA GERİLİŞİ, MUHAMMED VE DAĞ, LAO TSE VE AY, MARY BAKER EDDY'NİN¹ İFŞAATLARI, EFENDİMİZ BUDA'NIN GÖĞE YÜKSELİŞİ, GERÇEĞİN ORTAYA ÇIKIŞI VE SADECE TANRI GALAKSİ . . . " Duraksama ve ardından biraz daha heyecansız

1.- *Mary Baker Eddy* : (1821 – 1910). Hıristiyan Bilimi olarak bilinen dinsel akımın kurucusu. Ayrıntılı bilgiler için bkz. Ans.lar.

bir şekilde: "BU SERGİNİN DOĞASININ KUTSALLIĞI YÜZÜNDEN, İÇERİYE SADECE BİLETTLE GİRİLEBİLİR. BİLETLER KÂHYA'DAN TEMİN EDİLEBİLİR." Duraksama. Ardından başka bir ses, incinmiş ve ricacı bir tonla: "BÜTÜN TAPINANLARIN DİKKATİNE. BÜTÜN TAPINANLARIN DİKKATİNE. YÜKSEK SESLE GÜLMİYİNİZ VE KONUŞMAYINIZ . . . LÜTFEN!" Bir klik sesi ve başka bir hayvan başı süslemesi başka bir dilde konuşmaya başladı. Powell kahkahayı patlattı.

"Kendinizden utanmanız lazım," dedi, adamın arkasından gelen bir ses.

Powell, arkasına dönmeden yanıtladı: "Özür dilerim. 'Yüksek Sesle Konuşmak ya da Gülmek Yasak.' Ama'siz de bunun çok komik olduğunu düşünmüyor musunuz-" Ardından kızın düşünce örgüsü adama çarptı ve arkasına döndü. Duffy Wyg& ile yüz yüze geldi.

"Hey, Duffy!" dedi adam.

Kızın çatık kaşları bir parça şaşkınlık içinde değişti ve sonra hızlı bir gülümseme. "Bay Powell!" diye haykırdı. "Dediktif çocuk. Hâlâ bana bir dans borçlusun."

"Size bir özür borçluyum," dedi Powell.

"Zevkle. Ne için dileyecektin?"

"Seni küçümsediğim için."

"İşte bu benim hayatımın özeti." Adamın koluna girerek patika boyunca sürükledi. "Bunu sonunda nasıl kabul ettiğini anlat bakalım. Bana yeniden baktın ve-?"

"Ben Reich için çalışan en zeki insanın sen olduğunu anladım."

"Zekiyim. Ben için, bazı şeyler yaptım . . . ama iltifatının daha derin nedenleri varmış gibi görünüyor. Başka bir şey mi var?"

"Hassop için yaptığımız takip."

"Ama bu sadece küçücük bir kaza, lütfen."

"Takibimizi kırdın, Duffy. Tebrikler."

"Ah-ha! Hassop senin evcil atındı. Onun çalınması bir çocukluk kazasıydı. Onun yerine yapayını koydun ki—"

"Biraz akıllı ol, Duffy. O kadar uzaklara gitme."

"O zaman, harika çocuk, tüplerini genişletecek misin?" Kız şımarık yüzünü kaldırıp adama baktı, yarı ciddi, yarı eğlenen bir şekilde. "Sen ne saçmalık hakkında konuşuyorsun ki?"

"Bak, tane tane söylüyorum. Biz Hassop'un peşine birini takmıştık. Bir gölge, bir casus, bir şüpheliyi izleyip gözetleme yapan bir gizli ajan . . ."

"Burda dur. Hassop da nedir?"

"Ben Reich için çalışan bir adam. Onun Şifre Şefi."

"Ve ben sizin casusunuza ne yapmışım?"

"Ben Reich'in talimatlarına uyarak adamı baştan çıkardın, adamı zevkten çıldırttın, onu işinden uzaklaştırdın, onu bütün bir gün boyunca piyanonun başında tuttun, günlerce ve—"

"Bekle bir dakika!" dedi Duffy, keskin bir sesle. "Kim olduğunu anladım. Küçük sersem. Haydi konuyu biraz açalım. Adam polis miydi?"

"Bak Duffy, eğer—"

"Bir soru sordum."

"Adam polisti."

"Ve Hassop'u izliyordu?"

"Evet."

"Hassop . . . Saçları ağarmış adam mı? Kır saçlı? Kirli mavi gözlü?"

Powell, başıyla doğruladı.

"Pislik," diye mırıldandı Duffy. "Aşşağılık pislik!" Öfke içinde Powell'a döndü. "Ve sen de onun pis işlerini gören türden biri olduğumu düşündün, sen! Seni – seni gözetleyici! Beni

dinle Powell. Reich, benden bir iyilik yapmamı istedi. Burada müzikal şifreler üzerine çalışan bir adam olduğunu söyledi. Onu kontrol etmemi istedi. O herifin senin aptalın olduğunu nasıl bilebilirdim ki? Senin aptalının kendini bir müzisyen olarak maskeleyişini nasıl tahmin edebilirdim ki?"

Powell, kıza uzun uzun baktı. "Reich'in seni de aldattığını mı iddia ediyorsun?"

"Başka ne olabilir ki?" Kız dik dik baktı. "Haydi, gözetle beni. Eğer Reich, Özelalan'da olmasaydı, şu çifte oyunu gözetleyebilirdin ki--"

"Orda dur!" Powell, sertçe sözünü kesti. Kızın bilinç engel-lerini aştı, on saniye boyunca dikkatle ve ayrıntılı bir şekilde kı-ızı gözetledi. Ardından döndü ve koşmaya başladı.

"Hey!" diye bağırды Duffy. "Jürinin kararı nedir?"

"Onur Madalyası," diye omzunun üzerinden bağırды Po-well. "Bir adamı canlı getirebilirim, sana takacağım."

"Bir adam istemiyorum. Seni istiyorum."

"İşte senin sorunun bu, Duffy. Kimi olursa olsun istersin."

"Kiimmm?"

"H-er-hangi-birii."

"YÜKSEK SESLE GÜLMİYİN VE KONUŞMAYINIZ . . .
LÜTFEN!"

POWELL, POLİS çavuşunu, nefis bir kadın Esper sanatçı-nın, seyirciyi telepatik duyarlılığı sayesinde sahne tekniğine ve üzerlerinde kurduğu nefes kesici hakimiyetine verdiği tepkiler-le değerlendirerek sergilediği hareketli performansıyla etkiledi-ği Spaceland Küre Tiyatrosu'nda buldu. Polis, yıldızın yaptıkla-rından pek etkilenmeden, tek tek seyircilerin yüzlerine bakarak

bütün binayı canı sıkkın bir şekilde inceliyordu. Powell, adamı kolundan tutup dışarı sürükledi.

"O, Özelalan'da," dedi Powell. "Hassop'u da beraberinde götürmüş. Hassop'un bagajlarını da. Kusursuz bir mazeret. Çarpışma sonucunda sarsılmış ve dinlenmeye ihtiyacı var. Aynı zamanda arkadaşlık. Bizden sekiz saat ilerde."

"Özelalan, ha?" diye düşündü çavuş. "İki bin beş yüz mil-karelik bir bölge, yaşamının üç mislinde görebileceğinden daha fazla lanet olası hayvanlar, coğrafya ve hava durumu."

"Hassop orada öldürücü bir kazaya uğrarsa tuhaf olur mu, tabii hâlâ uğramamışsa?"

"Kimse önemsemez."

"Eğer Hassop'u ordan çıkarmak istiyorsak hemen bir He-lo'ya atlayıp hızlı bir ava çıkmalıyız."

"İıı-ııh. Özelalan içinde mekanik taşımacılık yasaktır."

"Bu acil bir durum. Yaşlı Mose'un Hassop'a ihtiyacı var."

"O zaman Spaceland İdare Meclisi'ne git ve lanet olası ma-kineyi iste. Belki üç dört hafta içinde özel izin alabilirsin."

"O zamana kadar da Hassop ölmüş ve gömülmüş olur. Peki Radar ya da Sonar olmaz mı? Hassop'un düşünce örgülerini saptayabiliriz ve--"

"İıı-ııh. Kamera dışında mekanik araçların Özelalan'a sokul-ması yasaktır."

"Peki, şu Özelalan ne boka yarar?"

"İstekli kunduzlar için yüzde yüz saf doğayı garanti eder. Orada kendi riskinle yaşarsın. Tehlike unsurları yolculuğuna baharat katar. Durumu kafanda canlandırabildin mi? Doğa şartlarıyla savaşırsın. Vahşi hayvanlarla savaşırsın. Kendini il-kel ve tazelenmiş hissedersin. İşte reklamlarda bahsettikleri bunlar."

"Peki, ama insanlar orada neler yapıyor? Odun çubuklarını

birbirlerine mi sürtüyorlar?"

"Elbette. Kendi ayaklarının üzerinde yürüyerek dolaşırsın. Kendi yiyeceğini taşırsın. Yanında Koruyucu Engel Perdesi taşı ki aylar seni yemesin. Ateş istersen, onu yaratmalısın. Hayvan avlamak istersen, kendi silahlarını yapmalısın. Balık yakalamak istersen, aynı şekilde. Sana karşı doğa. Doğanın kazandığı davalar yüzünden sana bir kâğıt imzalatırlar."

"O zaman Hassop'u nasıl bulacağız?"

"Kâğıdı imzala ve Özelalan'a dal."

"İkimiz mi? İki bin beş yüz mil karelik bir bölgeyi mi tarayacağız? Kaç polis ayırabilirsin?"

"Belki on."

"Polis başına iki yüz elli mil kare düşer. İmkânsız."

"Belki Spaceland İdare Meclisi'ni ikna edebilirsin – Hayır. Yapabilsen bile meclisin toplanması en az bir hafta sürer. Bir dakika! Onları gözetleyerek toplayabilir misin? Acil bir mesaj göndersen ya da öyle bir şey? Siz gözetleyicilerin nasıl çalıştığını pek bilmem?"

"Biz sadece seni okuyabiliriz. Herhangi bir insana aktarım yapamayız, başka bir gözetleyici dışında, yani – Hey! Hah! bu iyi bir fikir!"

"Fikir ne ki?"

"Bir insan, mekanik bir araç sayılır mı?"

"Hayır."

O, uygarlaştırılmış bir keşif midir?"

"Tek değil."

"O zaman birtakım hızlı operasyonlara girecek ve Özelalan'a kendi Radar'ımı sokacağım."

İşte, Spaceland'ın ihtişamlı konferans salonlarından birinde hassas iş görüşmelerinin tam ortasındaki önemli bir avukata yapılan ani ricanın sebebi buydu. Benzeri ricalar, aynı zamanda,

nl bir yazarın sekreterine, bir yargıa, Birleşik Otelcilik şirke-
ti'ne başvuranları tarayan bir iş analizcisine, bir endüstriyel ta-
sarımıcıya, bir verimlilik mühendisine, Birleşik Sendika'nın ři-
kayet Komitesi Başkanı'na, Titan'ın Sibernetik Başkontrol-
r'ne, bir Politik Psikoloji Sekreteri'ne, iki Kabine yesine, beş
Parlamento Liderine ve Spaceland'de eğlenen, çalışan sayısız
Espe'e gönderildi.

Tatil eğlencesi ve farklı bir topluluk olmanın birleştirilmiş
ruh hali içinde zelalan Kapısı'nın önünde toplandılar. Bir b-
lmnn önceden duydukları dedikodular sayesinde ağır
kamp giysilerine bürünecek zamanları olmuştu. Diğerleri bunu
yapmamıştı; ve şaşkın kapı nöbetçileri yasadışı bir bagaj olup
olmadığını kontrol edip incelerken, birinin sırt çantasında tık-
lım tıklım diplomatik malzeme buldu. Ama tüm doğaseverler,
zelalan'ın özenle bölgelere ayrılmış ayrıntılı haritalarını yan-
larında taşıyorlardı.

Hızla harekete geçtiler; coğrafyası ve iklimiyle minyatür bir
kıtaya haline getirilmiş bölgenin ilerine doğru girip her tarafa
yayıldılar. Bilgilendirmeler ve yorumlar Powell'in ana merkezi-
ni oluşturduğu canlı radarın hatları boyunca gidip gelirken TP
Bandı ıtırdadı.

"Hey. Hiç hoş değil, karşımda kocaman bir dağ yükseliyor."

"Burada kar yağıyor. Etraf tamamen kar fırtınası içinde."

"Benim bölgemde bataklıklar ve (off!) sivrisinekler var."

"Durun. İlerde bir grup var, Linc. 21. Bölge"

"Bir resim gönder."

"İşte . . . "

"zgnm. Bunu satamam."

"İlerde bir grup var, Linc. 9. Bölge"

"Haydi resmini görelim."

"İşte geliyor . . . "

"Hayır. Bunu satamam."
"İlerde bir grup var, Linc. 17. Bölge"
"Bir resim gönder."
"Hey! Bu lanet olası bir ayı!"
"Koşma! Bertaraf et!"
"İlerde bir grup var, Linc. 12. Bölge"
"Bir resim gönder."
"İşte geliyor . . ."
"Bunu satamam."
"Ha-ha-hapşuuu!"
"Kar fırtınası mı?"
"Hayır. Sağanak."
"İlerde bir grup var, Linc. 41. Bölge"
"Bir resim gönder."
"İşte."
"Onlar değil."
"Bir palmiye ağacına nasıl tırmanılır?"
"Yukarısı daha mı açık."
"Yukarısı değil, ineceğim."
"Oraya nasıl çıktınız, ekselansları?"
"Bilmiyorum. Koca bir geyik yardım etti."
"İlerde bir grup var, Linc. 37. Bölge"
"Haydi, resmini görelim."
"İşte geliyor."
"Bunu satamam."
"İlerde bir grup var, Linc. 60. Bölge"
"Devam et."
"İşte resim . . ."
"Geç onları."
"Daha ne kadar gezinmeye devam edeceğiz?"
"Bizden en az sekiz saat ilerdeler."

"Hayır. Düzeltiyorum gazetleyiciler. Bizden sekiz saat önce başladılar ama sekiz saat önümüzde olmayabilirler."

"Bir daha söylesene, Linc."

"Reich, dümdüz içeri gitmiş olmayabilir. Kapıya yakın iyi bir yer için daire çizmiş olabilir."

"Ne için iyi bir yer?"

"Cinayet için."

"Özür dilerim. Bir kedi, birini yememeye nasıl ikna edilebilir?"

"Politik Psikolojiyi kullanın."

"Koruyucu perdenizi kullanın, Bay Sekreter."

"İlerde bir grup var, Linc. 1. Bölge"

"Bir resim gönderin, Bay Başkontrolör."

"İşte."

"Onları geçip gidin, efendim. Onlar Reich ve Hassop."

"NE!"

"Telaşlandırmayalım. Kimseyi şüphelendirmeyelim. Sadece yanlarından geçip gidin. Görüş alanlarının dışına çıktığınızda 2. Bölge'ye doğru bir daire çizin. Herkes Kapı'ya yönelsin ve evlerine gitsin. Herpinize teşekkür ederim. Buradan itibaren tek başıma üstleniyorum."

"Bu bir cinayet, biz de kalalım, Linc."

"Hayır. Bu işin kurnazlığa ihtiyacı var. Reich'ın, Hassop'u kaçıracağı bilmesini istemiyorum. Her şey mantıklı, doğal ve kusursuz gözükmeli."

"Ve sen de bu işi yapacak olan hırsızısın?"

"Havayı kim çaldı, Powell?"

ÖZELALAN'IN BU bölgesi özellikle ormanlık, rutubetli, bataklık ve aşırı bitkiliydi. Powell, Reich'ın küçük bir gölün kıyısındaki bir açıklığa yaktığı ısıtılı kamp ateşine doğru yavaşça

sokulurken karanlık çöktü. Su timsahlar, su aygırları ve bataklık yarasa larıyla tehlikeli bir hale gelmişti. Ağaçların üzerleri ve bölge yaşam kaynıyor gibiydi. Özelalan'ın ekolojistleri buradaki küçük balta girmemiş ormanın küçücük bir noktasında bile vahşi doğanın dengesini kurmayı başarmışlardı. Ve doğaya duyduğu saygı sonucunda Reich'm Koruyucu Engel Perdesi tüm gücüyle çalışıyordu.

Powell, koruyucu perdenin dışına çarpıp duran sivrisineklerin vızıltısını duyuyordu ve zaman zaman görünmez perdeyi aşmaya çalışan daha büyük böcekler de vardı. Powell, kendi perdesini çalıştırma riskine giremiyordu. Çünkü perdeler hafifçe uğulduyordu ve Reich'm keskin kulakları vardı. Biraz daha ilerledi, adamların düşüncelerini gözetledi.

Hassop, huzurluydu, rahatlamıştı, kudretli şefinin candan dostluğuyla biraz büyülenmişti ve Ben Reich'ın yazgısını elinde tutan üzerindeki film kutusu onu bir parça sarhoş etmişti. Reich, büyük bir istekle kaba ve güçlü bir yay hazırlıyordu, kaza süsü vererek Hassop'ı ortadan kaldırmayı planlamıştı. Reich'ın yanında duran ok demeti ve yay Powell'a sekiz saat kazandırmıştı. Birini, bir av kazasında öldürebilmeniz için önce ava çıkmalısınız.

Powell, dizlerini kaldırdı ve sürünerek ilerlerdi, duyuları Reich'ın algıları üzerinde yoğunlaşmıştı. Reich'm kafasının içindeki ALARM çanlarıyla yeniden dondu. Reich ayağa fırladı, ucunda tüyü olmayan bir oku, yarı gerili olan yaya taktı ve karanlığın içini büyük bir dikkatle gözetledi.

"Ne oldu, Ben?" diye mırıldandı Hassop.

"Bilmiyorum. Bir şey."

"Kahretsin. Senin Koruyucu'n var, değil mi?"

"Hep unutuyorum." Reich, yerine oturup ateşi canlandırdı; ama Koruyucu'sunu unutmamıştı. İhtiyatlı katil içgüdü su onu

uyarıyordu, belli belirsiz ama ısrarla . . . Ve Powell, insan zihninin hayatta kalma mekanizmasının karışıklığına sadece şaşırıyordu. Yeniden Reich'ı gözetledi. Reich, mekanik olarak tehlike anlarında kullandığı şarkı engeline başvurmuştu: *Sinirli Öfkeli'ye dedi. Sinirli Öfkeli'ye dedi. Gerilme, endişe ve kavga başladı.* Bu engelin ardında bir karmaşa vardı; hızlı bir öldürme kararı . . . vahşice öldürmek . . . şimdi yok et ve delilleri daha sonra düzenle . . .

Reich, yaya uzandı, gözlerini Hassop'un üzerinden çekti, düşünceleri kalp atışlarına yoğunlaştı ki hedefi buydu; ve Powell, hızla ilerledi. Daha on adım atmamıştı ki, Reich'ın kafasındaki ALARM çanları yeniden çaldı ve iri yarı adam bir kez daha ayağa fırladı. Bu kez, ateşten yanan bir çalı aldı ve onu sallayarak alevlendirip Powell'ın gizlendiği karanlığa doğru hızla savurdu. Düşünce ve harekete geçme öylesine hızlıydı ki Powell eylemi önceden kestirememişti. Eğer Reich, koruyucu perdeyi unutmuş olmasaydı, Powell, tamamen açığa çıkacaktı. Yanan çalı, havada çizdiği eğrinin tam ortasında durdu ve toprağa düştü.

"Kahretsin!" diye haykırdı Reich ve topuklarının üzerinde dönerek sertçe Hassop'a baktı.

"Ne oldu, Ben?"

Yanıt olarak Reich, yayı kulak memesine dek gerdi ve ucu nu Hassop'ın bedenine yöneltti. Haşşop, telaş içinde ayağa fırladı.

"Ben, baksana! Beni vuracaksın!"

Reich, oku fırlattığı anda, Hassop, beklenmedik bir şekilde yana sıçradı.

"Ben! Tanrı aşkına—" Hassop, birdenbire durumu kavradı. Boğuk bir çığlık atarak döndü ve Reich ikinci oku yerleştirirken koşarak ateşten uzaklaşmaya başladı. Hassop umutsuzca

koşarken koruyucuya çarptı ve sersemlemiş bir şekilde geriye savrulurken bir ok omzunun üzerinden geçerek görünmez duvarda parçalandı.

"Ben!" diye haykırdı.

"Seni orospu çocuğu," diye homurdandı Reich ve yayına bir ok daha yerleştirdi.

Powell, yerinden fırladı ve Koruyucu'nun yanına ulaştı. Onu geçemezdi. İçerde, Hassop, haykırarak kaçarken Reich, yarı gerili yayıyla peşinden yürüyor ve öldürmek için yaklaşıyordu. Hassop, yeniden Koruyucu'ya çarptı, yere düştü, süründü ve yeniden ayağa kalkarak köşeye kısıtılmış bir fare gibi fırladı; Reich da inatçı bir şekilde adamı izliyordu.

"Tanrım!" diye mırıldandı Powell. Karanlığın içine doğru birkaç adım geriledi ve umutsuzca düşünmeye çalıştı. Hassop'ın çığlıkları ormanı ayağa kaldırmıştı, adamın kulaklarına kükremeler ve yankılanan gümbürtüler geliyordu. TP Bandını kullanarak duyumsadı, dokundu ve hissetti. Etrafını saran kör bir korku, öfke ve iç güdülerden başka hiçbir şey yoktu. Su aygırları, sersemlemiş ve yapış yapıştı . . . timsahlar aldırmaz, kızgın ve açtı . . . bataklık yaraları, korkuya kapılan gergedanlar kadar öfkeden çılgına dönmüştü . . . çeyrek mil uzakta fil, geyik ve dev kedilerin soluk yayını alıyordu . . .

"Denemeye değer," diye mırıldandı kendi kendine Powell. "Şu Koruyucu'yu ortadan kaldırmalıyım. Tek yolu bu."

Zihninin üst düzeylerindeki engellerini yerleştirdi, duygusal bir yayın dışında her şeyi maskeleydi ve aktardı: *korku, korku, dehşet, korku* . . . duyguyu en ilkel düzeye indirdi . . . *Korku, Korku. Dehşet. Korku* . . . KORKU-KAÇIN-DEHŞET-KORKU-KAÇIN-DEHŞET-kaçın!

Tüneklerindeki bütün kuşlar çığlıklar atarak havalandılar. Maymunlar çığlıklar attı ve bu ani kaçışın içindeki binlerce

ağaç dalı sallanmaya başladı. Kör bir dehşete düşen su aygırlarının kumsaldan fırlamasıyla, gölde patlamalar oluştu. Orman, fillerin panik halinde kaçışlarının gürlemeleri ve kulak patlatan çığlıklarıyla sarsıldı. Reich, sesleri duyduğunda, hâlâ ağlayıp çığlıklar atarak Koruyucu'nun bir duvarından diğerine koşup duran Hassop'u, bir kenara bırakarak olduğu yerde donakaldı.

Büyük bir şaşkınlık ve korku fışkırması içinde Koruyucu'ya ilk çarpan su aygırları oldu. Onları bataklık yarasaları ve timsahlar izledi. Ardından filler geldi. Sonra geyikler, zebalar, antiloplar . . . büyük ezici sürüler. Özelalan'ın geçmişinde hiç böylesine büyük bir panik yaşanmamıştı. Ne de Koruyucu Engel Perdeleri'ni üretenler asla böylesi birleşmiş bir kitle saldırısını tasarlamamışlardı. Reich'm Koruyucusu dağılan cam sesleri arasında çöküp gitti.

Su aygırları, ateşin üstünden geçtiler, onu çiğneyip söndürdüler. Powell, karanlığın içinden fırladı, Hassop'ı kolundan yakaladı ve bu çıldırmış yaratığı sürünün yolundan uzağa sürükledi. Vahşi bir toynak adamı sersemlettiğinde Hassop'a tutundu ve değerli film kutusunun yerini saptadı. Çılgın körlüğün içinde Powell, paniğe kapılmış hayvanların kudurmuş TP yayınlarını ayırabiliyordu. Hâlâ Hassop'u sürükleyerek, yolunu ana akımın içinden ayırdı. Bir *peygamber ağacının* kalın gövdesinin ardına sığınan Powell, biraz soluklanmak için durdu, film kutusunu güvenli bir şekilde cebine yerleştirdi. Hassop hâlâ hıçkırıyordu. Powell, Reich'ı hissetti, yüz adım uzakta, sırtını bir sıtma ağacına dayamış, okları ve yayını titreyen ellerinde sımsıkı tutuyordu. Karmakarışık, öfkeli ve dehşete kapılmıştı . . . ama hâlâ güvendi. Her şey bir yana, Powell adamın Yıkım için güvende kalmasını istiyordu.

Powell, kendi Koruyucu Engel Perdesi'ni çıkardı ve Reich'ın kesinlikle bulabileceği ateş korlarının yanındaki boşluğa doğru

fırlattı. Ardından döndü ve uyuşmuş, karşı koyamayan Şifre Şefini, Kapı'ya doğru yöneltti.

on üçüncü bölüm

REICH DAVASI, Bölge Savcısı'nın ofisinde son inceleme için hazırды. Powell, davanın Yaşlı Mose denilen soğukkanlı, huysuz, gerçekler ve kanıtlar canavarına sunulmaya da hazır olduğunu umuyordu.

Powell ve adamları, Mose'un ofisinde toplanmışlardı. Tam merkeze yuvarlak bir masa yerleştirilmişti ve masanın üzerinde içine *dramatis personae*'nin¹ minyatür androit modellerinin yerleştirildiği Beaumont Evi'nin önemli odalarının saydam bir maketi bulunuyordu. Laboratuvarın model bölümü, mükemmel bir iş başarmıştı ve önemli oyuncularını gerçekten karakterize etmişti. Minik Reich, Tate, Beaumont ve diğerleri devasa asıllarının karakteristik yürüyüşleriyle hareket ediyorlardı. Masanın yanında, personelin hazırladığı belgeler yığını makineye sunulmaya hazır bekliyordu.

Devasa ofisin tüm dairesel duvarını Yaşlı Moose'un kendisi işgal ediyordu. Sayısız gözleri kırpışıyor ve soğuk soğuk parlıyordu. Sayısız belleği hızla dönerek vızıldıyordu. Ağzı, bir hoparlör konisi, insanların aptallığına şaşırmış gibi açık duruyordu. Elleri, esnek bir daktilonun tuşları, bir teyp rulosunun üzerinde duruyor, mantığı tuşlamaya hazır bir şekilde bekliyordu. Mose, Bölge Savcısı'nın ofisinin Çokkatlı Mozaik Savcı Bilgisayarı'ydı, hazırlanıp sunulan her tür polis davasını kontrol edip

1.- *Dramatis personae*: Latince. Bir oyunda rol olan kişiler. yhn.

inceleyerek doğru kararı veriyordu.

"Biz, Mose'u hemen rahatsız etmek istemiyoruz," dedi Bölge Savcısı'na Powell. "Haydi, önce modellere bir göz atalım ve Suçun İşleniş Biçimi'ni onların üzerinde inceleyelim. Kuklalar hareketlerini yaparlarken sadece izleyin. Eğer bizim ekibin unuttuğu herhangi bir şey yakalarsanız, not alın ve durumu yeniden toparlayalım."

Başıyla De Sardis'e, rahatsız edici Laboratuvar Şefi'ne, bir işaret verdi ve adam aşırı heyecanlı bir sesle sordu: "Bire bir?"

"Bu biraz hızlı olur. İkiye bir yapalım. Yarı ağır çekim."

"O tempoda androidler gerçekdışı görünüyor," diye terslendi De Sardis. "Bu onlar için adil olmaz. Biz iki haftadır köpek gibi çalışıyoruz ve şimdi sen--"

"Aldırma. Onları daha sonra takdir ederiz."

De Sartis karşı çıkmaya eğilim gösterdi ama ardından bir düğmeye dokundu. Maket bir anda aydınlandı ve kuklalar canlandı. Akustik, arkalarda bir yere gizlenmişti. Bir müzik sesi, kahkahalar ve gevezelikler duyuldu. Beaumont Evi'nin ana salonunda, Maria Beaumont'un pinomatik bir modeli, elinde küçük bir kitapla ağır ağır bir kürsüye tırmandı.

"Bu noktada saat 23:09," dedi Powell, Bölge Savcılığı personeeline. "Maketin üzerindeki saati izleyin. Yavaş çekimle senkronize edilmiştir."

Androidler Beaumont davetinde oluşan öldürücü eylemleri yeniden canlandırırken adli bölüm, dikkatli bir sessizlik içinde sahneyi izleyip notlar almaya başladı. Önce Maria Beaumont, Beaumont Evi'nin ana salonunda bulunan bir kürsünün üzerinden Sardalya oyununun kurallarını bir kez daha okudu. Işıklar karardı ve söndü. Ben Reich, yavaşça ana salondan müzik odasına doğru yöneldi, sağa döndü, Resim Galerisi'ne çıkan merdivenleri tırmandı, bronz kapıları geçerek Orkide Süiti'ne doğru

yöneldi, Beaumont korumalarını körleştirerek sersemletti ve ardından süite girdi.

Ve Reich, D’Courtney ile yeniden yüz yüze geldi, ona yaklaştı, cebinden öldürücü bıçaklı tabancasını çıkardı, bıçağıyla zayıf ve karşı koyamayan yaşlı adamın ağzını açtı. Orkide Süiti’nin kapılarından biri yeniden hızla açıldı ve buz beyazı saydam geceliğinin içinde Barbara D’Courtney’in kızı içeri daldı. Kız ve Reich birbirleriyle itişip kakıştılar, sonra Reich aniden ağzının içine yaptığı bir atışla D’Courtney’in başının arkasını havaya uçurdu.

“Bu malzemeyi, D’Courtney’in kızından aldım,” diye mırıldandı Powell. “Onu gözetledim. Kesinlikle doğru.”

Barbara D’Courtney, babasının bedenine doğru süründü, silahlı kavradı ve aniden Orkide Süiti’nden fırlayarak kaçtı, Reich peşindeydi. Kızı karartılmış evin içinde takip etti ve kız ön kapıdan sokağa fırlarken onu kaybetti. Ardından Reich ve Tate karşılaştılar ve Sardalya oyununu oynar gibi görünerek Projeksiyon Odası’na yürüdüler. Drama, sonunda konukların panik içinde yukarıya, Orkide Süiti’ne doğru koşturup, küçük ölü bedeninin etrafında kalabalıklaşmalarıyla sona erdi. Orada, küçük grotesk bir tablonun içindeymişcesine donup kaldılar.

Adli personel, dramayı hazmederken uzun bir sessizlik oldu.

“Pekâlâ,” dedi Powell. “İşte bütün olay böyle. Haydi şimdi, fikrini almak için bilgiyi Mose’a verelim. Önce, Fırsat. Şu Sardalya oyununun Reich’e kusursuz bir fırsat sağladığını inkâr edemezsiniz?”

“Reich, Sardalya oyunun oynanacağını nasıl biliyordu?” diye mırıldandı Bölge Savcısı.

“Kitabı Reich satın alıp Maria Beaumont’a gönderdi. Böylece kendi Sardalya oyununu hazırladı.”

"Ama kadının oyunu oynayacağını nasıl biliyordu?"

"Kadının oyun oynamayı sevdiğini biliyordu. Sardalya kitabın içindeki tek okunabilir oyundu."

"Bilmiyorum . . ." Bölge Savcısı, kafasını kaşıdı. "Mose'u ikna etmek zordur. Bilgileri aktarın bakalım. Bir zararı olmaz."

Ofisin kapısı sertçe açıldı ve Şube Müdürü Crabbe, gösterişli bir edayla içeri daldı.

"Bölüm Şefi Powell," diye resmi bir ağızla konuştu Crabbe.

"Evet, Müdürüm?"

"Kulağıma geldi ki, bayım, Craye D'Courtney'in iğrenç ve alçakça öldürülüşüne, benim iyi bir dostumu, Ben Reich'ı karıştırmayı amaçlayarak şu mekanik beyni yanıltıyormuşsunuz. Bay Powell, ne kadar gülünç bir amaç. Ben Reich, ülkemizin namuslu ve saygın bir vatandaşıdır. Buna ilave olarak, bayım, ben şu mekanik beyni asla onaylamıyorum. Siz, entellektüel yeteneklerinizi kullanmanız için seçildiniz, şu makineye kölelik yaparak boyun eğmek için değil ki—"

Powell, Mose'u bilgilerle beslemeye başlaması için Beck'e başıyla bir işaret yaptı. "Kesinlikle haklısınız, Sayın Müdürüm, Şimdi, Yöntem'e gelelim. İlk soru: Reich, korumaları nasıl zararsız hale getirdi. De Santis?"

"Ve dahası da var, beyler . . ." diye sürdürdü Crabbe.

"Rodopsin İyonizer," diye tükürdü De Santis. Plastik bir küre aldı ve göstermesi için Powell'a fırlattı. "Jordan adında biri tarafından Reich'ın özel polisi için geliştirilmiş. Bilgisayar için ampirik bir işlem formülü hazırladım ve küçük bir örnek yaptım. Denemek isteyen var mı?"

Bölge Savcısı kararsız görünüyordu. "Kullanılışını görmeme gerek yok. Mose, bunu kendi beyninde oluşturabilir."

"Bunlara ek olarak, beyler . . ." diye özetledi Crabbe.

"Of, haydi," dedi De Santis, hoşnutsuz bir karamsarlıkla.

"Kendi gözleriyle görmeden bize asla inanamazsın. Acıtmaz. Sadece altı ya da yedi saat boyunca bilincini kaybettiriyor--"

Plastik ampül Powell'ın parmakları arasında kırıldı. Canlı mavi bir ışık Crabbe'ın burnunun altında çaktı. Söylevinin tam ortasında yakalanan Şube Müdürü boş bir çuval gibi yere yığıldı. Powell, dehşet içinde etrafına bakındı.

"Allahım!" diye haykırdı. "Ne yaptım? Şu ampül parmaklarımın arasında eriyiverdi." De Santis'e baktı ve sertçe bağırdı. "Kabuğu çok ince yapmışsın, De Santis. Bak, görüyor musun, Şube Müdürü Crabbe'a ne yaptın."

"Ben mi yaptım?"

"Bu bilgiyi Mose'a aktarın," dedi sesini kontrol ederek Bölge Savcısı. "Bunu kabul edeceğini biliyorum."

Şube Müdürü'nün bedenini rahat bir koltuğa yerleştirdiler. "Şimdi, cinayet yöntemi," diye devam etti Powell. "Bunu dikkatle izleyin, baylar. El, gözden daha hızlıdır." Polis müzesinden aldığı bir revolveri gösterdi. Mermi yuvalarının birinden bir mermiyi çıkardı, merminin ucundan da kurşununu çıkardı. "Tabancayı cinayetten önce Reich'a veren Jerry Church'un yaptığı işte buydu. Onu güvenli hale getirme numarası. Uygun görünüyor."

"Uygun mu, kahretsin! Bu silah güvenli. Church'ün kanıtı bu mu?"

"Evet. Önünüzdeki sayfalara bakın."

"Öyleyse Mose'u bu sorunla rahatsız etmeyin." Savcı, elindeki kâğıtları öfkeyle fırlattı. "Bir dava açamayız."

"Evet, açarız."

"Kurşunu olmaksızın bir mermi nasıl öldürebilir? Raporunuzda Reich'ın yeniden doldurduğu hakkında hiçbir şey yok."

"Tekrar doldurdu."

"Yapmamış," diye tükürdü De Santis. "Yarada ya da odada

mermi izi yoktu. Hiçbir şey yoktu.”

“Her şey vardı. Bir ipucu üzerinde çalıştığımda çok kolaylaştı.”

“Hiçbir ipucu yoktu!” diye bağırdı De Santis.

“Niçin, onu sen buldun, De Santis? D’Courtney’in ağzındaki şu küçük şeker jelatini parçası. Hatırla? Ve midesinde şeker yoktu.”

De Santis adama dik dik baktı, Powell sırtıyordu. Bir göz damlalığı aldı ve jelatin bir kapsülü suyla doldurdu. Kapsülü kovanın açık ucuna soktu ve kovayı da mermi yuvasına yerleştirdi. Silahı kaldırdı, maket masanının kenarında bulunan küçük bir tahta parçasına nişan alıp tetiğe bastı. Boğuk bir patlama oldu ve tahta paramparça oldu.

“Tanrı aşkına – bir üçkâğıt var!” diye haykırdı Bölge Savcısı. “Orada suyun yanında başka şeyler de var.” Tahta parçacıklarını inceledi.

“Hayır, yok. Otuz gramlık bir suyu kovandaki barutla fırlatabilirsiniz. Ağzın yumuşak dokusunun içinden ateş ederseniz başın arkasını havaya uçurmak için yeterli ilk hıza sahip olabilirsiniz. İşte bu yüzden, Reich ağzın içinden ateş etti. İşte bu yüzden De Santis bir jelatin parçası buldu. İşte bu yüzden başka hiçbir şey bulamadı. Mermi yok olmuştu.”

“Bilgiyi Mose’a aktarın,” dedi zayıflamış bir sesle Bölge Savcısı. “Tanrım, Powell, artık dava açabileceğimizi düşünmeye başladım.”

“Pekâlâ. Şimdi, Amaç. Reich’in iş kayıtlarını ele geçirdik ve Muhasebecilere incelettik. D’Courtney, Reich’in sırtını duvara yaslamış. Reich bu durumda ya onu kabullenecek ya da onunla birleşecekti. D’Courtney ile birleşmeye çalıştı. Yapamadı. D’Courtney’i öldürdü. Bunu onaylar mısınız?”

“Şüphesiz onaylarım. Ama Yaşlı Mose yapar mı? Bilgileri

yükleyip bakalım.”

Son bilgi kırıntılarını da yüklediler, ısınan bilgisayar ‘Boş’ konumundan ‘Çalıştır’a geçti ve çalışmaya başladı. Mose’un gözleri yoğun bir meditasyon içinde kırıldı; midesi yumuşakça guruldadı; belleği tıslayıp mırıldanmaya başladı. Powell ve diğerleri büyük bir kararsızlık içinde beklediler. Mose birdenbire hıçkırdı. Yumuşak bir zil ‘Ping-Ping-Ping-Ping-Ping-Ping-’ diye çaldı ve Mose’un tuşları altındaki boş şerite vurmaya başladı.

“EĞER BU MAHKEMEYE SUNULURSA,” dedi Mose, “SAVUNMAYLA İLGİLİ GÖRÜŞLER, İTHAMLAR VE KANITLAR YENİLENSİN. SS. BİLGİLERDE KARİŞIKLIK VAR. KURAL AÇIKTIR. URP.”

“Ne—” Powell, Beck’e baktı.

“Cilve yapıyor,” diye açıkladı Beck.

“Böyle bir zamanda!”

“Ara sıra olur. Yeniden deneyelim.”

Bilgisayarı yeniden yüklediler, beş dakika boyunca ısındı ve ardından çalıştı. Bir kez daha gözleri kırıldı, midesi guruldadı, bellekleri tısladı, Powell ve bütün personel endişe içinde beklediler. Bir aylık yoğun çalışma bu karara bağlıydı. Daktilo tuşları vurmaya başladı.

“ÖZET # 921,088 BÖLÜM C-I. AMAÇ,” dedi Mose. “CİNAYETİN AMACI TUTKU. EKSİK BELGELENME. BKZ. HANRAHAN’A KARŞI DEVLET, 1202 ÜST MAHKEME. 19 VE SONRAKİ YOL GÖSTERİCİ DAVALAR DİZİSİ.”

“Amaç tutku mu?” diye mırıldandı, Powell. “Mose, delirdi mi? Burdaki amaç kâr. C-1’i kontrol et, Beck.”

Beck kontrol etti. “Burada hata yok.”

“Yeniden deneyelim.”

Bilgisayarı üçüncü kez çalıştırdılar. Mose, bu kez konuştu:

"ÖZET # 921,088 BÖLÜM C-I. AMAÇ. CİNAYETİN AMACININ KÂR OLDUĞU EKSİK BELGELENMİŞTİR. BKZ. ROYAL'A KARŞI DEVLET 1197 ÜST MAHKEME 388"

Powell, sordu:

"C-1 tuşuna hakkıyla basamadın mı?" diye sordu Powell.

"Yapabileceğimiz her şeyi yaptık," diye yanıtladı Beck.

"Özür dilerim," dedi Powell, diğerlerine. "Bu konuda Beck'le birbirimizi gözetleyeceğiz. Umarım buna aldırmaazsınız." Beck'e döndü: "*Düşün Jackson. Son sözcüklerden kaçamak konusu aldım. Haydi, bana onu açıkla . . .*"

"İnsaf et, Linc, fark etmediğim—"

"Eğer fark etseydin, olayda eksik bulamazdı. Kuşkusuz yalan söylüyor. Şimdi bir bakalım . . . Oh. Elbette! Aptal. Senin utanman gerekmiyor, Şifre biraz geç kaldı." Powell, diğerlerine dönerek yüksek sesle konuştu: "Beck, küçük bir ayrıntıyı unutmuş. Şifre Bölümü, üst katta Hassop'la birlikte hâlâ Reich'ın özel şifresini çözmeye çalışıyor. Bizim tüm bildiğimiz, Reich, birleşme önermiş ve reddedilmiş. Ayrıntılı öneriye ve reddedilişe henüz sahip değiliz. İşte Mose'un istediği bu. İhtiyatlı canavar."

"Eğer şifreyi çözemedinizse, teklifin yapılp reddedildiğini nasıl biliyorsun?" diye sordu Bölge Savcısı.

"Gus Tate aracılığıyla Reich'ın kendisinden. Öldürülmeden önce Tate'in bana verdiği son şeylerden biriydi. Bak ne diyorum, Beck. Teybe bir tahmin olarak ekle. Varsayıyoruz ki bizim birleşme hakkındaki kanıtımız başarılı, bu durumda Mose.dava hakkında ne düşünüyor?"

Beck bilgiyi makineye aktardı. Artık iyice ısınmış olan Çokkatlı Mozaik Bilgisayar otuz saniye içinde yanıtladı: "ÖZET # 921,088. VARSAYMA ONAYLANDI, DAVANIN BAŞARILI OLMA OLASILIĞI % 97.0099."

Powell'ın ekibi sırtıp rahatladı. Powell, bandı daktilodan

koparıp aldı ve gururlu bir şekilde Bölge Savcısı'na uzattı. "Ve işte davanız, Bay Bölge Savcısı . . . mühürlenip teslim edilmiş."

"Tanrım!" dedi Bölge Savcısı. "Yüzde doksan yedi! Tanrım, meslek hayatım boyunca hiç doksana çıkamamıştık, yetmişi geçersen şanslı olduğumu düşünürdüm. Yüzde doksan yedi . . . Ben Reich'a karşı! Tanrım!" Etrafındaki kendi ekibini vahşi bir bakışla süzdü. "Haydi gidip lanet olası bir tarih yazalım!"

Ofis kapısı açıldı ve ter içinde iki adam, ellerindeki kâğıtları sallayarak içeriye daldı.

"İşte, Şifre de geldi," dedi Powell. "Şifreyi patlabildiniz mi?"

"Patlattık," dediler, "ama sen de patladın, Powell. Senin bütün davan patladı."

"Ne? Siz hangi boktan konu hakkında konuşuyorsunuz?"

"Reich, D'Courtney'i ortadan kaldırdı, çünkü D'Courtney birleşmeyi kabul etmemişti, değil mi? D'Courtney'i öldürmek için güzel tombul bir kâr amacına sahipti, değil mi?"

"Ah Tahrım!" diye inledi Beck.

"Reich, D'Courtney'e şunu gönderdi: YYJI TTED RRCB UU-FE AALK QQBA. Yani anlamı: İKİMİZE EŞİT HİSSELİ ORTAKLIK TEMELİNDE BİRLEŞME ÖNERİSİ.

"Lanet olsun, işte benim bütün söylediğim de buydu. Ve D'Courtney de WWHG diye yanıtladı. Bunun anlamı da reddetmek. Reich, Tate'e söyledi. Tate de bana söyledi."

"D'Courtney'in yanıtı WWHG. Yani anlamı ÖNERİ ONAYLANDI."

"Öyle mi!"

"Öyle. WWHG. ÖNERİ ONAYLANDI. Reich'ın istediği yanıt buydu. Bu yanıt, Reich'ın eline, D'Courtney'in yaşamını sürdürmesini sağlamak için bütün nedenleri veriyor. Güneş sistemindeki hiçbir mahkemeyi Reich'ın D'Courtney'i öldürmek

için bir sebebi olduğuna ikna edemezsin. Senin davan çöküp gitti.”

Powell, yumruklarını sıkmış, yüzü sinirden gerilmiş bir şekilde otuz saniye boyunca kımıldamaksızın durdu. Aniden makete doğru döndü, Reich’in android kuklasını çekip çıkardı. Kafasını çevirerek koparıp attı. Mose’a yöneldi, girilmiş bilgi bantlarını yırtarak çıkardı, buruşturup yağurdu ve odanın içine doğru fırlattı. Arkasına yaslanmış duran Crabbe’ye doğru yürüdü ve sandalyesine korkunç bir tekme savurdu. Diğerleri olanları şaşkın bir suskunluk içinde izlerken sandalye ve Şube Müdürü yere yuvarlandı.

“Lanet olsun sana! Hep şu lanet olası sandalyede oturuyorsun!” Powell, titreyen sesiyle bir çığlık attı ve ofisten fırtına gibi çıktı.

on dördüncü bölüm

PATLAMA! SARSINTI! Hücre kapıları parçalanarak açıldı. Ve ta uzakta, karanlığın pelerini içinde, özgürlük ve bilinmeyene doğru bir kaçış bekliyor . . .

Kim o? Hücrenin dışındaki kim? Aman, Tanrım! Aman Tanrım! Yüzü Olmayan Adam! Bakıyor. Belli belirsiz. Suskun. Koş! Kaç! Uç! Uç . . .

Boşluğa doğru uç. Uzak bilinmeyenin derinlerine dalan bu gümüş hatlı geminin yalnızlığında güvenlik var . . . Ambar kapısı! Açılıyor. Hayır, açılmıyor. Geminin içinde onu yavaşça, uğursuzca açacak kimse yok . . . Aman Tanrım! Yüzü Olmayan Adam. Bakıyor. Belli belirsiz. Suskun . . .

Ama ben masumum, yargıç bey. Masum. Suçlu olduğumu asla kanıtlamayacaksınız ve kulaklarımı sağır edene dek tokmağınızı vursanız bile savunmamı asla durdurayacaksınız ve – Ah Tanrım! Kürsüde. Peruğu ve cübbesi içinde. Yüzü Olmayan Adam. Bakıyor. Belli belirsiz. İntikam timsali.

Yargıcın tokmak vuruşları kamara kapısını tıklatmaya dö-nüştü. Kamarot seslendi: “New York’un üzerindeyiz, Bay Reich. Karaya çıkmaya bir saat kaldı. New York’un üzerindeyiz, Bay Reich.” Kapıyı tıklatmalar giderek sertleşiyordu.

Reich, kendine geldi. “Tamam,” diye hırıldadı. “Duydum.”

Kamarot uzaklaştı. Reich, sıvı yatağından toparlanarak çıktı, bacakları çok güçsüzdü. Duvara tutundu ve küfrederek ayağa

kalktı. Hâlâ gördüğü kâbusun etkisindeydi, banyoya gitti, traş oldu, duş aldı, buhara girdi ve on dakika havayla kurutmada kaldı. Hâlâ sersemlemiş durumdaydı. Masaj bölmesine girdi ve 'Sıcak-Tuz'u tuşladı. Islatılıp güzel kokular eklenmiş tuz tane-cikleri adamın derisine püskürdü. Masaj vanaları daha yeni açılmıştı ki Reich aniden kahveye ihtiyacı olduğunu hissetti. Masaj odasından çıkıp Servis ziline bastı.

Ani bir sarsıntı oldu ve masaj bölmesindeki patlamanın şidetiyle Reich yüzükoyun yuvarlandı. Sırtı, uçuşan parçacıklar tarafından kesilmişti. Yatak odasına doğru fırladı, yolculuk çantasını kaptı, uluyan bir hayvana dönmüştü, elleri otomatik olarak çantayı açtı ve her zaman yanında taşıdığı Patlayıcı Ampülleri kutusunu aradı. Çantada kutu yoktu.

Reich, kendini yeniden topladı. Sırtındaki kesiklerin içine giren tuzun yakışını ve akan kanını hissetti. Banyoya girdi ve masaj vanalarını kapattı, ardından masaj bölmesinin enkazını inceledi. Birisi gece çantasındaki kutuyu almış ve masaj vanalarına birer ampül yerleştirmişti. Boş kutu, masaj bölmesinin arkasına atılmıştı. Yarım saniyelik mucize hayatını kurtarmıştı . . . Kim?

Kamarasının kapısını inceledi. Kilit açıkça çok usta biri tarafından açılmıştı. Hiçbir zorlama belirtisi yoktu. Ama kim? Niçin?

"Orospu çocuğu!" diye hırladı Reich. Demir gibi sinirleriyle banyoya döndü, yıkanarak üzerindeki tuz ve kanı temizledi, sırtına pıhtılaştırıcı sprey sıktı. Giyindi, kahvesini içti ve İşkele Salonu'na indi. Orada gözetleyici Gümrük Görevlisi'yle sıkı bir çarpışmanın (*Gerilme, endişe ve kavga başladı!*) ardından kendisini kente götürmek için bekleyen Egemen gemisine bindi.

Gemiden Egemen Kulesi'ni aradı. Sekreterinin yüzü ekranda belirdi.

“Hassop’tan bir haber var mı?” diye sordu.

“Hayır, Bay Reich. Siz Spaceland’den aradığınızdan beri bir haber yok.”

“Bana Eğlence’yi bağla.”

Ekran ringa kemiği rengine dönüştü ve ardından Egemen’in krom renginde olan dinlenme odasına açıldı. Sakallı ve okullu görünümlü West, kâğıtlarını özenli bir şekilde plastik ciltlerin içine koyuyordu. Başını kaldırıp baktı ve sırttı.

“Merhaba, Ben.”

“Çok neşeli görünmüyorsun, Ellery,” diye homurdandı Reich. “Hassop ne cehennemde? Düşündüm ki sen kesinlikle—”

“Artık benim sorunum değil. Ben”

“Neden bahsediyorsun sen?”

West topladığı ciltleri gösterdi. “Şimdi işlerimi topluyordum. Egemen Hizmetler & Kaynaklar’da olan kariyerim bitti. Bu sabah saat dokuzda buradaki kariyerim sona erdi.”

“Ne!”

“Evet. Seni uyarmıştım, Ben. Lonca’nın kuralları beni Egemen’den çıkarıyor. Şirket Casusluğu ahlak dışıdır.”

“Dinle, Ellery, şu anda ayrılamazsın. Başım belada ve sana çok kötü ihtiyacım var. Bu sabah, birisi bana gemide bubi tuzağı kurdu. Kıl payıyla sıyrıldım. Onun kim olduğunu bulmalıyım. Bir gözetleyiciye ihtiyacım var.”

“Üzgünüm, Ben.”

“Egemen için çalışmayacaksın. Seninle özel hizmet için kişisel anlaşma yapabilirim. Tıpkı Breen’in anlaşması gibi.”

“Breen mi? 2. mi? Analizci ?

“Evet. Benim analizcim.”

“Artık değil.”

“Ne!”

West, başını sallayarak onayladı. “Emir bugün geldi. Artık

çalışmıyoruz. Gözetleyicilerin hizmeti kısıtlanıyor. Biz çoğunlukla iyi insanlar için çalışırız. Sen Breen'i kaybettin."

"Powell!" diye bağırdı Reich. "Üstüme çamur atmak için bütün boktan gözetleyici numaralarını kullanıyor. O sinsiz gözetleyici beni D'Courtney pisliğine bulaştırmaya çalışıyor. O--"

"Kes şunu, Ben. Powell, böyle bir şey yapmaz. Gel, dostça ayrılalım, ha? Bu işi daima keyifle götürdük. Gel, keyifli bitirelim. Ne dersin?"

"Cehenneme kadar yolun var, derim!" Reich, öfkeyle bağırdı ve bağlantıyı kesti. Geminin pilotuna dönerek aynı ses tonuyla konuştu: "Beni eve götür!"

Reich, evdeki hizmetkârların yüreklerini bir kez daha dehşet ve nefretle ayaklandırarak öfkeyle evine daldı. Yolculuk çantasını uşağına fırlattı ve hızla Breen'in dairesine yöneldi. Boştu. Masanın üzerindeki not, daha önce West'in anlattıklarını tekrarlıyordu. Reich, kendi odasına koştu, telefona gitti ve Gus Tate'i tuşladı. Ekran açıldı ve bir yazı belirdi:

SÜREKLİ OLARAK HİZMET DIŞI

Reich, bakakaldı, bağlantıyı kesti ve Jerry Church'ü tuşladı. Ekran açıldı ve bir yazı belirdi:

SÜREKLİ OLARAK HİZMET DIŞI

Reich, telefonu sertçe kapattı, kararsız bir şekilde çalışma odasına doğru yürüdü, köşedeki titreşen ışığa, kasasına yöneldi. Kasayı geçici konuma getirdi ve bal peteği şeklindeki kafes ortaya çıktı ve sol elini delikte tutarak küçük kırmızı zarfa uzandı. Zarfa dokunduğu anda, küçük bir klik sesi duydu. Hızla dönüp eğildi, yüzünü kollarının arasına gömdü.

Kör edici bir ışık çaktı ve güçlü bir patlama oldu. Sert bir şey Reich'ın sol tarafına çarptı ve onu oda boyunca fırlatıp duvara yapıştırdı. Onu enkaz parçaları izledi. Sendeleyerek ayağa kalktı, şaşkınlık ve öfke içinde böğürüyordu, giysisinin sol tarafını yırtarak bedeninin durumuna baktı. Çok kötü kesilmişti ve duyduğu acıya bakılırsa en az bir kaburgası kırılmıştı.

Evdeki hizmetkârların koridor boyunca koşarak geldiklerini duydu ve kükredi: "Uzak durun! Duydunuz mu? Uzak durun! Hepiniz!"

Enkazın arasından sendeleyerek yürüdü ve kasasından geriye kalanları inceledi. Chooka Frood'un kızıl gözlü kadınından aldığı sinir karıştırıcıyı buldu. D'Courtney'i öldürdüğü bıçaklı tabancayı, öldürücü çelik çiçeği buldu. Su doldurulup jelatinle mühürlenmiş dört kovan hâlâ silahın içinde duruyordu. İki silahlı da yeni ceketinin cebine soktu, masasından yeni bir Patlayıcı Ampül kutusu aldı ve şaşkınlık içinde onu izleyen hizmetkârlara aldırmadan odadan dışarıya fırladı.

Reich üst katlardaki evinden bodrumdaki garaja inene dek yol boyunca durmaksızın küfretti ve özel Sıçrayıcı'sının anahtarlarını Çağrı deliğine bırakıp küçük aracı beklemeye başladı. Araç, depodan kapısının üzerinde anahtarıyla geldiğinde, başka bir kiracı, biraz uzakta durmuş ona bakıyordu. Reich, anahtarı çevirdi ve binmek için kapıyı açtı. Rrrrrp diye hafif bir basınç duydu. Reich, kendini yere fırlattı. Sıçrayıcının yakıt deposu patladı. Biraz garip bir şekilde, hemen alevler içinde kalmadı. Etrafa yakıt fışkırdı ve metal parçacıkları havada uçtu. Reich delirmiş bir halde sürünerek çıkış rampasına ulaştı ve yapabildiği kadar hızla koştu.

Cadde seviyesine inince, hırpalanmış, kan içinde ve katrana bulanmıştı, deli gibi bir Genel Sıçrayıcı aradı. Bir jetonlu Sıçrayıcı bulamadı. Sürücülü makinelerden birine işaret etti.

"Nereye? diye sordu sürücü.

Reich üzerine yapışmış kan ve katran parçalarını şaşkınlık içinde temizlemeye uğraşıyordu. "Chooka Frood!" diye vızıldandı isterik bir sesle.

Taksi, adamı 99 Batı Yakası'na indirdi.

Reich, kendisine engel olmaya kalkan kapıcıyı, kızgın karşılama görevlisini aştı ve Chooka Frood'un renkli cam lambalar, aşırı süslü divanlar ve kapağı açılıp kapanan bir çalışma masasıyla pahalı döşenmiş Viktoriyen tarzı ofisine daldı. Chooka, masada oturuyordu, soluk bir gömlek giymişti ve yüzünde Reich cebinden karıştırıcıyı çıkardığında dehşete dönüşen soluk ifadeyi taşıyordu.

"Tanrı aşkına, Reich!" diye haykırdı.

"İşte burdayım, Chooka," dedi boğuk bir sesle. "Peşimden koşup duruyorsun ama bütün zararın boş çıkıyor. Bu karıştırıcıyı senin üstünde daha önce kullanmıştım. Onu senin için yeniden ısıttım. Sen de beni ısıttın, Chooka."

Chooka, masanın ardından fırlayıp haykırdı: "Magda!"

Reich, kadını kolundan yakalayıp ofisin içine doğru savurdu. Koltuğun yanına çarpıp düştü. Kızıl gözlü koruma ofisin içine daldı. Reich, onun için hazırды. Kadının ensesine vurdu, yüzükoyun yere kapaklanırken ayağıyla sıkı bir tekme indirdi ve zemine doğru yapıştırarak sırtına bastı. Kadın kıvranıp baçağını tırmaladı. Yerdeki kadına aldırmadan Chooka'ya bağırdı: "Haydi şu işi bitirelim. Bubi tuzaklarını neden kurdun?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum?" diye vızıldadı Chooka.

"Hangi cehennemden bahseder gibi görünüyorum. Kanı oku, kadın. Üç ölüm ilanından sıyırdım. Şansım daha ne kadar sürebilir?"

"Mantıklı ol, Reich! Anlamıyoru—"

"Büyük Ö'den bahsediyorum, Chooka, Ölümün Ö'sü. Buraya

gelip D'Courtney'in kızını zorla elinden aldım. Kız arkadaşını ve seni de iyice patakladım. Böylece sen de çileden çıkıp şu tuzakları hazırladın. Doğru mu?"

Chooka, şaşkınlık içinde kafasını salladı.

"Onların üçünü atlattım. Spaceland'den dönerken gemide. Çalışma odamda. Sıçrayıcımda. Kaç tane daha var, Chooka?"

"Ben yapmadım, Reich. Ben--"

"Sen olmalısın, Chooka. Mızıklanan sadece sen vardın ve sadece sen katilleri kiralayabilirsin. Bunları da sana eklersek, yani gel şu işi bitirelim." Karıştırıcının emniyetini açtı. "Senin gibi tabut görüntülü arkadaşları olan üç kuruşluk bir düşmana ayıracak vaktim yok."

"Tanrı aşkına!" diye haykırdı Chooka. "Sana karşı ne düşmanlığım olsun? "Evet biraz dağittin. Magda'yı biraz hırpaladın. Sen ilk değilsin. Sonuncu da olmayacaksın. Kafanı kullan!"

"Kullandım. Eğer sen değilsen, kim?"

"Keno Quizzard. O da katilleri kiralar. Duydum ki sen ve o--"

"Quizzard'ı çıkar. Quizzard öldü. Başka kim?"

"Church."

"Onun cesareti yok. Eğer olsaydı, on yıl önce denerdi. Başka kim?"

"Nasıl bilebilirim ki? Senden yeterince nefret eden yüzlerce kişi var."

"Binlerce var, ama kim kasama kadar yaklaşabilir? Kim şifre kombinasyonumu kırabilir ve--"

"Belki de kimse kasanın şifresini kırmamıştır. Belki birileri kafana girip gözetleyerek kombinasyonunu öğrenmiştir. Belki--"

"Gözetlemek!"

"Evet. Gözetlemek. Belki de Church'ü yanlış tarttın . . . Ya

da tabutunu dolduracak kadar nedeni olan sana kızgın başka bir gözetleyici."

"Tanrım . . ." diye fısıldadı Reich. "Ah, Tanrım . . . Evet."

"Church?"

"Hayır. Powell."

"Polis?"

"Polis. Powell. Evet. Kutsal Bay Lincoln Powell. Evet!" Reich'in ağzından sözcükler sel gibi boşalmaya başladı. "Evet, Powell! Orospu çocuğu pis dögüşüyor, çünkü ona güzelce avucunu yalattım. Bana karşı dava açamadı. Bubi tuzaklarından başka bir şey yapamaz . . ."

"Sen delisin, Reich."

"Ben mi? Ellery West'i neden benim yanımdan uzaklaştırdı ve de Breen'i? Bubi tuzaklarına karşı tek savunmamım gözetleyiciler olduğunu biliyordu. O, Powell!"

"Ama bir polis, Reich? Bir polis?"

"Kesinlikle bir polis!" diye bağırды Reich. "Bir polis neden yapmasın? O güvende. Kim ondan şüphelenir? Kurnazca. Ben de olsam aynı şeyi yapardım. Pekâlâ . . . Şimdi ona bubi tuzağı kurma sırası bende!"

Kızıl gözlü kadına bir tekme attı ve Chooka'nın yanına gitti, kadını kolundan çekerek ayağa kaldırdı. "Powell'ı ara."

"Ne?"

"Powell'ı ara," diye bağırды. "Lincoln Powell. Onu evinden ara. Hemen buraya gelmesini söyle."

"Hayır, Reich . . ."

Kadını sarstı. "Dinle beni, fal-kafalı. Bastison West, D'Courtney Karteli'nin malıydı. Artık şu yaşlı D'Courtney öldüğüne göre kartel benim olacak, bunun anlamı da Bastion'a sahip olacağım. Bu eve sahip olacağım. Sana sahip olacağım, Chooka. İşine devam etmek istiyor musun? Powell'ı ara."

Kadın adamın morarmış yüzüne baktı, hafifçe gözetledi ve söylediklerinin doğru olduğunu anladı.

“Ama bunun için bir nedenim yok, Reich.”

“Bekle bir dakika. Bekle bir dakika.” Reich düşündü, ardından cebinden bıçaklı tabancayı çıkarıp Chooka’nın eline bıraktı. “Bunu ona göster. D’Courtney’in kızının burada bırakmış olduğunu söyle.”

“Bu da nedir?”

“D’Courtney’i öldüren silah.”

“Tanrı aşkına – Reich!”

Reich, kahkaha attı. “Bununla bir şey yapamaz. Buna sahip olduğunda bubi tuzağına düşecek. Ara onu. Tabancayı göster. Onu buraya getir.” Chooka’yı telefona doğru itirdi, kadının peşinden gitti ve ekranın görüş açısının dışında kaldı. Elindeki karıştırıcıyı anlamlı bir şekilde kaldırdı. Chooka, anladı.

Powell’in numarasını tuşladı. Ekranda Mary Noyes belirdi, Chooka’yı dinledi ve ardından Powell’a seslendi. Şef görüldü, ince yüzü bezgin, koyu gözleri oldukça kederliydi.

“Ben . . . belki istediğiniz bir şey buldum, Bay Powell,” diye kekeledi Cooka. “Yeni buldum. Evimden alıp götürdüğünüz şu kız. Burada bırakmış.”

“Ne bırakmış, Chooka?”

“Babasını öldüren tabancayı.”

“Yo!” Powell’in yüzü birden canlanıverdi. “Haydi, göster bakalım.”

Chooka, bıçaklı tabancayı gösterdi.

“Bu o, Tanrım!” diye haykırdı Powell. “Belki de sonunda halledebileceğim. Olduğun yerde kal, Chooka. Bir Sıçrayıcı’ya atlayıp olabildiğince hızla geliyorum.”

Ekran karardı. Reich, dişlerini sıkarak kanın tadına baktı. Dönüp Gökkuşağı Evi’nden çıktı, boş bir jetonlu Sıçrayıcı buldu.

Kilidine yarım kredi attı, kapıyı açıp içine girdi. Tıslayan bir kükreyişle aracı yerinden kaldırdı, gürültüyle bir binanın on üçüncü kat kirislerine çarptı, nerdeyse devriliyordu. Şaşkınlık içinde, bir Sıçrayıcıyı yönetecek ya da bir bubi tuzağı kuracak durumda olmadığını anladı.

“Düşünmemeye çalış,” diye düşündü. “Plan yapma. Bırak her şeyi iç güdülerin halletsin. Sen bir katilsin. Doğuştan katil. Sadece bekle ve öldür.”

Reich, kendi kendisiyle ve kontrol aygıtlarıyla boğuşarak Hudson Rampası’na ulaştı, Sıçrayıcı’yı kontrol etmek için Kuzey Nehri rüzgârlarıyla uğraştı. Katil içgüdüleri adamı Powell’ın arka bahçesine yere çarparak indirdi. Nedenini bilmiyordu. Bükülmüş kabin kapısını açmak için zorlarken metalik bir ses yükseldi: “Lütfen, dinleyin. Bu araca bir hasar vermiş olabilirsiniz. Lütfen adınızı ve adresinizi bırakın. Eğer sizi bulmak zorunda kalırsak, bu harcamalar için de sorumlu olabilirsiniz. Teşekkür ederiz.”

“Daha fazla zarardan sorumlu olmaya gidiyorum,” diye hırladı Reich. “Buyrun.”

Fırlayarak büyük bir çan çiçeği kümesinin arkasına saklandı ve karıştırıcıyı hazır tutup bekledi. Derken neden yere çarptığını anladı. Powell’ın telefonuna cevap veren kız evden çıkmış, bahçede Sıçrayıcı’nın olduğu yere doğru koşuyordu. Reich bekledi. Evden başka kimse çıkmadı. Kız yalnızdı. Reich, çalının arkasından çıktı ve kız onu görmeden etrafında hızla döndü. Bir gözetleyici. Tetiği ilk çentiğe kadar çekti. Kız kasılıp titredi . . . çaresizdi.

Tetiği sonuna dek, büyük Ö’ye dek çekmek üzereyken içgüdüleri onu yine durdurdu. Aniden aklına Powell’a hazırlayacağı bubi tuzağı geldi. Kızı evin içinde öldür. Cesedine Patlayıcı Ampülleri yerleştir ve Powell’a yem olarak bırak. Kızın esmer

yüzünden ter boşanıyordu. Bütün kasları titreyip bükülüyordu. Kızı kolundan tutarak bahçeden eve doğru sürükledi. Kız bacaklarını bükmeden bir korkuluk gibi yürüyordu.

Reich, eve girdi ve mutfaktan geçerek kızı salona götürdü. Uzun, iplerle süslenmiş modern bir divan buldu ve kızı üzerine fırlattı. Bedeninin bütün eksikliğine rağmen adamla savaşıyordu. Vahşice sıırttı, eğildi ve kızın ağzına sert bir öpücük konurdu.

“Powell’a sevgilerimle,” dedi, geriledi, karıştırıcıyı kaldırdı. Sonra indirdi.

Birisi onu gözlüyordu.

Döndü, dikkatsiz bir şekilde salona hızla bir göz attı. Kimse yoktu. Dönüp kıza sordu: “Şu TP dalgasıyla ne yapıyorsun, gözetleyici?” Sonra karıştırıcıyı doğrulttu. Yine indirdi.

Birisi onu gözlüyordu.

Bu kez Reich, salonda sinsi bir şekilde dolaştı, koltukların arkasına, dolapların içine baktı. Kimse yoktu. Mutfağı ve banyoyu kontrol etti. Kimse yok. Yeniden salona, Mary Nqyes’un yanına döndü. Sonra aklına üst kat geldi. Merdivenlere gitti ve çıkmaya başladı ve merdivenlerin tam yarısında donakaldı.

Birisi onu gözlüyordu.

Kız, merdivenlerin en üstündeydi, bir çocuk gibi diz çökmüş, trabzanın arasından gözetliyordu. Bir çocuk gibi giydirilmişti ve saçları arkaya taranıp kurdelayla bağlanmıştı. Adama, bir çocuğun komik, yaramaz ifadesiyle bakıyordu. Barbara D’Courtney.

“Meraba,” dedi kız.

Reich titremeye başladı.

“Adım Bayba,” dedi kız.

Reich, gelmesi için kıza küçük bir işaret yaptı.

Kız yerinden doğrulup basamakları inmeye başladı, dikkatli

bir şekilde trabzana tutunuyordu. "Yapmamam lazım," dedi. "Baba'nın arkadaşı mısın?"

Reich, derin bir nefes aldı. "Ben . . . Ben . . ." diye kekeledi.

"Baba gitti," diye çocukça konuştu kız. "Ama hemen gelecek. Bana dedi ki. Eğer iyi bir kız olursam, bana bi armağan getirecek. İyi olmaya çalışıyorum ama çok zor. Sen de iyi misin?"

"Senin baban? Ge-geri gelecek? Senin *baban*?"

Kız başını sallayarak onayladı. "Mary Teyze'yle oyun mu oynuyosun. Onu öptün. Gördüm. Baba da beni öpüyor. Hoşuma gidiyo. Mary Teyze de hoşlandı mı?" Tereddüt ederek adamın elini tuttu. "Ben büyüyünce Baba'yla evlenicem ve hep onun kızı olcam. Senin de bir kızın var mı?"

Reich, Barbara'yı kendine doğru çekti ve yüzüne uzun süre baktı. "Delirdin mi?" dedi kısık bir sesle. "Bu numarayı yutacağımı mı düşünüyorsun? Powell'a ne kadarını anlattın?"

"İşte o benim babam," dedi kız. "Onun isminin benimkinden niye değişik olduğunu sorduğum zaman gülüyor. Senin adın ne?"

"Ben sana soruyorum!" diye haykırdı, Reich. "Ona ne kadarını anlattın? Bu aptalca gösteriyi neden yapıyorsun? Cevap ver, bana!"

Kız korkulu gözlerle baktı ve ardından ağlamaya başladı, kaçmaya çalışıyordu. Adam kızı bırakmadı.

"Bıyak!" diye ağladı. "Bıyak beni!"

"Bana cevap vereceksin!"

"Bıyak beni!"

Kızı merdivenin önünden, üzerinde Mary Noyes'un hâlâ felç olmuş bir şekilde yattığı divana doğru sürükledi. Kızı kadının yanına fırlattı ve gerileyerek karıştırıcıyı doğrulttu. Kız birdenbire dinleme konumuna geçmiş gibi divanın üzerinde toparlandı. Yüzündeki çocuksuluk yok olmuş, yerini gergin ve

dehşete düşmüş bir ifade almıştı. Ayaklarını uzattı, divandan sıçradı, koştu, aniden durdu, sanki bir kapıyı açıyordu. İleriye doğru koşarken sarı saçları uçuşuyordu, koyu gözleri panik içinde açılmıştı . . . vahşi güzelliğin çakan şimşegi.

"Baba!" diye haykırdı. "Allah aşkına! Baba!"

Reich'in kalbi sıkıştı. Kız üzerine doğru koşuyordu. Yakalamak için öne doğru adım attı. Kız durdu, geriledi, ardından sola doğru ok gibi fırladı ve bir yarım daire çizerek koştu, vahşice haykırıyordu, gözleri sabitlenmişti.

"Hayır!" diye haykırdı kız. "Hayır! İsa aşkı için! Baba!"

Reich, döndü ve kızı yakaladı. Bu kez onu yakaladığında kız boğuşuyor ve çığlıklar atıyordu. Reich da haykırıyordu. Kız aniden kasıldı ve elleriyle kulaklarını kapattı. Reich, Orkide Süiti'ne dönmüştü. Patlamayı duydu, D'Courtney'in başının arkasından kan ve beynin fırlayışını gördü. Kızı bırakmaya zorlayan güçlü elektrik kasılmaları geçiriyordu. Dizlerinin üzerine düşen kız yerde sürünerek ilerlemeye başladı. Kızın balmumundan cesedin üzerine çömeldiğini gördü.

Reich, derin bir nefes alarak acı içinde yumruklarını birbirine vurdu, kontrolünü kazanmak için uğraşıyordu. Kulaklarındaki uğultu dağılınca kıza doğru saldırdı. Bir yandan da planlarında hesapta olmayan değişiklikler yapmak için düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Bir tanık olacağını asla hesaplamamıştı. Lanet olası Powell. Kızı da öldürmeliydi. Bir çifte cinayet ayarlayabilir miydi - Hayır. Cinayet değil. Bubi tuzağı. Lanet olası Gus Tate. Bekle. Beaumont'ların Evi'nde değildi. O . . . şeydeydi . . .

"Otuz üç Hudson Rampası," diye ön kapıdan seslendi Powell.

Reich hızla sıçrayarak otomatik olarak çömeldi, Quizzard'ın katillerinden öğrendiği gibi karıştırıyı sol dirseğinin altından

doğrulttu.

Powell, yana kaydı. "Sakın deneme," dedi sert bir sesle.

"Seni orospu çocuğu!" diye bağırdı Reich. Çaprazına geçen ve yeniden ateş hattının dışına çıkan Powell'a doğru yuvarlandı. "Seni Allah'ın belası, gözetleyici! Seni pislik, çürümüş, orospu çocuğu--"

Powell, sola doğru sahte bir kayış yaptı, döndü, Reich'a yaklaştı ve elinin kenarıyla adamın dirsek sinir noktasına sertçe vurdu. Karıştırıcı yere düştü. Reich yakın dövüşe girdi; yumrukladı, tırmaladı, kafa attı, çılgın gibi küfretti. Powell, adama şimşek gibi üç yumruk indirdi, enseye, mideye ve kasığa. Belkemiği üzerine yapılan etki mükemmeldi. Reich yere düştü, öğürüyordu, burnundan kan fışkırdı.

"Sert kavgayı sadece senin bildiğini mi düşünüyorsun, oğlum," diye hırladı Powell. Hâlâ yere çömelmiş duran Barbara D'Courtney'in yanına gidip ayağa kaldırdı.

"İyi misin, Barbara?" dedi.

"Meraba Baba. Kötü bir rüya gördüm."

"Biliyorum, bebeğim. Benim yüzümden oldu. Şu koca aptalın yüzünden."

"Bi öpücük ver."

Kızı alnından öptü. "Hızla büyüyorsun," diyerek gülümse-di. "Daha dün çocuk gibi konuşuyordun."

"Büyüyorum, çünkü sen beni bekleyeceğine söz verdin."

"Söz, Barbara. Yukarıya tek başına gidebilir misin yoksa senin kucağımda taşıyayım mı . . . dünkü gibi?"

"Tek başıma gidebilirim."

"Tamam, bebeğim. O zaman doğru yukarıya, odana."

Kız merdivene doğru yürüdü, korkuluğa tutunarak çıkmaya başladı. Tam en üst basamağa geldiğinde dönüp Reich'a baktı ve dilini çıkarttı. Ardından gözden kayboldu. Powell,

Mary Noyes'un yanına gitti, nabzını kontrol etti ve sonra kadını divana rahat bir şekilde yatırdı.

"Birinci çentik, ha?" diye mırıldandı Reich'a. "Acı verir, ama bir saat sonra kendine gelir." Reich'ın yanına dönüp adamın yüzüne baktı, yüzü öfkeden kararmıştı. "Mary'nin çektiklerini sana ödetmeliyim; ama ne işe yarar? Sana hiçbir şey öğretilmez. Seni zavallı piç . . . sen sadece lanet olası bir kötüsün."

"Beni öldür!" diye inledi Reich. "Ya beni öldür ya da bırak ayağa kalkayım. Ve ayağa kalkarsam, Tanrı adına yemin ederim ki, seni öldürüm!"

Powell, karıştırıcıyı yerden aldı ve kaşını kaldırarak Reich'a baktı. "Kaslarını biraz gevşetmeye çalış. Şu engellemeler birkaç saniye sonra geçer . . ." Karıştırıcıyı kucağına alarak oturdu. "Büyük bir hata yaptın. Evden çıktıktan beş dakika sonra Chooka'nın hikâyesinin uydurma olduğunu anladım. Ona bu işi senden başka kimse yaptıramazdı."

"Sen adi bir yalancısın!" diye bağırdı Reich. "Sen, senin etik anlayışın ve yüce konuşmaların. Sen ve senin Allahın belası üç-kâğıtçılığın--"

"Kadın, D'Courtney'i öldüren silah dedi," diye soğukkanlı bir şekilde devam etti Powell. "Oydu, ama D'Courtney'i neyin öldürdüğünü kimse bilmiyordu . . . senin ve benim dışımda. Hemen dönüp geldim. Uzun sürdü. Hatta çok uzun. Ayağa kalkmaya çalış. Bu kadar kötü olamazsın."

Reich, sendeleyerek ayağa kalktı, nefes alıyordu. Aniden elini cebine sokup Patlayıcı Ampül kutusunu çıkardı. Powell, koltuğunda geriye yaslanıp topuğuyla Reich'ın göğsüne bir tekme indirdi. Kutu elinden uçup gitti. Reich, geriye savrulup bir divanın üzerine çöktü.

"Siz, insanlar, bir gözetleyiciyi şaşırtamayacağınızı ne zaman öğreneceksiniz?" dedi Powell. Gidip kutuyu yerden aldı.

"Bugün tam bir cephanelik gibisin, değil mi? Özgür bir adam olmaktansa, ölmeyi ya da yaşamayı istiyor gibisin. Dikkat et, Özgür dedim. Masum değil."

"Daha ne kadar özgür?" dedi Reich, dişlerinin arasından. "Asla masumiyet üzerine konuşmuyorum. Ama daha ne kadar özgür?"

"Sonsuza dek. Senin aleyhinde kusursuz bir dava hazırlamıştım. Bütün ayrıntılar doğru. Biraz önce Barbara'yla beraberken seni gözetleyerek bunları kontrol ettim. Bütün ayrıntılara sahiptim, biri dışında ve o ayrıntı davamı uzayın derinliklerine fırlattı. Sen özgür bir adamsın, Reich. Dosyanı kapattık."

Reich, gözünü dikerek baktı. "Dosya kapandı mı?"

"Evet. Çözüm yoktu. Avucumu yaladım. Silahlarını bırakabilirsin, Reich. Git, işinin başına dön. Kimse seni rahatsız etmeyecek."

"Sen bir yalancısın! Bu senin gözetleyici üçkâğıtlarından biri. Sen--"

"Hayır. Şimdi gözlerinin önüne seriyorum. Senin hakkındaki her şeyi biliyorum . . . Gus Tate'e nasıl rüşvet verdiğini . . . Jerry Church'e ne için söz verdiğini . . . Şu Sardalya Oyunu'nu nereden bulduğunu . . . Wilson Jordan'ın Rodopsin Kapsülleri'yle neler yaptığını . . . Kanıt olmasın diye kurşunları nasıl boşalttığını ve suyla doldurarak yeniden nasıl ölümcül hale getirdiğini . . . Uzaktan kusursuz bir deliller zinciri. Yöntem ve Fırsat. Ama Amaç eksik. Mahkeme Nesnel Amaç talep eder ve ben de bunu sağlayamıyorum. İşte bu seni özgür kılıyor."

"Seni yalancı!"

"Şüphesiz seni ölümcül niyetlerle suçlayabilirim . . . ama bu onun için çok küçük bir suçlama olur. Tıpkı bir topu ateşleyemeyip bir mantar tabancasını patlatmak gibi. Büyük olasılıkla bundan da yırtarsın. Tek tanıgım bir gözetleyici ve hasta bir

kız. Ben—”

“Seni yalancı,” diye hırladı Reich. “Seni ikiyüzlü. Seni yalancı gözetleyici. Güya sana inanmalıyım? Güya anlattıklarını dinlemeliyim? Elinde hiçbir şey yok, Powell. Hiçbir şey! Her noktada sana avucunu yalattım. İşte bu yüzden bana bubi tuzakları kurdun. İşte bu yüzden—” Reich, aniden sustu ve eliyle alnına vurdu. “Ve belki de işte bu, tüm bubi tuzaklarının en büyüğü. Ben düştüm. Nasıl da lanet olası bir aptalım. Nasıl—”

“Kapa çeneni,” diye kesti Powell. “Böyle deli gibi davranırsan seni gözetleyemem. Nedir tüm bu bubi tuzakları? Doğru dürüst düşün.”

Reich, bir kahkaha attı. “Sanki bilmiyormuşsun gibi . . . Gemideki kamaram . . . Kasam . . . Sıçrayıcım . . .”

Yaklaşık bir dakika boyunca Powell, Reich’a yoğunlaştı, gözetledi, özüksedi, sınıfladı. Ardından yüzü solmaya başladı ve nefes alış veriş hızlandı. “Tanrım!” diye haykırdı. “Tanrım!” Ayağa fırladı ve delicesine dolaşmaya başladı. “İşte bu . . . Bu onu açıklıyor . . . Ve Yaşlı Mose, haklıymış. Demek ki alay etmiyormuş. Amaç tutkuymuş ve biz onun cilve yaptığını düşündük . . . Barbara’daki siyam ikizi İmgesi . . . D’Courtney’in suçluluk duygusu . . . Reich’ın Chooka’nın orda bizi öldüremeyişine şaşmamak lazım . . . Ama – cinayet artık hiç önemli değil. Daha derinlere gidiyor. Çok derinlere. Ve o tehlikeli . . . Hayal edebileceğimden çok daha fazla.” Durdu, dönüp parıldayan gözlerle Reich’e baktı.

“Eğer seni öldürebilseydim,” diye haykırdı, “kafanı ellerimle çevirip koparırdım. Seni paramparça eder Galaktik Darağacı’na asardım ve Evren bana dua edirdi. Ne kadar tehlikeli biri olduğunu biliyor musun? Bir bela kendi tehlikesini bilir mi? Ölüm bilinçli midir?”

Reich, şaşkınlık içinde gözlerini açmış Powell’a bakıyordu.

Şef başını sabırsızlık içinde salladı. "Neden sana soruyorum?" diye mırıldandı. "Ne hakkında konuştuğumu bilmiyorsun bile. Asla bilmeyeceksin." Powell, büfeye giderek iki brendi ampülü seçti ve onları Reich'ın ağzına tıktı. Reich, tükürmeye çalıştı. Powell adamın çenesini kapalı tuttu.

"Yut şunları," dedi. "Kendini toplayıp beni dinlemeni istiyorum. Butilen ister misin? Tiyrık Asit? İlaç kullanmadan kendini toplayamaz mısın?"

Reich, brendiyi yuttu ve kızgın bir şekilde tükürdü. Powell, onu sarsarak susturdu.

"Şunu anla," dedi Powell. "Sana örgünün yarısını göstermeye çalışacağım. Bunu anlamaya çalış. Senin aleyhine açılan dosya kapandı. Şu bubi tuzakları yüzünden kapandı. Eğer bunları bilseydim asla dava bile açmazdım. Andımı bozup seni öldürdüm. Bunu anlamaya çalış, Reich . . ."

Reich, tükürmeyi bıraktı.

"Cinayet için bir amaç bulamadım. İşte eksik buydu. Sen D'Courtney'e birleşme önerdiğinde o da kabul etti. Yanıtı WWHG. Bu onaylamak. Onu öldürmen için hiçbir nedenin yoktu. Hatta onu hayatta tutmak için bütün nesnel nedenlere sahiptin."

Reich'ın rengi ağardı. Kafası delicesine titremeye başladı. "Hayır. Hayır. WWHG. Öneri reddedildi. Reddetmek! Reddetmek!"

"Onaylamak!"

"Hayır. Piç reddetti! O--"

"Onayladı. D'Courtney'in, önerini onayladığını öğrendiğimde işim bitti. Davayı mahkemeye çıkaramayacağımı biliyordum. Ama sana bubi tuzakları kurmadım. Senin kamaranın kilidini açmadım. Şu Patyacı Ampülleri'ni çalmadım. Seni öldürmeye

alışan ben değilim. O adam, seni öldürmeye çalışıyor çünkü benden kurtulduğunu biliyor. Senin Yıkım'dan kurtulduğunu biliyor. Benim şimdi keşfettiğimi o hep biliyordu . . . yani senin tüm geleceğimizin ölümcül düşmanı olduğunu."

Reich, konuşmaya çalıştı. Divanın üzerinde kıpırdandı, hafifçe jestler yaptı. Sonunda konuştu: "Kim o? Kim? Kim?"

"O senin kadim düşmanın, Reich . . . Asla kaamayacağın bir adam. Ondan asla kurtulamayacaksın . . . ondan saklanamayacaksın . . . ve Tanrı'dan diliyorum ki ondan asla kurtulamayasın."

"Kim o, Powell? KİM O?"

"Yüzü Olmayan Adam."

Reich'ın gırtladıından bir acı çığlığı yükseldi. Sonra döndü ve evin dışına doğru sendelereyek yürüdü.

on beşinci bölüm

"GERİLME, ENDİŞE ve kavga başladı.

"Gerilme, endişe ve kavga başladı."

"Gerilme, endişe ve kavga başladı."

"Gerilme, endişe ve kavga başladı."

"Kapa çeneni!" diye bağırdı, Reich.

Sekiz, beyim;

Yedi, beyim;

Altı, beyim;

Beş beyim:

"Tanrı aşkına! Kapa çeneni!"

Dört, beyim;

Üç, beyim;

İki, beyim;

Bir!

"Düşünmelisin. Neden düşünmüyorsun? Sana ne oldu? Neden düşünmüyorsun?"

Gerilme, endişe ve—

"O yalan söylüyor. Onun yalan söylediğini biliyorsun. En başından beri haklıydın. Devasa bir bubi tuzağı. WWHG. Reddetme. Reddetme. Ama o, neden yalan söyledi? Olayların böyle gelişmesi ona ne kazandıracak?"

—kavga başladı.

"Yüzü Olmayan Adam! Breen, onu söyleyebilirdi. Gus Tate,

onu söyleyebilirdi. Düşün!"

Gerilme-

"Yüzü Olmayan Adam yok. Sadece bir düş. Bir kâbus!"

Endişe-

"Ama bubi tuzakları? Bubi tuzakları ne olacak? Beni evindeyken yakaladı. Niçin düğmeyi çekmedi? Bana özgür olduğumu söyledi. Ne yapmak istiyor? Düşün!"

Kavga-

Bir el omzuna dokundu.

"Bay Reich?"

"Ne?"

"Bay Reich!"

"Ne? Kim?"

Reich'in gözleri odaklandı. Yoğun bir yağmurun yağdığının farkına vardı. Omzunun üstünde yatıyordu, dizleri çekilmiş, kolları kapanmış, yanağı çamurun içine gömülmüş. Fena halde ıslanmıştı, soğuktan titriyordu. Bir bomba çukurunun içindeydi. Etrafında, inilleyen, ıslak ağaçlar vardı. Bir şekil üzerine doğru eğilmişti.

"Kimsin sen?"

"Galen Chervil, Bay Reich."

"Ne?"

"Galen Chervil, efendim. Maria Beaumont'un davetinden. Bana yapmış olduğunuz iyiliği ödeyebilir miyim, Bay Reich?"

"Beni gözetleme!" diye bağırdı Reich.

"Yapmıyorum, Bay Reich. Biz genellikle-" Genç Chervil, kendini tuttu. "Bir gözetleyici olduğumu bildiğinizi sanmıyordum. Kalksanız daha iyi olur, efendim."

Reich'm kolunu tuttu ve çekti. Reich inledi ve kolunu çekeerek kurtardı. Genç Chervil, adamı koltuk altlarından tuttu ve kaldırdı, Reich'in korkunç görünüşüne baktı.

"Soyuldunuz mu, Bay Reich?"

"Ne? Hayır. Hayır . . ."

"Kaza mı, efendim?"

"Hayır. Hayır, ben . . . Of, Allah aşkına," diye patladı Reich, "cehennem ol git başımdan!"

"Kesinlikle, efendim. Yardıma ihtiyacınız olduğunu düşündüm ve size bir iyilik borçluyum, ama—"

"Bekle," diye araya girdi Reich. "Geri gel." Bir ağacın gövdesini kavradı ve gövdesini ona doğru çekti, boğuk bir şekilde soludu. Sonunda kendini ayağa kaldırabildi ve kanlı gözlerle Chervil'e baktı. "Şu iyilik hakkında konuşuyordun?"

"Elbette, Bay Reich."

"Soru sormak yok. Hikâyeler anlatmak yok?"

"Kesinlikle yok, Bay Reich."

"Benim sorunum cinayet, Chervil. Beni kimin öldürmek istediğini bulmak istiyorum. Bana bu iyiliği yapar mısın? Birini benim için gözetler misin?"

"Bunu polisin yapabileceğini düşünüyordu—"

"Polis?" Reich, isterik bir kahkaha attı ve ardından kırık kavgasını bastırarak acı içinde ikiye katlandı. "Benim için bir polisi gözetlemeni istiyorum, Chervil. Büyük bir polisi. Polis Müdürünü. Anladın mı?" Ağacı bıraktı ve Chervil'e doğru sendeledi. "Benim Müdür dostuma bir ziyaret yapıp ona birkaç soru sormak istiyorum. Bana gerçeği söylemen için senin de orada olmanı istiyorum. Crabbe'ın ofisine gelip benim için onu gözetler misin? Sadece bunu yapacak ve unutacaksın? Yapar mısın?"

"Evet, Bay Reich . . . Yapacağım."

"Ne? Cana yakın bir gözetleyici! Bu nasıl olabilir? Gel. Gazlayalım."

Reich, beceriksizce çukurdan çıkarak korkunç bir şekilde

yürüdü. Yaralı olmasına, ateşinin yüksekliğine ve can çekişmesine rağmen adamı polis karargâhına götüren öfke fırtınasından fazlasıyla etkilenen Chervil onu izledi. Reich, oradaki polisleri ve görevlileri itip kakarak geçti ve Müdür Crabbe'nin incelikle işlenmiş abanoz ve gümüş ofisine üstü çamurlu ve kan lekeli bir nesne olarak daldı.

"Tanrım, Reich!" Crabbe şaşırıp kalmıştı. "Sensin, değil mi? Ben Reich?"

"Otur, Chervil," dedi Reich. Crabbe'a döndü. "Benim. Tam karşında. Yarı ölüyüm, Crabbe. Kızıl şeyler kan. Gerisi çamur. Büyük bir gün geçirdim . . . muhteşem bir gün . . . Ve polisin ne cehennemde olduğunu bilmek istiyorum? Nerede senin Kudretli Tanrı Şefin Powell? Nerede senin—"

"Yarı ölü mü? Bana söylediğin nedir, Ben?"

"Sana söylediğim şu, bugün üç kez nerdeyse öldürülüyordum. Bu çocuk . . ." Reich Chervil'i gösterdi. "Beni bir Bomba Çukurunda canlıdan çok ölü bir halde buldu. Bana bak, İsa aşkına. Bana bak!"

"Öldürölmek!" Crabbe, masasına sert bir şekilde vurdu. "Elbette. Şu Powell bir aptal. Onu asla dinlememeliydim. D'Courtney'i öldüren adam, seni de öldürmeye çalışıyor."

Reich, adamın arkasından Chervil'e vahşice işaret etti.

"Powell'a senin masum olduğunu söylemiştim. Beni dinlemek istemedi," dedi Crabbe. "Hatta, Bölge Savcısı'nın ofisindeki şu melun hesap makinesi de ona senin masum olduğunu söylediğinde, inanmadı."

"Makine masum olduğumu mu söyledi?"

"Kesinlikle. Senin aleyhinde bir dava yok. Böyle bir dava asla olmayacak. Ve kutsal İnsan Hakları Beyannamesi sayesinde, yasalara uygun davranan bütün vatandaşların hak ettiği gibi öldürölmekten korunacaksın. Öncelikle bunu halledeceğim."

Crabbe kapıya doğru yürüdü. "Ve düşünüyorum da, Powell'ı iyice pişirmem için bana bütün gereken de buydu işte! Gitme, Ben. Güneş Sistemi Senatörlüğü'nde bana vereceğin destek hakkında seninle konuşmak istiyorum . . ."

Kapı açılıp kapandı. Reich, sarhoş gibiydi ve dünyaya dönmek için uğraştı. Üç tane gördüğü Cherviller'e baktı. "Eee?" diye mırıldandı. "Eee?"

"Gerçeği söylüyor, Bay Reich."

"Benim hakkımda? Powell hakkında?"

"Eee . . ." Chervil, gerçeği tartıp durumu değerlendirmek için duraksadı.

"Çabuk, seni piç," diye inledi Reich. "Sigortalarım atmadan ne kadar bekleyebileceğimi düşünüyorsun?"

"Sizin hakkınızda gerçeği söylüyor," dedi hızla Chervil. "Savcı bilgisayar Makine, D'Courtney cinayeti için sizin aleyhinize herhangi bir eylem yapılmasının zayıf olduğu sonucuna varmış. Bay Powell, davayı bırakmaya zorlanmış ve . . . eee . . . onun kariyeri çok büyük bir tehlikeye girmiş."

"Bu doğru mu?" Reich, çocuğa doğru sendeledi ve oğlanı omuzlarından yakaladı. "Bu doğru mu, Chervil? Temize mi çıktım? İşimin başına dönebilir miyim? Kimse beni rahatsız etmeyecek mi?"

"Kurtuldunuz, Bay Reich. İşinizin başına dönebilirsiniz. Kimse sizi rahatsız etmeyecek."

Reich, görkemli bir zafer kahkahası patlattı. Berelenmiş, kırılmış bedeninin acısı adamı gülerken inildetiyor, gözlerini yaşla dolduruyordu. Bedenini dikleştirdi, Chervil'in yanından sürtünerek geçti ve Müdür'ün ofisini terk etti. Kahkahalar atıp inleyerek, kan ve çamur içinde, karargâhın koridorlarında gösterişle yürürken daha çok bir Neanderthal adamına benziyor, gururlu bir şekilde topallayarak ilerliyordu. Görüntünün tamamlanabilmesi

için omuzlarına bir erkek geyik cesedinin konması ya da gururlu bir şekilde arkasında bir mağara ayısını sürüklemesi gerekiyordu.

“Resmi Powell’ın kafasıyla tamamlayacağım,” dedi kendi kendine. “Doldurulmuş ve duvarıma asılmış. Resmi, D’Courtney Karteli’ni ceplerime doldurarak tamamlayacağım. Tanrım, resmi çerçevenin içine bütün Galaksi’yi yerleştirerek tamamlayabilmem için bana zaman ver.”

Karargâhın çelik giriş kapılarını aştı ve basamaklarda yağmurla ıslanmış caddeye bakarak bir an için durdu . . . meydanın karşısındaki eğlence merkezine . . . ortak saydam bir kubbenin altında parıldayan bloklara . . . kaldırımın üzerine sıralanmış açık dükkânlara, kentin gece alışverişi başlarken tümü tıklım tıklım ve parıltılıydı . . . arkadaki yükselen ofis binalarına, büyük iki yüz katlı küplere . . . onların arasında bağlantı kuran gökyüzü yollarının süslemelerine . . . bir tarladaki kızıl gözlü çekirge sürüsü gibi yükselip alçalan Sıçrayıcıların kırpışan farlarına . . .

“Ve sana sahip olacağım!” diye haykırdı, evreni yutmak için kollarını kaldırdı. “Sana tamamen sahip olacağım! Bedenler, tutkular ve ruhlar!”

Ardından gözleri, meydanı geçmekte olan uzun boylu, uğursuz ve tanıdık bir şekli yakaladı, omzunun üstünden bakarak gizli bir şekilde kendisini izliyordu. Siyah, karanlık, yağmur damlalarıyla kıvılcımlar çıkaran . . . bakıyor, belli belirsiz, suskun, korkunç . . . Yüzü Olmayan Adam.

Boğuk bir çığlık yükseldi. Sigortalar patladı. Reich kurumuş bir ağaç gibi yere yuvarlandı.

DOKUZA BİR dakika kala, Esper Loncası Divanı'nın on beş üyesinden onu, Başkan T'sung'un ofisinde toplanmıştı. Acil bir karar yüzünden toplanmaları gerekiyordu. Dokuzu bir dakika geçtiğinde karar alınıp toplantı bitti. Bu yüz yirmi saniye süren Esper toplantısı aşağıda gösteriliyor:

*Tokmak vuruldu.
Saat görüntüsü
Akrep 9'da.
Yelkovan 59'da.
Saniye kolu 60'da.*

ACİL DURUM TOPLANTISI

Lincoln Powell'in Kullanılabilir enerjiyi İnsani bir kanala çevirerek Yığın Duygu Yatırımı¹ gerçekleştirmek için yaptığı isteğin değerlendirilmesi üzerine

(Büyük Şaşkınlık)

T'sung: Sen ciddi olamazsın, Powell. Nasıl böyle bir istekte bulunabiliyorsun? Hangi olasılık böyle sıradışı ve tehlikeli büyüklükte bir isteğe yol açabilir?

Powell: D'Courtney Davası'nda oluşan şaşırtıcı bir gelişme ki, hepinizin değerlendirmesini istiyorum.

(Değerlendirme)

1.- *Duygu yatırımı* : İng. Cathexis. (Ruhsal çözümleme) Kişi, cansız varlık, toplumsal küme ya da amaç gibi konular üzerine yatırılan sevgi (*libido*) ya da ruhsal erke. yhn.

Powell: Hepiniz biliyorsunuz ki Reich en tehlikeli düşmanımızdır. Yapış yapış bir Anti-Esper kampanyasını destekliyor. Bu kampanya engellenmediği takdirde tarih boyunca azınlıkta kalan grupların çektiği acılarla karşılaşabiliriz.

@kins: Yeterince doğru.

Powell: Aynı zamanda Esper Vatanseverler Birliği'ni de destekliyor. Bu organizasyon engellenmediği takdirde bir iç savaşa doğru gidebilir, bir iç kaos bataklığında sonsuza dek kaybolabiliriz.

Franion: Bu da doğru.

Powell: Ama şimdi, hepinizin burada inceleyeceği ilave bir gelişme daha oldu. Reich, bir Galaktik odak noktası haline geliyor . . . olumlu bir geçmişle olası bir geleceğin arasında tehlikeli bir bağlantı noktası. Şu anda güçlü bir yeniden yapılanmanın sınırında. Zaman varlığa aittir. Ben ona ulaşmadan önce Reich yeniden oluşturup yeniden sınıflandırabilirse, bizim gerçekliğimizden muaf olacak, bizim saldırılarımızdan yaralanmayacak bir hale gelecektir; Galaktik mantık ve gerçekliğin öldürücü düşmanı olacaktır.

(Alarm)

@kins: Abartıya kaçtığından eminim, Powell.

Powell: Ben mi? Resmi benimle birlikte inceleyin. Reich'in uzay ve zamandaki konumuna bakın. Onun inançları Dünya'nın inançları olmayacak mı? Onun gerçekliği dünyanın gerçekliği olmayacak mı? Güç, enerji ve zekâ üzerindeki hassas konumu içinde, o, uç noktada yıkıma giden bir yolda değil mi?

(İkna olma)

T'sung: Bu doğru. Ama yine de, Yığın Duygu Yatırımı'na izin verme konusunda kararsızım. Geçmişteki denemelerde YDY'nın daima insani enerji kanalını yok ettiğini hatırlarsınız. Sen yok edilemeyecek kadar değerlisin, Powell.

Powell: Bu riski göze almam için bana izin vermelisiniz. Reich, ender rastlanan Evren-sarsıcılardan biri . . . şu anda daha çocuk, ama yetişkin olduğunda. Ve bütün gerçeklik . . . Esperler, Normaller, Yamaş, Yeryüzü, Güneş Sistemi, Evrenin kendisi . . . tüm gerçeklik onun uyanışında tehlike içinde. O, asla, yanlış gerçekliğin uyanışına izin vermeyecek. Sorumu yineliyorum.

Franion: Ölümüne karar vermemizi istiyorsun.

Powell: Bildiğimiz her şeyin nihai ölümüne karşılık benim ölümüm. Sorumu yineliyorum.

@kins: Bırakın Reich istediği gibi harekete geçsin. Başka bir yan yolu kullanarak Reich'a saldıracak kadar zaman ve bilgimiz var.

POWELL: Soru! Sorumu yineliyorum!

(İstek onaylanmışır)

Toplantı bitti.

Saat görüntüsü

Akrep 9'da

Yelkovan 01'de

Saniye kolu Yıkım'da

POWELL, EVİNE bir saat sonra döndü. Vasiyetnamesini yazmış, faturalarını ödemiş, evraklarını imzalamış, her şeyi ayarlamıştı. Lonca'da bir dehşet havası vardı. Evine döndüğünde de aynı havayı buldu. Mary Noyes, içeri girdiği anda adamın yaptıklarını okumuştı.

"Linc!"

"Telaşlanma. Bu yapılmalıydı."

"Ama- "

"Beni öldürmeme şansı var. Oh . . . bir şey daha var. Laboratuvar, öldüğümde hemen bir beyin otopsi istiyor . . . eğer ölürsem. Bütün belgeleri imzaladım, ama bir sorun çıkarsa senin yardım etmeni istiyorum. Bedeni sertleşmeden önce istiyorlar. Eğer cesedi alamazlarsa, kafayla da yetinirler. Bu işi hallet, tamam mı?"

"Linc!"

"Üzgünüm. Şimdi, iyisi mi eşyaları topla, bebeği de alıp Kingston Hastanesi'ne git. O, burada güvenlikte değil."

"O, artık bir bebek değil. O- "

Mary, döndü ve bildik duyumsal etkiyi yanında sürükleyerek üst kata doğru koştu: Kar/nane/lale/tafta . . . şimdi korku ve gözyaşıyla karışmıştı. Powell, içini çekti, ardından merdivenin üstünde beliren ve büyük bir kaygısızlık içinde aşağıya inen oldukça dengeli genç kızı gördüğünde gülümsedi.

"İşte! Bay Powell, değil mi?"

"Evet. Günaydın, Barbara."

"Bu sabah, seni bizim küçük malikânemize ne getirdi böyle?" Parmak uçlarıyla trabzanı süpürerek basamakların tümünü indi ve son basamakta hafifçe sendeledi. "Oh Pip!" diye ciyakladı.

Powell, kızı yakaladı. "Pop," dedi.

"Bim."

"Bam."

Kız yüzünü kaldırıp adama baktı. "Sen burada dur. Şu basamakları yeniden ineceğim ve bahse girerim ki mükemmel yapacağım."

"Bahse girerim ki yapamazsın."

Döndü, koşturarak yukarı çıktı ve yeniden merdivenin başında poz verdi. "Sevgili Bay Powell, benim hakkımdaki düşünceleriniz ne kadar da dağınık . . ." Büyük inişe başladı. "Benim hakkımdaki görüşlerinize yeniden değer biçmelisiniz. Ben artık sadece dünkü çocuk değilim. Büyüyorum ve yaşılanıyorum. Şu andan sonra beni bir yetişkin olarak düşünmelisiniz." En alt basamağın hakkından geldi ve dikkatli bir şekilde adama doğru baktı. "Yeniden değer biçmek? Doğru mu?"

"Yeniden değerlendirmek, daha iyi olur, tatlım."

"Bu şekilde kulağa daha iyi geleceğini düşünmüştüm." Aniden kıkırdadı, adamı bir sandalyeye doğru itti ve kucağına oturdu. Powell, inledi.

"Nazik ol, Barbara. Yaşın büyüyor ve ağırlığın da artıyor."

"Dinle," dedi kız. "Bana düşündüren nedir, senin . . . babam olduğunu?"

"Bir baba olarak ne yanlış yaptım?"

"Gel, biraz içten olalım. Gerçekten samimi."

"Tamam."

"Bana karşı bir baba gibi mi hissediyorsun? Çünkü, sana karşı benim duygularım bir kız evlat gibi değil."

"Ya? Nasıl hissediyorsun?"

"İlk ben sordum, yani önce yanıtla."

"Benim sana karşı olan duygularım, seven ve itaatkâr bir erkek çocuğu gibi."

"Hayır. Ciddi ol."

"Bütün kadınlara sadık kalan bir erkek çocuğu olmaya kararlıyım."

Öfkelenen kız, adamın kucağından fırlayıp kalktı. "Senden ciddi olmanı istemiştim, çünkü öğüde ihtiyacım var. Ama sen--"

"Üzgünüm, Barbara. Sorun nedir?"

Kız adamın yanına diz çöküp elini avuçlarının arasına aldı. "Senin hakkımdaki duygularım karmakarmaşık."

"Nasıl?"

Kız gençliğinin korkutucu yalınlığıyla, adamın gözlerine baktı. "Biliyorsun."

Bir sessizliğin ardından adam başını sallayarak onayladı. "Evet. Biliyorum."

"Ve senin de, benim üzerime olan duyguların karmakarışık. Bunu biliyorum."

"Evet, Barbara. Bu doğru. Ben."

"Bu yanlış mı?"

Powell, sandalyesinden kalktı ve mutsuz bir şekilde yürümeye başladı. "Hayır, Barbara, yanlış değil. Sadece . . . zamanı yanlış."

"Bana bunu anlatmanı istiyorum."

"Sana anlatmak . . . ? Evet, sanırım yapsam iyi olur. Ben . . . Şöyle söyleyebilirim, Barbara. Biz ikimiz, dört kişiyiz. İki sen, ikisi ben."

"Neden?"

"Sen hastaydın, tatlım. Bu yüzden seni bir bebek haline döndürdük ve yeniden büyümeni sağladık. İşte bu yüzden sen iki kişisin. İçindeki büyümüş, dışındakiyse bebek."

"Ve sen?"

"Ben büyümüş iki kişiyim. Birisi benim . . . Powell . . . Diğeri de Esper Loncası Divanı'nın bir üyesi."

"O da nedir?"

"Açıklamaya gerek yok. O, benim karmakarışık olan parçam . . . Tanrı bilir, belki de bebek parçam. Bilmiyorum."

Kız içten bir şekilde durumu değerlendirdi ve ardından yavaşça konuştu. "Sana karşı bir kız çocuğu duyguları duymadığım zaman . . . hangisi bana böyle hissettiriyor?"

"Bilmiyorum, Barbara."

"Biliyorsun. Neden söylemiyorsun?" Kız adama yaklaştı ve boynuna sarıldı . . . bir çocuk gibi davranan büyümüş bir kadındı. "Eğer bu yanlış değilse, neden söylemiyorsun? Eğer sana âşıksam--"

"Kim aşktan söz ediyor!"

"Üzerinde konuştuğumuz konu o, değil mi? Değil mi? Ben sana âşığım ve sen de bana âşıksın. Öyle değil mi?"

"Pekâlâ," Powell, umutsuzca düşündü. "İşte oldu. Şimdi ne yapacağız? Gerçeği kabullenmek?"

"Evet!" Yanıt merdivenlerden geldi. Mary, elinde bir seyahat çantasıyla aşağıya iniyordu. "Gerçeği kabullenmek."

"O, bir gözetleyici değil."

"Buna aldırma. O, bir kadın ve sana âşık. Sen de ona âşıksın. Lütfen, Linc, kendine bir şans ver."

"Ne için bir şans? Eğer şu Reich karmaşasından sağ kurtulabilirsem? Oldu diyelim. Senin de bildiğin gibi Lonca bizim normallerle evlenmemize izin vermiyor."

"Kız bunu kabullenecek. Bunu minnettarlıkla kabullenecek. Bana sor. Biliyorum."

"Peki ya sağ kurtulamazsam? Kızın elinde hiçbir şey kalmayacak . . . yarım bir aşkın yarım anılarının dışında hiçbir şey."

"Hayır, Barbara," dedi adam. "Tam öyle değil."

"Öyle," diye ısrar etti kız. "Öyle!"

"Hayır. Şimdi konuşan kısım senin bebek parçan. Bebek, onun bana âşık olduğunu düşünüyor. Kadın olanı böyle düşünmüyor."

"O da büyüüp kadın olacak!"

"Ve beni tamamen unutacak."

"Sen ona hatırlatırsın."

"Bunu neden yapayım, Barbara?"

"Çünkü sen de benim hakkımda aynı şeyleri hissediyorsun. Bunu biliyorum."

Powell, bir kahkaha attı. "Bebeğim! Bebeğim! Bebeğim! Sana bu şekilde âşık olduğumu düşündüren şey nedir? Değilim. Asla olmadım."

"Oldun!"

"Gözlerini aç, Barbara. Bana bak. Mary'ye bak. Sen artık büyüdüün, değil mi? Anlamıyor musun? Daha açık mı söylemeliyim?"

"Tanrı aşkına, Linc!"

"Üzgünüm, Mary. Seni kullanmalıyım."

"Elveda demeye hazırlanıyorum . . . Belki hiç görüşemeyeceğiz . . . Böyle mi sona erdireceğim? Bu, benim için zaten yeterince kötü değil mi?"

"Şşşşş. Nazik ol, tatlım . . ."

Barbara, Mary'ye baktı, ardından Powell'a. Sonra başını yavaşça salladı. "Yalan söylüyorsun."

"Ben mi? Bana bak." Ellerini kızın omuzlarına koydu ve yüzüne baktı. Onursuz Abe, yardımına geldi. Yüzündeki ifade müşfik, anlayışlı, avutucu ve koruyucuydu. "Bana bak, Barbara."

"Hayır!" diye haykırdı kız. "Yüzün yalan söylüyor. O . . . o kötü! Ben—" Gözyaşlarına boğuldu ve hıçkırdı: "Oh, git burdan. Niye çekip gitmiyorsun?"

"Biz çekip gidiyoruz, Barbara," dedi Mary. İlerledi, kızın koluna girdi ve kendine doğru yöneltti.

"Sıçrayıcı bekliyor. Mary."

"Ben de bekliyorum, Linc. Senin için. Daima. Ve Chervil'ler &

@kins'ler & Jordan'lar &&&&&-"

"Biliyorum, biliyorum. Hepinizi seviyorum. Öpücükler. XXXXXX. **ÖİNNETTARİD** ..."

DÖRT YAPRAKLI yonca, tavşan ayağı, at nalı görüntüleri . . . Elmaslarla kaplı bir nesneden oluşan Powell'ın müstehcen yanıtı.

Hafif bir kahkaha.

Elveda.

Kederli bir parçayı ıslıkla çalarak, kapının ağzında durdu ve Sıçrayıcının kuzeye, Kingston Hastanesi'ne doğru, çelik mavisi göğün içinde gözden kayboluşunu izledi. Bitkindi. Kurban ettiği için kendisiyle biraz gurur duyuyordu. Bu gurur duygusu yüzünden kendinden çok utandı. Açıkça karaduyguluydu. Biraz Potasyum Niacate alıp kendisini manik çizgiye fırlatsa mıydı? Bu ne boka yarardı ki? On yedi buçuk milyon kişilik büyük iğrenç kente bakmalıydı, kendisine değil. Bak-

İlk içtepi¹ geldi. Gizli enerjinin incecik damlayışı. Onu açıkça hissediyordu ve saatine bir göz attı. On-yirmi. Bu kadar çabuk mu? Bu kadar hızlı mı? Tamam. Hazırlanması daha iyi olurdu.

Dönüp eve girdi ve üst kata, yatak odasına fırladı. İçtepiller

1.- *İçtepi* : İng. *impulse*. İstençli bir yöntem ya da uyarının denetimi söz konusu olmadan birdenbire yapılan davranım. (Freud'cularda, ilkel benliğe bağlı içgüdüsel bir davranış.)

İnsana özgü olan *çitepi* ile hayvana özgü olan *icgüdü* karıştırılmamalı. Freud'a göre dürtüler, güç kaynağı olan içgüdüden doğarlar. Gerçekteyse insan, hayvanlık evresinden çıkıp bilincini geliştirdikçe, hayvanlık evresindeki içgüdüleri içtepilere dönüşmüştür. *İçtepi*, insanın hayvanlık evresinden kalma ve hayvanal yanında gittikçe güçsüzleşerek sürüpgiden içgüdü kalıntılarıdır. Bkz. O. Hançerlioğlu. *Ruhbilim Sözlüğü*. yhn.

pıtırdayarak geliyordu . . . fırtınadan önceki hafif yağmur damlacıkları gibiydiler. Bu gizli enerjinin ince akıntılarına ulaşır onları özümsemeye başladıkça aklı nabız gibi atıp titreşmeye başladı. Giysilerini çıkarıp bütün hava şartlarında kullanabileceği bir şeyleri sırtına geçirdi ve—

Ne? Pıtırtilar çiselemeye dönüştü, onu baştan aşağı yıkadı, bilincini titreme nöbetleriyle doldurdu . . . öğütücü duygusal çakışlarla . . . Evet – besleyici kapsüller. Onlarla dayanabilirdi. Besleyici. Besleyici. Besleyici! Merdivenlerden yuvarlanarak mutfağa indi. Plastik ampulü buldu, kırdı ve bir düzine kapsül yuttu.

Enerji artık seller halinde geliyordu. Şehirdeki her Esperden, gizli güç damlacıkları, durmaksızın birleşerek bir akıntıya dönüşüyordu, bir nehre, doğrudan Powell'a yönelen, Powell'ı düzenleyen, girdaplar halinde dönüp duran Yığın Duygu Yatırımı denizine. Adam, bütün düşünce engellerini kaldırdı ve hepsini özümsemi. Sinir sistemi süperheterodinleşti¹, çılgılık attı, zihninin içindeki bir türbin, giderek çoğalan, dayanılmaz bir vızıltıyla, daha hızlı, daha hızlı dönmeye başladı.

Evinden çıktı, bu kaynayan gizli enerji kütlesinin içinde kör, sağır, duygusuz ve dalgın bir şekilde sokaklarda dolaşmaya başladı . . . yelkenleri şiddetli bir kasırgaya yakalanmış bir gemi gibi, rüzgâr girdaplarını kendisini güvenliğe çıkaracak bir itici güce dönüştürmek için uğraştı . . . Powell, bu korkutucu seli özümsemek, gizli enerjiyi Kullanılabilir'e, Duygu Yatırımı'na dönüştürmek ve çok geç olmadan onu Reich'in Yıkımı'na doğru yöneltmek için savaşıyordu, çok geç olmadan, çok geç olmadan . . .

1.— Heterodin: İng. *Heterodyn. Radyo*. Gelen sinyali devamlı bir frekansa karıştıran (alıcı tipi).

on altıncı bölüm

LABİRENTİ ORTADAN KALDIR.

KARMAŞIK YOLLARI YIK.

BİLMECEYİ SİL.

($X^2 \neq Y^3$ d! UZAY/d! Zaman)

DAĞIT.

(EYLEMLER, İFADELER, ETKENLER, BÖLÜMLER, GÜÇLER, ÖRNEKLER, KÖKTENCİLER, ÖZDEŞLİKLER, DENKLEMLER, DİZİLER, ÇEŞİTLEMELER, PERMÜTASYONLAR, DETERMİNANTLAR VE ÇÖZÜMLER)

YOK ET.

(ELEKTRON, PROTON, NÖTRON, MESON VE FOTON)

SİL.

(CAYLEY, HENSON, LILLIENTHAL, CHANUTE, LANGLEY, WRIGHT, TURNBUL VE S&ERSON)

BOZUP ÇIKAR.

(NEBULALAR, KÜMELER, AKINTILAR, İKİLİLER, DEVLER, ANA DİZİLER VE AK CÜCELER)

YAY.

(BALIKLAR, AMFİBİLER, KUŞLAR, MEMELİLER VE İNSAN)

ORTADAN KALDIR.

YIK.

SİL.

DAĞIT.
BÜTÜN EŞİTLİKLERİ SİL.
SONSUZLUK EŞİTTİR SIFIR.
ARTIK YOK—

“YOK OLAN ne?” diye bağırdı Reich. Doğrulmak için uğraştı, yatak örtülerinden ve kendisini sınırlayan ellerden kurtulmak için debelendi. “Yok olan ne?”

“Daha fazla kâbus yok,” dedi Duffy Wyg&.

“Kimsin?”

“Benim. Duffy.”

Reich gözlerini açtı. Eski moda keten çarşaflar ve battaniyelerle birlikte, süslü bir yatak odasındaki süslü bir yatağın içindeydi. Canlı ve taze Duffy Wyg& ellerini adamın omuzlarına koymuştu. Bir kez daha adamı arkaya, yastığın üzerine yatırmayı denedi.

“Uyuştum,” dedi Reich. “Uyanmak istiyorum.”

“Çok hoş şeyler söylüyorsun. Uzan, düş devam edecek.”

Reich sırt üstü yattı. “Uyanıktım,” dedi sıkkın bir şekilde. “Hayatımda ilk kez fazlasıyla uyanıktım. Duydum . . . Ne duyduğumu bilmiyorum. Sonsuzluk ve sıfır. Önemli şeyler. Gerçeklik. Sonra uyuştum ve buradayım.”

“Düzeltilme,” dedi gülümseyerek Duffy. “Sadece kayda geçmesi için. Uyandın.”

“Uyuşuğum!” diye bağırdı Reich. Doğrulup oturdu. “Sıkı bir şeylerin var mı? Herhangi bir şey . . . afyon, esrar, uyutucu, uyuşturucu . . . Uyanmalıyım Duffy. Gerçekliğe geri dönmeliyim.”

Duffy adamın üzerine eğildi ve sertçe dudaklarından öptü.

"Bu nasıl? Gerçek mi?"

"Anlamıyorsun. Hepsi kuruntuydu . . . sanrılar . . . her şey. Yeniden düzenlemeli, yeniden sınıflamalı, yeniden organize etmeliyim . . . Çok geç olmadan, Duffy. Çok geç olmadan, çok geç olmadan, çok geç olmadan . . ."

Duffy, ellerini havaya kaldırdı. "Şu ilaçlara ne bok olmuş?" diye haykırdı. "Önce, lanet olası doktor, seni zorla bayıltıyor. Ardından senin kendini toplayacağına yemin ediyor . . . ve şimdi haline bak. Psikotik!" Yatağın üzerine dizini koydu ve parmağını Reich'in burnunun dibinde salladı. "Ağzından bir kelime daha çıkarsa, Kingston'ı ararım."

"Ne? Kim?"

"Kingston, hastane. Senin gibi insanları oraya gönderirler."

"Hayır. Beni kimin bayılmaya zorladığını söyledin."

"Bir doktor arkadaş."

"Polis Karargâhı'nın önündeki meydanda mı?"

"Tam üstüne bastın."

"Emin misin?"

"Onunla beraberdim, seni arıyordum. Uşağın bana patlama olayını anlattı ve endişelendim. Tam zamanında imdadına yetiştik."

"Adamın yüzünü gördün mü?"

"Görmek? Öptüm bile."

"Nasıl görünüyordu?"

"Bir yüz. İki göz. İki dudak. İki kulak. Bir burun. Üç çene. Dinle, Ben, eğer biraz daha uyanık-uyuşuk-gerçeklik-sonsuzluk sözlerine devam edersen . . . bu ilan değil ki."????

"Ve sen, beni buraya getirdin?"

"Elbette. Böyle bir fırsatı nasıl kaçırdım? Seni sadece böyle yatağıma atabilirdim."

Reich sırtıttı. Rahatlamıştı, konuştu: "Duffy, artık öpebilirsin

beni."

"Bay Reich, zaten biraz önce öpüldünüz. Yoksa, o sırada hâlâ uyuyor muydun?"

"Unut gitsin. Kâbuslar. Sadece kâbuslar." Reich, kahkahalara boğuldu. "Şu kâbuslar hakkında ne cehenneme endişeleniyorum ki? Dünyanın geri kalanı ellerimde. Düşleri de alacağım. Bir keresinde, su kanalları boyunca sürüklenmiş olmayı istememiş miydin, Duffy?"

"Çocukça bir kapristi. Daha üst sınıf bir halk tabakasıyla tanışacağımı düşünmüştüm."

"Kanalın adını söyle ve ona sahip ol, Duffy. Altın kanallar . . . Mücevherli kanallar. Buradan Mars'a kadar uzanan bir kanal ister misin? Alacaksın. Benden Sistem'i bir kanala dönüştürmemi ister misin? Yapacağım. Tanrım! Eğer istersen Galaksi'yi bir su kanalına dönüştürebilirim." Parmağının ucuyla göğsüne vurdu. "Tanrı'ya bakmak ister misin? İşte, benim. Haydi bak bakalım."

"Sevgili dostum. Öylesine alçakgönüllü ve öylesine uçmuşsun ki."

"Sarhoş? Elbette, sarhoşum." Reich ayaklarını yataktan sarkıttı ve ayağa kalktı, hafifçe sendeliyordu. Duffy, hemen yanına geldi ve adam destek almak için kolunu kadının beline sardı. "Neden sarhoş olmayayım? D'Courtney'i yendim. Powell'ı yendim. Kırk yaşındayım. Önümde tüm dünyaya sahip olmam için altmış yıl daha var. Evet, Duffy . . . tüm lanet olası dünya-ya!" Duffy'yle birlikte odanın içinde gezinmeye başladı. Bu, kadının coşkun erotik düşüncelerinde ağır ağır dolaşmak gibiydi. Bir gözetleyici dekoratör, Duffy'nin ruhunu kusursuz bir şekilde odanın içine yansıtmıştı.

"Benimle bir hanedan başlatmak ister misin Duffy?"

"Hanedanların nasıl başlatıldığını bilmiyorum."

"Ben Reich'la başla. Önce onunla evlen. Sonra--"

"Bu yeterli. Ne zaman başlıyorum?"

"Sonra çocukların olsun. Erkek çocukların. Düzinelerce erkek çocuğu . . ."

"Kız çocukları. Sadece üç tane."

"Ve Ben Reich'ın D'Courtney'i teslim alışını ve onu Ege-men'in içinde eritişini izle. Düşmanların düşüşünü . . . Böyle!" Reich, bir adım ilerledi ve önündeki gösterişli kakmalı masanın bacağına tekme attı. Masa öne doğru sallandı ve üzerindeki kristal şişeler yere yuvarlanarak kırıldı.

"Egemen ve D'Courtney, Reich Inc. olduktan sonra geri kalanı yutuşumu izle . . . küçükleri . . . pireleri. Venüs'teki Case ve Umbrel. Yutuldu!" Bir büfenin üzerine yumruğunu indirip üzerindeki kırdı. "Mars'taki Birleşik Şirket. Ezilip yutuldu!" Zarif bir sandalyeyi parçaladı. "Ganimedes'deki GCI, Kallisto, Io . . . Titan Kimyasallar & Atomikler . . . Ve ardından daha küçük bitler: arkadan konuşanlar, nefret edenler, Gözetleyiciler Loncası, ahlakçılar, vatanseverler . . . Yutuldu! Yutuldu! Yutuldu!" Bir kaidenin üzerinde duran mermer heykeli avucuyla vurarak yere devirip parçaladı.

"Akıllı ol, köpek," Duffy, adamın boynuna sarıldı. "Neden bu sevimli şeyleri şiddet göstererek ziyan ediyorsun? Biraz beni zımbalasana?"

Kadını kollarının arasına alıp kaldırdı ve ciyaklatana kadar salladı. "Ve dünyanın parçaları güzelliği tadacak . . . senin gibi, Duffy; ve parçaların çığlıkları cennetin derinliklerine kadar yükselecek . . . ama hepsini hemen yutacağım." Adam bir kahkaha attı ve kadını bedenine bastırarak ezdi. "Bu Tanrı'lık işini pek bilmiyorum ama neyi sevdiğimi biliyorum. Onu tamamen parçalayıp atacağız Duffy ve her şeyi bize uygun olarak yeniden inşa edeceğiz. Sen, ben ve hanedanımız."

Kadını pencerenin yanına taşıdı, perdeleri koparıp attı ve tekmeleyerek görkemli bir şekilde kırılan cam sesiyle birlikte çerçeveyi aşağı indirdi. Dışarıda, şehir kadife bir karanlığın içindeydi. Sadece gökyolları ve sokaklar ışıklarla kırışıyordu, arada sırada bir Sıçrayıcının kızıl gözleri havada patlıyordu. Yağmur dinmişti ve ince bir ay gökyüzünde soluk soluk ışıltıyordu. Gece rüzgârı fısıldayarak içeri giriyor ve dökülmüş parfümün rahatsız edici kokusunu azaltıyordu.

"Sen, oradaki!" diye kükredi Reich. "Beni duyabiliyor musun? Hepiniz . . . uyuyanlar ve düş görenler. Bundan sonra sizin düşleriniz benim düşlerim olacak! Siz--"

Birden sustu. Duffy'yi havada tutan kolları gevşedi ve kadının yere kayıp yanında durmasına izin verdi. Pencerenin pervazlarını kavradı ve kafasını çıkarıp gecenin içine doğru baktı, boynunu eğerek yukarıya doğru baktı. Başını yeniden odanın içerisine çektiğinde yüzü şaşkın bir ifadeye bürünmüştü.

"Yıldızlar," diye geveledi. "Yıldızlar nerede?"

"Ne nerede?" Duffy, anlamak istiyordu.

"Yıldızlar," diye tekrarladı Reich. Çekingen bir şekilde gökyüzünü gösterdi. "Yıldızlar. Gitmişler."

Duffy, adama merakla baktı. "Ne gitmiş?"

"Yıldızlar!" diye haykırdı Reich. "Yukarıya gökyüzüne bak. Yıldızlar gitmiş. Takımyıldızlar gitmiş! Büyük Ayı . . . Küçük Ayı . . . Cassiopeia . . . Draco . . . Pegasus . . . Hepsi gitmiş! Ay'dan başka bir şey yok! Bak!"

"Her zaman olduğu gibi," dedi Duffy.

"Böyle değil! Yıldızlar nerede?"

"Ne yıldızları?"

"İsimlerini bilmiyorum . . . Kutup Yıldızı ve . . . Vega . . . ve . . . yıldızların isimlerini nasıl bilebilirim ki? Gökbilimci değilim. Bize ne oldu? Yıldızlara ne oldu?"

“Yıldızlar nedir?” diye sordu Duffy.

Reich, vahşî bir şekilde kızı kavradı. “Güneşler . . . Kaynayan, ışıkla parıldayan. Binlercesi. Milyarlarcası . . . gecenin içinde ışıldayan. Sana da ne bok oldu? Anlamıyor musun? Uzayda bir felaket var. Yıldızlar gitmiş!”

Duffy başını salladı. Yüzü dehşete düşmüştü. “Neden söz ettiğini bilmiyorum, Ben. Neden söz ettiğini bilmiyorum.”

Kadının iterek uzaklaştırdı, döndü ve banyoya doğru koşup kendini içeri kilitledi. Duffy, kapısını yumruklayıp yalvarırken hızla yıkanıp giyiniyordu. Kadın sonunda vazgeçti ve birkaç saniye sonra kadının ihtiyatlı bir sesle Kingston Hastanesi’ni aradığını duydu.

“Yıldızları anlatıp dursun bakalım,” diye kendi kendine mırıldandı Reich, kızgınlık ve korku arasında bir yerlerdeydi. Sonunda oradaki işini bitirip yatak odasına gitti. Duffy, hızla telefonu kapayıp adama döndü.

“Ben,” diye başladı.

“Burada bekle beni,” diye hırladı adam. “Gidip ne olduğunu bulacağım.”

“Neyi bulacaksın?”

“Yıldızlara ne olduğunu!” diye bağırды. “Tanrım, kaybolan kudretli yıldızlar!”

Apartmandan hızla inip caddeye fırladı. Boş kaldırımın üzerinde durakladı ve yeniden yukarıya baktı. Ay vardı. Parlak kırmızı bir ışık noktası vardı . . . Mars. Başka bir tane daha vardı . . . Jüpiter. Başka hiçbir şey yoktu. Karanlık. Karanlık. Karanlık. Başının üzerinde anlaşılmaz, güvenilmez, korkutucu bir karanlık asılıydı. Birtakım göz oyunları yüzünden aşağıya doğru bastırıyor gibiydi, ezici, boğucu, öldürücü.

Koşmaya başladı, hâlâ yukarıya bakıyordu. Bir köşeyi döndü ve bir kadınla çarpışıp onu yere yuvarladı. Elini uzatıp ayağa

kaldırdı.

"Seni beceriksiz piç," diye viyakladı kadın, saçlarını düzeltirken. Ardından yapış yapış bir sesle: "Güzel vakit geçirmek için mi bakınıyorsun, pilot?"

Reich, kadının kolunu tuttu. Yukarısını işaret etti. "Bak. Yıldızlar gitmiş. Dikkat ettin mi? Yıldızlar gitmiş."

"Neler gitmiş?"

"Yıldızlar. Görmüyor musun? Gitmişler."

"Neden söz ettiğini bilmiyorum, pilot. Boş ver yıldızları. Haydi. Gel takılalım biraz."

Kendini kadının pençelerinden kurtardı ve koştu. Kaldırımın ilerisinde bir v-fon kulübesi vardı. İçeri girdi ve Danışma'yı tuşladı. Ekran aydınlandı ve bir robot sesi konuştu: "Soru?"

"Yıldızlara ne oldu?" diye sordu Reich. "Ne zaman oldu? Artık fark edilmiş olmalı. Açıklama nedir?"

Bir klik sesi geldi, duraklama, bir klik daha. "Sözcüğü harfleyebilir misiniz?"

"Yıldız!" diye kükredi Reich. "Y-I-L-D-I-Z. Yıldız!"

Klik, duraklama, klik. "İsim ya da fiil?"

"Allah cezanı versin! İsim!"

Klik, duraklama, klik. "Bu başlık altında listelenmiş bir bilgi yok," diye konuştu metalik ses.

Reich küfür etti ve ardından kendini kontrol etmek için uğraştı. "Kente en yakın Gözlemevi nerede?"

"Lütfen kenti tanımlayın."

"Bu kent. New York."

Klik, duraklama, klik. "Croton Park'ta bulunan Lunar Gözlemevi, otuz mil kuzeyde. Sıçrayıcı Rotası 227 Kuzey Koordinatıyla ulaşılabilir. Lunar Gözlemevi, yılda iki bin--"

Reich v-fonu kapattı. "Bu başlık altında listelenmiş bir bilgi

yok! Allah'ım! Delirdi mi herkes?" Caddeye doğru koştu ve bir Sıçrayıcı aradı. Bir sürücülü araç geziniyordu ve Reich işaret etti. Araç hızla üzerine indi.

"Kuzeyko 227," dedi kabine girerken. "Otuz mil. Lunar Gözlemevi."

"Zamlı tarife," dedi sürücü.

"Ödeyeceğim. Jetle!"

Araç jetledi. Reich kendini beş dakika boyunca zaptetti ve sonra birden başladı: "Gökyüzüne dikkat ettin mi?"

"Niçin, bayım?"

"Yıldızlar gitmiş."

Dalkavukça bir kahkaha.

"Bu bir şaka değil," dedi Reich. "Yıldızlar gitmiş."

"Eğer şaka değilse, açıklanması gerekiyor," dedi sürücü. "Şu yıldızlar da ne bokumdur?"

Sert bir yanıt Reich'ın dilinin ucuna geldi. Tam lafını patlacaktı ki araç onu gözlemevinin bahçesine, kubbeli çatının yakınına indirdi. "Bekle beni," dedi ve küçük taş kapıya doğru çimenlerin üzerinden koştu.

Kapı aralıktı. Gözlemevine girdi, kubbe mekanizmasının hafif vınlamasını ve gözlemevi saatinin sessiz tiktaklarını duydu. Saat ışığının loş parıltısı dışında oda tamamen karanlıktı. On iki inçlik mercekli teleskop çalışıyordu. Gözlem yapan adamı görebiliyordu, teleskobun bakma yerine eğilmiş bir silüet olarak.

Reich, adama doğru yürüdü, sinirli, gergin, sessizliğin içinde yankılanan ayak sesleri yüzünden biraz çekingendi. Havada bir serinlik vardı.

"Dinle," diye kısık bir sesle konuşmaya başladı Reich. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama fark etmiş olmalısınız. Siz, bu yıldız işinin içindesiniz. Fark etmişsinizdir, değil mi?"

Yıldızlar. Gitmişler. Tümü. Ne oldu? Niçin herhangi bir uyarı yapılmadı? Niçin kimse harekete geçmiyor? Tanrım! Yıldızlar! Biz onların daima var olacaklarını düşünürdük. Ve şimdi gitmişler. Ne oldu? Yıldızlar nerede?"

Adam yavaşça doğruldu ve Reich'a doğru döndü. "Yıldızlar yoktur," dedi.

Yüzü Olmayan Adam'dı.

Reich, haykırdı. Döndü, koştu. Kapıdan dışarı fırladı, merdivenlerden aşağıya, çimenliğin yanında bekleyen araca doğru. Aracın kristal kabin yüzeyine çarparak dizlerinin üzerine çöktü.

Sürücü, onu ayağa kaldırdı. "İyi misin, oğlum?"

"Bilmiyorum," diye inledi Reich. "Keşke bilseydim."

"Beni ilgilendirmesin," dedi sürücü, "ama bence bir gözetleyiciyle görüş. Çılgınca şeyler konuşuyorsun."

"Yıldızlar hakkında?"

"Evet."

Reich, adamı sıkıca tuttu. "Adım Ben Reich," dedi. "Eğemen'in sahibi olan Ben Reich."

"Evet, oğlum. Tanıdım."

"İyi. Eğer benim için bir iyilik yaparsan, senin için neler yapabileceğimi biliyorsun? Para . . . Yeni iş . . . Ne istersen . . ."

"Benim için yapabileceğin bir şey yok, oğlum. Ben zaten Kingston'da düzeltildim."

"Daha iyi. Sevimli bir adam oldun. Allah rızası için ya da sevdiğin herhangi bir şey için bana bir iyilik yapar mısın?"

"Tabii ki, oğlum."

"Git, şu binanın içine gir. Teleskobun başındaki adama bir göz at. İyice bak. Geri gel ve adamı bana tanımla."

Sürücü gitti, beş dakika olmuştu ve ardından döndü.

"Eee?"

"Sadece sıradan bir adam, oğlum. Altmışlarında. Kel. Yüzünde oldukça derin çizgiler var. Kulakları dışarı fırlamış ve nasıl derler zayıf çeneli. Bilirsin. Sıradan biri.

"O hiç kimsedir . . . hiç kimse," diye mırıldandı, Reich.

"Ne?"

"Şu yıldızlar meselesi," dedi Reich. "Onları hiç duymadım mı? Onları hiç görmedin mi? Neden söz ettiğimi bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Ah Tanrım . . ." diye inledi Reich. "Güzel Tanrım . . ."

"Artık yörüngenden çıkma, oğlum." Sürücü sırtına güçlü bir şekilde vurdu. "Sana bir şey söyleyeyim. Adamlar bana Kingston'da lüzumundan fazlasını öğretiler. İşte bu onlardan biri . . . Şimdi, bazen çılgınca bir düşünceye saplanırsın. Yeni bir şey, anladın mı? Ama sen daima onun var olduğunu düşünürsün. Yani . . . eee . . . örneğin, insanlar daima tek gözlüdür ve şimdi aniden hepsinin iki gözü olmuş."

Reich, adama bakıyordu.

"Böylece etrafta bağırarak koşarsın: 'İsa Aşkına, neden aniden herkesin-iki göz oldu?' Ve onlar da der ki: 'Daima iki gözleri vardı.' Ve sen dersin ki: 'Ne cehenneme olur. Herkesin tek gözünün olduğunu kesinlikle hatırlıyorum,' Ve tanrı adına buna inanırsın. Ve adamların bu fikri senden söküp atacak bir sürü zamanları vardır." Sürücü sırtına yeniden vurdu. "Bana öyle geliyor ki oğlum, sen de böyle bir tek göz sorunu yaşıyorsun."

"Tek göz," diye mırıldandı Reich. "İki göz. Gerilme, endişe ve kavga başladı."

"Ne?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum. Geçen ay, çok zor günler geçirdim. Belki . . . Belki sen haklısın. Ama—"

"Kingston'a gitmek ister misin?"

"Hayır."

"Burada kalıp yıldızlar hakkında endişelenmek ister misin?"

Reich, birden bağırdı: "Ne diye yıldızları korumaya uğraşıyorum!" Korkusu kızgın bir öfkeye dönüşmüştü. Adrenalin, yanında cesaret ve kibirli ruh dalgaları taşıyarak adamın sistemine sel gibi aktı. Araca atladı. "Dünya'ya sahibim. Onun yanında birkaç kuruntu da varsa ne yapayım ki?"

"İşte böyle, oğlum. Nereye?"

"Kraliyet Sarayı."

"Hangisi?"

Reich bir kahkaha attı. "Egemen," dedi ve şafak vakti Egemen'in yükselen kulelerine doğru yapılan uçuş boyunca kahkahalara boğuldu. Ama bu yarı-dönüşümceli kahkahalardı.

Ofis yirmi dört saat boyunca çalışıyordu ve Reich içeriye daldığında, gece personeli 12-8 vardiyasının son anlarının uyuşukluğu içindeydi. Onu geçen ay içinde çok fazla görmeseler de personel bu tarz ziyaretlere alışkındı ve vardiya pürüzsüz bir şekilde yüksek tempoya geçti. Bu saatte gelişini yadırgamamışlardı. Reich, masasına doğru giderken, sekreterleri ve alt sekreterleri, ellerinde günün acil olaylarının ajandalarını taşıyarak peşinden geliyorlardı.

"Onların tümü beklesin," diye terslendi. "Bütün personeli çağırın . . . bütün bölüm yöneticilerini ve organizasyon denetleyicilerini. Bir bildiri yayınlayacağım."

Heyecanını yatıştırdı ve yeniden iş ortamı konumuna büründü. Yeniden yaşıyordu, yeniden gerçekti. Bütün bunlar tek gerçeklikti . . . hummalı bir faaliyet, telaş, haber verme zilleri, sessiz komutlar, ofisinin bir sürü korkmuş yüzle hızla doluşu. Tüm bunlar, zillerin gezegenlerde ve uydularda çalmaya başlayıp dünya denetleyicilerinin yüzlerinde korkuyla masasına

doğru koşturacağı zamanın, geleceğin bir ön görüntüsüydü.

"Hepinizin bildiği gibi," diye başladı Reich, yavaşça yürüyüp kendisini izleyen yüzlere delici bakışlar fırlatarak. "Biz, Egemen, D'Courtney Karteli'yle bir ölüm kalım savaşına kilitlenmiştik. Craye D'Courtney bir süre önce öldürüldü. Bizim üstesinden gelebileceğimiz karışıklıklar var. Artık tüm yolların önümüze serildiğini duymaktan mutlu olacaksınız. D'Courtney Karteli'ni ele geçirmek için Plan AA operasyonunu uygulayabilirsiniz."

Durdu ve yaptığı açıklamanın sonucunda doğacak heyecanlı mırıltılar için bekledi. Hiçbir tepki yoktu.

"Belki de," dedi, "bazılarınız işin önemini ve büyüklüğünü kavrayamadı. Şöyle anlatayım . . . sizin anlayacağınız terimlerle. İçinizdeki kent denetleyicileri kıta denetleyicileri olacak. Kıta denetleyicileri, uydu şefleri olacak. Uydu şefleri gezegen şefleri olacak. Şu andan itibaren Egemen, Güneş Sistemi'ne hükmedecek. Şu andan itibaren hepimiz Güneş Sistemi'nin sınırları içinde düşünmeliyiz. Şu andan itibaren . . ."

Kendisini çevreleyen boş bakışlar yüzünden Reich kekeleyerek zorunda kaldı. Etrafına bakındı, ardından şef sekreterine yoğunlaştı. "Nedir bu saçmalık?" diye hırladı. "Benim henüz duymadığım haberler mi var? Kötü haberler?"

"Ha-hayır, Bay Reich."

"O zaman ne bok yiyorsunuz? Bu hepimizin beklediği bir şeydi. Bunda yanlış olan nedir?"

Şef sekreter kekeleydi: "Biz . . . Ben . . . Ben özür dilerim, efendim. B-ben ne hakkında ko-konuştuğunuzu bilmiyorum."

"D'Courtney Karteli hakkında konuşuyorum."

"Ben . . . a-asla öyle bir organizasyon duymadım, Bay Reich, efendim. Ben . . . Biz . . ." Adam destek bulmak için etrafına bakındı. Reich'ın inanılmaz bakışları önünde, büyük bir şaşkınlık

içindeki tüm personel başlarını salladı.

"Mars'taki D'Courtney!" diye bağırdı Reich.

"Nerede, efendim?"

"Mars. Mars. M-A-R-S. On gezegenden biri. Güneşten dördüncü." Geri dönen dehşetin pençeleriyle kısırılan Reich, tutarsızca böğürdü. "Merkür, Venüs, Dünya, Mars, Jupiter, Satürn, Mars! Mars! Mars! Güneş'ten yüz kırk bir milyon mil uzakta Mars!"

Bütün personel yeniden başlarını salladılar. Mırıltılar başladı ve Reich'dan yavaşça uzaklaştılar. Sekreterine doğru atıldı ve elindeki belgeleri aldı. "Elinde Mars'taki D'Courtney hakkında yüzlerce bilgi var. Bunlar sende var. Tanrım, son on yıldır D'Courtney ile savaşıyoruz. Biz--"

Kâğıtları eliyle paramparça ederek odanın bütün yönlerine doğru savurdu, odanın içini bir kargaşa doldurdu. Mars'taki D'Courtney hakkında herhangi bir bilgi yoktu. Venüs, Jupiter, Ay ya da diğer uydular hakkında da hiçbir bilgi yoktu.

"Masamda belgeler var," diye bağırdı Reich. "Hem de yüzlerce. Sizi pis yalancılar! Masama bakacağım . . ."

Masasına doğru fırladı ve çekmeceleri hızla açtı. Sersemletici bir patlama oldu. Masa parçalanarak havaya uçtu. Uçuşan tahta parçacıkları personelin üzerine yağıp onları doğradı ve Reich, bir devin elinden tokat yemiş gibi masanın üstünden geriye doğru pencereye savruldu.

"Yüzü Olmayan Adam!" diye haykırdı Reich. "Kutsal İsa!" Başını sabırsız bir şekilde salladı ve yüce bir saplantıya sarıldı. "Dosyalar nerede? Size dosyaların içindekileri göstereceğim . . . D'Courtney, Mars ve diğer her şey. Ve ona da göstereceğim. Yüzü Olmayan Adam . . . Gelin!"

Ofisinden fırladı ve dosya odasına daldı. Rafları peşpeşe dığıttı; saçılmış evraklar, pizo kristalleri kümeleri, çok eskiden

kalma telgraf kayıtları, mikrofilmleler, moleküler kopyalar. D'Courtney ya da Mars hakkında hiçbir bilgi yoktu. Ne de Venüs, Jupiter, Merkür, astroidler, uydular hakkında.

Ve şimdi gerçekten de ofis, hummalı bir faaliyet ve telaş içindeydi, haber verme zilleri, tiz komutlar. Artık ofise bir panik hakim olmuştu ve "Eğlence"den üç iri yarı centilmen, kan içindeki sekreterin zorlayışıyla dosya odasına koşturarak daldılar: "Yapmalısınız! Yapmalısınız! Sorumluluğu alıyorum!"

"Tamam, tamam, tamam, Bay Reich," diye vahşi aygırları sakinleştiren seyisler gibi adamın burnuna doğru fısıldadılar. "Tamam . . . tamam . . . tamam . . ."

"Uzak durun benden, sizi orospu çocukları."

"Tamam, efendim. Tamam. Geçti."

Hummalı faaliyet ve telaş azalır zil sesleri ve insan sesleri kısılırken düzenli bir şekilde hareket edilmeye başlandı. "Doktoru kim? Doktorunu çağırın. Birisi Kingston'ı arasın. Polise haber verildi mi? Hayır, olmaz. Skandal yok. Yasal Bölümü çağırın, haydi! Klinik hâlâ açılmadı mı?"

Reich'ın nefes alış veriş hırıltıydı. Dosyaları iri yarı centilmenlerin üzerine devirdi, kafasını öne eğdi ve bir boğa gibi aralarından fırlayıp geçti. Ofisten dışarıya koridora doğru Pnömatik'e koştu. Kapı açıldı; Bilim-kenti 57'yi tuşladı. Hava mekiğine bastı ve Bilim katına fırlayıp orada indi.

Laboratuvar katındaydı. Karanlıktı. Büyük olasılıkla personel onun caddeye indiğini düşünecekti. Bu yüzden vakti vardı. Hâlâ soluk soluğaydı, laboratuvar kütüphanesine doğru hızlı hızlı yürüdü, ışıkları açtı ve referans bölmesine gitti. Dondurulmuş bir kristal tabakası, masa ve sandalye. Masanın yanında gelişmiş bir kontrol düğmeleri paneli vardı.

Reich oturdu ve tuşladı, HAZIR. Tabaka aydınlandı ve tepedeki bir hoparlörden metalik bir ses çıktı.

"Konu?"

Reich, BİLİM'i tuşladı.

"Bölüm?"

Reich, GÖKBİLİM'i tuşladı.

"Soru?"

"Evren."

Klik-duraklama-klik. "Evren terimi, tamamen fiziksel algılarla saptanan var olan bütün maddeleri içerir."

"Var olan madde nedir?"

Klik-duraklama-klik. "Madde, en küçük atomlardan, gökbilimcilerin saptadığı en geniş madde topluluklarına kadar çeşitli boyutlarda bir araya gelmiştir."

"Gökbilimcilerin saptadığı en geniş madde topluluğu nedir?" Reich, DİYAGRAM'ı tuşladı.

Klik-duraklama-klik. "Güneş." Kristal levha, hızlandırılmış bir hareket içinde güneşin hayran bırakıcı bir resmini gösterdi.

"Peki diğerlerine ne oldu? Yıldızlar?"

Klik-duraklama-klik. "Yıldızlar yoktur."

"Gezegenler?"

Klik-duraklama-klik. "Yeryüzü var." Dönen bir Yeryüzü resmi göründü.

"Diğer gezegenler? Mars? Jupiter? Satürn . . ."

Klik-duraklama-klik. "Başka gezegenler yok."

"Ay?"

Klik-duraklama-klik. "Ay yok."

Reich, derin bir soluk aldı. "Yeniden deneyeceğiz. Güneş'e dön."

Kristalin içinde yeniden Güneş belirdi. "Güneş, gökbilimciler tarafından saptanan en geniş madde topluluğudur," diye başladı metalik ses. Aniden durdu. Klik-duraklama-klik. Güneş görüntüsü yavaşça solmaya başladı. Ses konuştu. "Güneş yok."

Şekil ardında Reich'a bakan bir görüntü bırakarak yok oldu . . . Belli belirsiz, suskun, korkunç . . . Yüzü Olmayan Adam.

Reich uludu. Sandalyeyi geriye doğru devirerek ayağa fırladı. Sandalyeyi tutup kaldırdı ve bu korkutucu görüntünün üzerine indirdi. Döndü ve şaşkınlık içinde kütüphaneden laboratuvara, ardından koridora çıktı. Dikey Pinömatik'te CADDE'yi tuşladı. Kapı açıldı, içeri girdi ve Egemen'in Ana Bilim Kenti Salonu'na dek elli yedi kat indi.

Salon, ofislerine doğru koşturan çalışanlarla doluydu. Reich onları iterek geçerken, kesilmiş ve kanayan yüzüne bakan şaşkın bakışlar yakaladı. Ardından kendisine doğru yaklaşan bir düzine üniformalı Egemen koruma görevlisi fark etti. Salon boyunca koştu ve çılgınca bir hızla koruma görevlilerini atlattı. Döner kapıların içine süzüldü ve kaldırıma fırladı. Sanki akkor hale gelmiş bir demirin üzerinde koşuyormuş gibi irkilerek durdu. Güneş yoktu.

Sokak ışıkları yanıyor, gökyolları pırıldıyor, Sıçrayıcıların ışıkları aşağı yukarı yüzüyordu; dükkânlar aydınlıktı . . . Ve kafasının üstünde hiçbir şey yoktu . . . koyu, siyah, dipsiz bir sonsuzluk dışında hiçbir şey.

"Güneş!" diye haykırdı Reich. "Güneş!"

Yukarıyı işaret etti. Ofis çalışanları, şüpheli gözlerle ona bir bakış atıp koşturmalarını sürdürdüler. Kimse yukarı bakmadı.

"Güneş! Güneş nerede? Anlamıyor musunuz, sizi aptallar? Güneş!" Reich, onların kollarını çekiştirerek yumruğunu havada salladı. Ardından güvenlik görevlilerinin ilkinin döner kapılardan geçerek geldiğini gördü.

Kaldırım boyunca ilerledi, sert bir hareketle sağa döndü ve kalabalık mağazaların parıltılı kemerine doğru atıldı. Kemerin arkası gökyoluna açılan bir Dikey Pinömatik'in ana girişiydi. Reich içeri girdi. Kapı arkasından kapanırken peşindeki koruma

görevlilerinin yirmi yarıdan daha yakında olduklarını gördü. Yetmiş kat boyunca yükseldi ve gökyoluna girdi.

Yanında küçük bir araç parkı vardı, Egemen Kulesi'ne doğru kat kat yükseliyordu ve gökyoluna bağlanan bir çıkış rampası vardı. Reich koşarak içeriye yöneldi, görevliye birkaç kredi fırlattı ve bir araca bindi. GİT'e bastı. Araç harekete geçti. Çıkış rampasının başına geldiğinde SOL'a bastı. Araç, sola döndü ve ilerledi. Yapabileceği bütün kontrol buydu. Sol, sağ; dur, git. Gerisi otomatikti. Bunun da ötesinde, araçlar gökyolları için kesinlikle sınırlandırılmıştı. Kentin çok üzerinde daireler çizerek saatlerce kalabilirlerdi, ama döner bir kafesin içindeki bir köpek gibi tuzağa düşürülmüştü.

Aracın sürücünün dikkatine ihtiyacı yoktu. Sırayla omzunun üzerinden arkasına ve başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Güneş yoktu . . . ve insanlar orada asla bir güneş olmamış gibi işlerine koşturuyorlardı. Titredi. Bir tek göz olayı daha mı? Araç aniden yavaşlayıp durdu; Egemen Kulesi'yle devasa Visiphone & Visigraph Binası'nın tam arasında, gökyolunun ortasında kalakalmıştı.

Reich, kontrol düğmelerini yumrukladı. Hiçbir tepki yoktu. Dışarıya atladı ve aracın kuyruk kaportasını kaldırarak ne olduğunu anlamaya çalıştı. Ardından, gökyolunun uzağında kendisine doğru koşan güvenlik görevlilerini gördü ve anladı. Bu araçlar, kendilerine gönderilen enerjiyle çalışıyorlardı. Araç parkından enerji aktarımını kesmişlerdi ve peşinden geliyorlardı. Reich, V & V Binası'na doğru fırladı.

Gökyolu, binanın içinden bir tünel oluşturarak geçiyordu, dükkânlar, lokantalar ve bir tiyatroyla bağlantılıydı – ve bir seyahat acentası vardı! Elbette. Bir bilet alıp tek kişilik bir kapsüle binebilir ve kendisini havaalanlarından herhangi birine götürebilirdi. Yeniden düzenleyebilmek . . . yeniden sınıflayabilmek

için biraz zamana ihtiyacı vardı . . . ve Paris'te bir evi vardı. Merkeze doğru yöneldi, geçen araçları atlattı ve ofisin içine koşturdu.

Küçük bir banka gibiydi. Kısa bir tezgâh. Hırsız engelleyici plastikle korunan ızgaralı bir pencere. Reich pencereye doğru gitti ve cebinden parasını çıkardı. Kredileri tezgâhın üzerine koydu ve ızgaranın altında ittirdi.

"Paris'e bir bilet," dedi. "Üstü kalsın. Kapsüle nereden gidiyor? Haydi be adam! Haydi!"

"Paris?" diye yanıt geldi. "Paris yok!"

Reich, puslu plastiğin ardına baktı ve gördü . . . bakıyor, belli belirsiz, suskun . . .Yüzü Olmayan Adam. Etrafında iki kez döndü, kalbi çarpıyor, kafası zonkluyordu, kapının yerini sap-tadı ve dışarıya koştu. Gökyolunun üzerinde körlemesine koşuyordu, gelen bir araçtan zorlukla sıyrıldı ve her şeyi örten bir karanlığın içine yuvarlandı-

ORTADAN KALDIR.

YIK.

SİL.

DAĞIT.

(MİNERALojİ, PETROLOJİ, JEOLojİ, FİZİKİ COĞRAFYA)

YAY.

(METEOROLOJİ, HİDROLOJİ, SİSMOLOJİ)

SİL.

($X^2 \propto Y^3$ d: UZAY / d: Zaman)

SİL.

KONU-

“-NE OLACAK?”

KONU-

“-ne olacak? Ne? NE?”

Bir el, ağzının üzerine kapandı. Reich gözlerini açtı. Küçük fayans kaplı bir odadaydı, bir acil durum polis noktası. Beyaz bir masanın üzerinde yatıyordu. Etrafı güvenlik görevlileri, üç üniformalı polis ve tanımlayamadığı yabancılarla çevrilmişti. Tümü de kendi rapor defterlerine dikkatle bir şeyler yazıyor, mırıldanıyor, karmakarmaşık şeyler fısıldaşıyorlardı.

Yabancı, elini Reich’in ağzından çekti ve üzerine doğru eğildi. “Her şey geçti,” dedi nazikçe. “Rahatla. Ben doktorum . . .”

“Bir gözetleyici?”

“Ne?”

“Bir gözetleyici misiniz? Bir gözetleyiciye ihtiyacım var. Haklı olduğumu kanıtlamak için kafamın içinde birisine ihtiyacım var. Tanrım! Haklı olduğumu biliyorum. Ücretinin önemi yok! Ben-”

“Ne istiyor?” diye sordu bir polis.

“Bilmiyorum. Bir gözetleyici, dedi.” Doktor, Reich’a döndü. “Bununla ne demek istemiştiniz? Bize sadece söyleyin. Bir gözetleyici nedir?”

“Bir Esper. Bir düşünce okuyucu. Bir-”

Doktor gülümsedi. “Şaka yapıyor. Kibir gösterisi. Birçok hasta bunu yapar. Kazadan sonra suçlarını itiraf ediyor. Biz buna Darağacı Mizahı deriz . . .”

“Dinleyin,” dedi Reich, umutsuzca. “Beni kaldırın. Bir şeyler söylemek istiyorum . . .”

Kalkmasına yardım ettiler.

Polise konuştu: “Adım Ben Reich. Egemen’in sahibi olan Ben Reich. Beni tanırırsınız. İtiraf etmek istiyorum. Lincoln Powell’a,

polis şefine, itiraf etmek istiyorum. Beni Powell'a götürün."

"Powell kim?"

"Ve neyi itiraf etmek istiyorsun?"

"D'Courtney cinayeti. Geçen ay Craye D'Courtney'i öldürdüm. Maria Beaumont'un evinde . . . Powell'a söyleyin. D'Courtney'i öldürdüm."

Polisler şaşkınlık içinde birbirlerine bakiştılar. Polislerden biri köşeye doğru yürüdü ve eski moda bir el telefonunu kaldırdı: "Yüzbaşı? Burada birisi var. Kendisinin Egemen'in sahibi Ben Reich olduğunu söylüyor. Powell isimli bir şefe itirafta bulunmak istiyor. İddiasına göre, geçen ay, Craye D'Courtney adlı birini öldürmüş." Bir duraklamanın ardından Reich'a seslendi polis: "Şunu harfler misin?"

"D'Courtney! Büyük D, apostrof büyük C-O-U-R-T-N-E-Y."

Polis harfleri tekrarladı ve bekledi. Yeni bir duraklamanın ardından homurdanıp telefonu kapattı. "Bir deli," dedi ve not defterini cebine yerleştirdi.

"Dinle—" diye başladı Reich.

"O, tamamen iyi mi?" diye Reich'a bakmadan doktora sor-du.

"Sadece biraz sarsılmış. Tamamen iyi."

"Dinle!" diye bağırdı Reich.

Polis, onu çekerek ayağa kaldırdı ve kapıya doğru sürükledi. "Tamam, ahbap. Dışarı!"

"Beni dinlemelisiniz! Ben—"

"Sen beni dinle, ahbap. Polis teşkilatında Lincoln Powell adında biri yok. Kayıtlarda öldürülmüş bir D'Courtney yok. Ve senin saçmalıklarını istemiyoruz. Şimdi . . . Dışarı!" Ve Reich'ı caddeye fırlattı.

Kaldırım tuhaf bir eğime sahipti. Reich sendeledi, ardından dengesini yeniden bulup orada öylece dikilip kaldı, uyuşmuş,

kaybolmuştu. Daha da karanlıktı . . . ebedi karanlık. Çok az sokak lambası yanıyordu. Gökyolları söndürülmüştü. Sıçrayıcılar ortadan yok olmuştu. Gökhattında büyük çatlaklar vardı.

"Hastayım," diye inledi, Reich. "Hastayım. Yardıma ihtiyacım var . . ."

Kollarıyla göbeğine sarılarak bozuk kaldırım boyunca yalpalayarak ilerledi.

"Sıçrayıcı!" diye haykırdı. "Sıçrayıcı! Tanrı'nın terk ettiği şu şehirde herhangi bir şey yok mu? Her şey nerede? Sıçrayıcı!"

Hiçlik vardı.

"Hastayım . . . hasta. Eve gitmeliyim. Hastayım . . ."
Yeniden bağırdı: "Beni duyan kimse yok mu? Hastayım. Yardıma ihtiyacım var . . . Yardım! Yardım!"

Hiçlik vardı.

Yeniden inledi. Sonra kıkırdadı . . . zayıfça, anlamsızca. Bozuk bir sesle şarkı söyledi: "Sekiz, beyim . . . Beş, beyim . . . Bir, beyim . . . Sinirli, Öfkeli'ye dedi . . . Gerilme . . . 'ndişe . . . 'avga başladı . . ."

Kederli bir şekilde seslendi: "Herkes nerede? Maria! Işıklar! Ma-ri-aaa! Durdurun şu delice Sardalya oyununu!"

Sendeledi.

"Geri dön!" diye seslendi Reich. "Tanrı aşkına, geri dön! Yapayalnızım."

Yanıt yok.

9 Park Güney'i arıyordu, Beaumont Konağı'nı, D'Courtney'in öldüğü yeri . . . ve Maria Beaumont, keskin bir acı, çöküş, yeniden güvence duygusuna ulaşma.

Hiçlik vardı.

Çıplak, kasvetli bir bozkır. Karanlık gökyüzü. Hiç tanıdık olmayan bir ıssızlık.

Hiçlik.

Reich, yeniden haykırdı . . . öfke ve dehşetin anlaşılmaz çığlığı, boğuk.

Yanıt yok. Bir yankı bile.

"Tanrı aşkına!" diye bağırdı. "Her şey nerede? Hepsini geri getirin! Boşluktan başka hiçbir şey yok . . ."

Her şeyi örten ıssızlıktan bir şey çıktı, birleşti ve büyüdü, tanıdık, uğursuz, devasa . . . Karanlık gölgelerden oluşan bir figür, bakıyor, belli belirsiz, suskun . . . Yüzü Olmayan Adam. Reich izledi, kıpırdamıyordu, sabitlenip kalmıştı.

Ardından figür konuştu: "Boşluk yoktur. Hiçlik vardır."

Ve Reich'ın kulaklarında bir çıglık patladı, kendi sesiydi, hızla atan bir nabız, kendi kalbiydi. Dipsiz gibi gözüken yabancı bir yolda koşuyordu, yaşamdan yoksun, boşluktan yoksun, koşuyordu çok geç olmadan önce, çok geç olmadan, çok geç olmadan . . . koşuyordu hâlâ zaman varken, zaman, zaman-

Kara gölgelerden oluşan figüre doğru koşuyordu. Yüzsüz bir figür. Figür dedi ki: "Zaman yoktur. Hiçlik vardır."

Reich geriledi. Döndü. Düştü. Ebedi boşluğun içinde güçsüz bir şekilde sürünürken feryatlar ediyordu: "Powell! Duffy! Quizzard! Tate! Tanrım! Herkes nerede? Her şey nerede? Tanrı aşkına . . ."

Ve "Tanrı yoktur. Hiçlik vardır," diyen Yüzü Olmayan Adam'la yüz yüze geldi.

Ve artık daha fazla kaçamazdı. Sadece olumsuz bir sonsuzluk, Reich ve Yüzü Olmayan Adam vardı. Sabitlenmiş, donmuş, bu döl yatağının içinde yardımsız kalmış bir şekilde Reich sonunda gözlerini kaldırdı ve ölümcül düşmanının yüzünün derinliklerine uzun uzun baktı . . . kaçamadığı adama . . . kâbuslarının dehşetine . . . varlığının yıkıcısına . . .

O . . .

Kendisiydi.

D'Courtney.

İkisi de.

İki yüz eriyip tek bir yüz olmuştu. Ben D'Courtney. Craye Reich. D'Courtney-Reich. D'R.

Ses çıkaramadı. Kımıldayamadı. Ne zaman, ne boşluk ne de madde vardı. Ölmekte olan düşüncelerinin dışında hiçbir şey yoktu.

"Baba?"

"Oğul."

"Sen, ben misin?"

"Biz, biziz."

"Baba ve oğul?"

"Evet."

"Anlamıyorum . . . Ne oldu?"

"Oyunu kaybettin, Ben."

"Sardalya Oyunu?"

"Kozmik Oyun."

"Kazandım. Kazandım. Dünyanın her parçasına sahibim. Ben—"

"Ve bu yüzden kaybettin. Kaybettik."

"Neyi kaybettik?"

"Hayatta kalmayı."

"Anlamıyorum. Anlayamıyorum."

"Bizi oluşturan benim parçam anlıyor, Ben. Eğer beni kendinden uzaklaştırmasaydın, sen de anlayacaktın."

"Seni kendimden nasıl uzaklaştırdım?"

"İçindeki bozucu çürümeyle, bütün kokuşmuşlukla."

"Bunu sen mi söylüyorsun? Sen . . . hain, beni öldürmeye çalışan sen?"

"Duygusal bir nedeni yoktu, Ben. Sen bizi yıkmadan önce, seni yıkmak için. Hayatta kalmak için. Senin dünyayı kaybedip oyunu kazanman içindi, Ben."

"Ne oyunu? Ne Kozmik Oyunu?"

"Karmakarmaşık yollar . . . labirent . . . bütün evren, çözmemiz için bir bulmaca yaratır. Galaksiler, yıldızlar, güneş, gezegenler . . . bizim bildiğimiz şekliyle dünya. Biz sadece gerçekliğiz. Geriye kalan her şey sahte . . . kuklalar, oyuncak bebekler, bir tür sahneye koyma . . . tutkuların sahnelenişi. Bizim çözmemiz için sahte bir gerçeklik."

"Ben onu yendim. Ona sahip oldum."

"Ama çözmeyi başaramadın. Çözümüün ne olduğunu hâlâ bilmiyoruz ama hırsızlık, dehşet, nefret, şehvet, cinayet, yağmalamak çözüm değil. Sen başaramadın ve o tamamen ortadan kalktı, dağıldı . . ."

"Ama bize ne olacak?"

"Biz de ortadan kaldırılacağız. Seni uyarmaya çalıştım. Seni durdurmaya çalıştım. Ama biz sınava geçemedik."

"Ama niçin? Niçin? Biz kimiz? Biz neyiz?"

"Kim bilebilir? Bir tohum verimli bir toprak bulmayı başaramazsa kim ya da ne olduğunu bilir mi? Bizim kim ya da ne olduğumuzun önemi var mı? Biz başaramadık. Sınavımız sona erdi. Biz sona erdik."

"Hayır!"

"Eğer onu çözebilseydik Ben, belki de o gerçek olarak kalabilirdi. Ama sona erdi. Gerçeklik 'olabilirdi' biçimine dönüştü ve sen sonunda uyandın . . . hiçliğe."

"Biz geriye dönebiliriz! Yeniden deneyebiliriz!"

"Geri dönüş yok. Sona erdi."

"Bir yolunu buluruz. Bir yolu olmalı . . ."

"Yok. Sona erdi."

Sona ermişti.

Şimdi . . . Yıkım.

on yedinci bölüm

ERTESİ SABAH, iki adam buldular, adanın uzağında, eski Haarlem Kanalı'na bakan bahçelerin içinde. Her ikisi de kendilerini çevreleyen bilinçsizliklerinin içinde, bütün gece boyunca kaldırımlarda ve gökyollarında dolaşmış ve bir otun tıkadığı havuzda yüzen iki manyetize olmuş iğne gibi kaçınılmaz bir şekilde sürüklenerek bir araya gelmişlerdi.

Powell, ıslak çimlerin üzerine bağdaş kurmuş oturuyordu, yüzü kuruyup buruşmuş ve cansızdı, soluk alıp verışı neredeyse yoktu, nabız atışları yavaşlamıştı. Reich'ı demirden bir pençeyle sımsıkı tutuyordu. Reich, döl yatağındaki bir cenin biçiminde top gibi kıvrılmıştı.

Powell'ı hızla Hudson Rampası'ndaki evine götürdüler, orada bütün Lonca Laboratuvar ekibi sırayla adamın üzerinde ter döktü ve Esper Loncası tarihinin ilk başarılı Yığın Duygu Yayılımı olayını gerçekleştirdikleri için kendi kendilerini kutladılar. Reich için aceleye gerek yoktu. Gereken işlemleri yerine getirip zamanı geldiğinde adamın hareketsiz bedeni Yıkım için Kingston Hastanesi'ne gönderildi.

Nesne orada yedi gün boyunca dinlendi.

Sekizinci gün, Powell kalktı, yıkandı, giyindi, hemşiresini bire bir mücadelede başarıyla yenerek evden çıktı. Sucre et Cie'de durdu ve büyük, gizemli bir paketle çıktı; ardından Müdür Crabbe'a kişisel raporunu vermek üzere karargâha yöneldi.

Geçerken başını Beck'in ofisine uzattı.

"Selam, Jax."

"Tebrik ede(ve küfrede)rim, Linc."

"Küfür?"

"Seni gelecek çarşambaya kadar yatakta tutacaklarına dair elli kre-di iddiaya girmiştin?"

"Kaybettin. D'Courtney amacında Mose bizim arkamızda durdu mu?"

"Tamamen. Yargılama bir saat sürdü. Reich artık Yıkım'a gidiyor."

"İyi. Pekâlâ, o zaman gidip olayı Crabbe'a tane tane anlatayım."

"Kolunun altında ne taşıyorsun?"

"Armağan."

"Benim için mi?"

"Bugün değil. Seni de düşünüyorum."

Powell, Crabbe'ın abanoz ve gümüş ofisine gitti, kapıyı tıklattı, "Girin!" emrini duydu, içeri girdi. Crabbe haklı olarak endişeliydi, ama sertti. D'Courtney Davası, onun Powell'la olan ilişkisini düzeltmemiştir.

"Fevkalade karmaşık bir davaydı, efendim," diye anlayışlı bir şekilde başladı Powell. "Hiçbirimiz anlayamadık ve hiçbirimiz suçlanamaz. Anlıyor musunuz, Müdürüm, hatta Reich'ın kendisi bile, D'Courtney'i niçin öldürdüğünü bilinçli olarak bilmiyordu. Davayı kavrayan tek kişi Savcı Bilgisayardı ve biz onun cilve yaptığını düşündük."

"Makine? Anlamıştı?"

"Evet, efendim. İlk kez son bilgileri makineye verdiğimizde, Bilgisayar bize 'tutkusal amaç' eksik belgelenmiş demişti. Hepimiz kâr amacı olduğunu düşünüyorduk. Reich da. Yanılmış-tık . . ."

"Ve şu hesap makinesi haklıydı?"

“Evet, Müdürüm. Öyle. Reich, kendisine, D’Courtney’i mali nedenler yüzünden öldürdüğünü söylüyordu. Bu gerçek tutkusal amacın psikolojik kamuflajıydı. Ve bu durum cinayeti engellemedi. D’Courtney’e birleşme teklif etti. D’Courtney onayladı. Ancak Reich, bilinçaltında, mesajı yanlış algılamaya zorlandı. Cinayeti para için yaptığına inandı.”

“Niye?”

“Çünkü, o gerçek amaçla yüzleşemiyordu . . .”

“Neydi ki . . . ?”

“D’Courtney, onun babasıydı.”

“Ne!” Crabbe bakakaldı. “Babası? Öz babası?”

“Evet, efendim. Tüm bunlar orada, önümüzdeydi. Biz sadece göremiyorduk . . . çünkü, Reich da göremiyordu. Şu Kallisto’daki malikâne, örneğin. Dr. Jordan’ı gezegenden uzaklaştırmak için yem olarak kullandığı. Orası Reich’a annesinden miras kalmıştı, annesi de D’Courtney’den almıştı. Hepimiz, orasını Reich’ın babasının D’Courtney’den yonttuğunu ve karısının adına aktardığını düşünmüştük. Yanılmıştık. D’Courtney, orasını Reich’ın annesine vermişti, çünkü birbirlerine âşıktılar. Anneye çocuğu için bir aşk armağanı. Reich, orada doğdu. Jackson Beck, bizden önce tüm bunları açığa çıkardı.”

Crabbe’in ağzı açık kalmıştı, sonra kapattı.

“Aslında daha birçok işaret vardı. D’Courtney’in intihar isteği, terk etmiş olmanın verdiği yoğun suçluluk duygusundan kaynaklanıyordu. Oğlunu terk etmişti. Bu durum onu parçalamıştı. Daha sonra, Barbara D’Courtney’in derinliklerinde bulunan kendisinin ve Ben Reich’ın yarı-ikiz imgesi; kız bir şekilde kendilerinin yarı yarıya kardeş olduklarını biliyordu. Ve Reich’ın Chooka Frood’un evinde Barbara’yı öldürememesi. O da biliyordu, bilinçaltının derinliklerinde. Kendisini reddeden nefret dolu babayı yok etmek istiyordu ama kız kardeşine zarar

vermek için kendisine izin veremezdi."

"Peki tüm bunları ne zaman gün ışığına çıkardınız?"

"Dosya kapandıktan sonra, efendim. Reich, şu bubi tuzakları yüzünden bana saldırdığında."

"Senin yaptığını iddia ediyordu. O – Ama eğer sen yapmayısan, Powell, kimdi?"

"Reich'ın kendisi, efendim."

"Reich!"

"Evet, efendim. O babasını öldürdü. Nefretini boşalttı. Ama Üst Benliği¹. . . vicdanı, böylesine korkunç bir cinayetin cezasız kalmasına izin veremezdi. Polis, görünüşte onu cezalandırmayı başaramayınca, vicdanı durumu ele aldı. İşte bu Reich'ın kâbuslarındaki görüntünün anlamıydı . . . Yüzü Olmayan Adam."

"Yüzü Olmayan Adam?"

"Evet, Müdürüm. Reich'ın, D'Courtney'le olan gerçek ilişkisinin sembolüydü. Şeklin yüzü yoktu çünkü Reich, gerçeği kabullenemiyordu . . . ki D'Courtney'i babası sayıyordu. Babasını öldürmeye karar verdiği zaman, figür düşlerinde görünmeye başladı. Ondan asla kurtulamadı. O, niyetlendiği şey için ilk cezalandırma tehdidiydi. Daha sonraysa cinayet için cezalandırmanın kendisine dönüştü."

"Bubi tuzakları?"

"Aynen. Vicdanı, onu cezalandırmak istiyordu. Ama Reich, D'Courtney'i, kendisini reddedip terk eden bir baba olduğu için öldürdüğünü asla kendisine itiraf edemiyordu. Bu yüzden, cezalandırma olayı bilinçdışı katmanında kendisini gösterdi. Reich tuzakları farkında bile olmaksızın kendisi hazırlıyordu . . . uykusunda, uyurgezer gibi . . . gündüz olduğunda, kısa fügler

1.- Üst benlik : İng. *Super ego*. (Freud) Ruhsal yaşamın, benlikçe algılanan ana-baba ya da daha kapsamlı olarak toplumun törel ölçü ve değer yargılarından oluşan boyutu. Benlik ülküleri ve vicdan diye iki bölümü vardır. yhn

içinde . . . bilinç gerçekliğinden ani kopuşlar. Zihin mekanizmasının numaraları fantastiktir.”

“Ama eğer Reich’ın kendisi tüm bunları bilmiyorsa . . . sen nasıl anladın, Powell?”

“Pekâlâ, efendim. İşte sorun buydu. Bunları onu gözetleyerek öğrenemezdim. Düşmanca davranıyordu ve bu tarz bilgileri alabilmeniz için şahsın sizinle tam bir işbirliği yapması gerekir. Bu aylar sürebilirdi. Aynı zamanda, eğer Reich, geçirdiği bir dizi şokun ardından kendisini yeniden toplayabilirse, yenide düzenleyip, yeniden sınıflayabilirse kendisine zarar veremeyeceğimiz bir hale gelebilirdi. Bu da çok tehlikeliydi, çünkü güneş sistemini sarsabilecek bir güce sahipti. O, zorlamaları, toplumumuzu parçalayabilecek ve bizi değiştirilemez bir şekilde kendi psikotik örgüsüne bağlayabilecek ender rastlanan Dünya Sarsıcıları’ndan biriydi.”

Crabbe, başıyla onayladı.

“Nerdeyse başarıyordu. Böyle insanlarda çok sık görülür . . . geçmişle gelecek arasındaki bağlantı hattı. Eğer olgunlaşmalarına izin verilirse . . . eğer bağlantı hattının sıkıca kaynamasına izin verilirse . . . Dünya, kendisini korkutucu bir geleceğe zincirlenmiş olarak bulabilir.”

“Öyleyse nasıl başardınız?”

“Yığın Duygu Yatırımı kullandık, efendim. Açıklaması çok zor ama elimden geldiğince anlatayım. Her insan, saklı ve kullanılabilir enerjiden oluşmuş bir ruha sahiptir. Saklı enerji bizim kullanmak için sakladığımız enerjidir . . . zihnimizin açılmamış doğal ilaçları. Kullanılabilir enerjiyse bizim çağırıp işe koştığımız saklı enerjidir. Çoğumuz saklı enerjimizin sadece çok küçük bir bölümünü kullanır.”

“Anladım.”

“Esper Loncası, Yığın Duygu Yatırımı yöntemini kullandığı

zaman, her Gözetleyici, kendi ruhunu açar, şöyle söyleyebiliriz, kendi saklı enerjilerini bir havuzda biriktirir. Bir Esper, tek başına bu havuzun musluğu, saklı enerjinin kanalı haline gelir. Onu kullanılabilir hale getirir ve işe koşar. Korkunç şeyler başabilir . . . eğer onu kontrol edebilirse. Bu zor ve tehlikeli bir işlemdir. Yaklaşık olarak dinamit lokumlarından oluşmuş çubuğun üzerinde Ay'a fırlamaya eşit değerdir – eee – dinamit lokumlarının üzerine oturarak yolculuk yapmak . . .”

Crabbe, aniden sırttı. “Keşke bir gözetleyici olsaydım,” dedi. “Aklındaki gerçek görüntüyü görmek isterdim.”

“Buna zaten sahipsiniz, efendim.” Powell da adama sırttı. Aralarında ilk kez bir dostluk doğuyordu.

“Bu gerekliydi,” diye devam etti Powell, “Reich’ı, Yüzü Olmayan Adam’la yüzleştirmek için. Bizim gerçeğe ulaşmamız için önce onun gerçeği görmesini sağlamak için yaptık. Saklı enerji havuzunu kullanarak Reich için yaygın nörotik bir kavram inşa ettim . . . İçinde olduğu dünyada sadece kendisinin gerçek olduğu bir yanılama.”

“Niçin, Ben – Şu yaygın nedir?”

“Ah, evet, efendim. Sıradan kaçış örgülerinden biri. Yaşam zorlaştığında, tamamen yalan olan bir düşünceye sığınmaya eğilim gösterirsiniz . . . devasa bir yalan. Reich’in içinde bu zayıflığın tohumları zaten vardı. Ben sadece onları güçlendirdim ve Reich kendi kendisini iptal etti. Yaşam onun için çok zorlaştı. Onu evrenin bir yalan olduğuna inanmaya ikna ettim . . . bir bulmaca olduğuna. Sonra, onu soydum, katman katman. Onu sınavın bittiğine inandırdım. Bulmaca çözülmüştü. Ve Reich’ı, Yüzü Olmayan Adam’la başbaşa bıraktım. Yüzüne baktı, kendisini ve babasını gördü . . . ve her şeyi aldık.”

Powell paketini aldı ve ayağa kalktı. Crabbe yerinden fırlayıp elini dostça omzuna koyarak kapıya kadar eşlik etti.

“Çok başarılı bir iş yaptın, Powell. Gerçekten başarılı. Sana anlatamam . . . Bir Esper olmak harika bir şey olmalı.”

“Harika ve korkunç, efendim.”

“Hepiniz çok mutlu olmalısınız.”

“Mutlu?” Powell, kapının ağzında durakladı ve Crabbe’a baktı. “Yaşamınızı bir hastanede geçirmekten mutlu olur muydunuz, Müdürüm?”

“Hastane?”

“Bizim yaşadığımız yer . . . Hepimizin. Psikiyatri koğuşunda. Kaçamadan . . . sığınamadan. Bir gözetleyici olmadığınız için minnettar olmalısınız, efendim. İnsanların sadece dış görünümlerini görebildiğiniz için minnettar olmalısınız. Tutkuları, nefreti, kıskançlıkları, kötülüğü, hastalıkları asla göremediğiniz için minnettar olmalısınız . . . insanların içindeki korkutucu gerçeği çok nadir görebildiğiniz için minnettar olmalısınız. Herkes gözetleyici olduğunda ya da herkes iyileştirildiğinde dünya harika bir yer olacak . . . Ama o zamana kadar, kör olduğunuz için minnettar olmalısınız.”

Karargâhı terk etti, bir Sıçrayıcı kiraladı ve kuzeye, Kingston Hastanesi’ne jetledi. Kabinin içinde dizlerinin üzerinde paketiyle oturuyor, aşağıdaki büyüleyici Hudson vadisine bakıyor ve kederli bir şarkıyı ıslıkla çalıyordu. Sonra sırtıp mırıldandı: “Vaay! Bu Crabbe ile kurduğum ilk bağlantı. Ama ilişkimizi sağlamlaştırmalıyım. Artık gözetleyiciler için üzülüyor . . . ve dostça.”

Kingston Hastanesi görüntüye girdi . . . dönüm dönüm yayılan büyüleyici bir manzara. Solaryumlar, havuzlar, çimenlikler, spor alanları, yatakhaneler, klinikler . . . tümü de nefis bir neo-klasik tasarım içinde. Sıçrayıcı inişe doğru geçerken, Powell, hastaların ve görevlilerin figürlerini ayırabiliyordu . . . tümü bronzlaşmış, aktif bir şekilde kahkahalar atarak oyunlar

oynuyorlardı. Kingston Hastanesi'nin başka bir Spaceland'e dönüşmesini engelleyen İdareciler Meclisi'nin uyanıklıklarının ölçüsünü düşündü. Sayısız modaya uygun yalancı hasta, zaten içeri giriş izni almaya uğraşıyordu.

Powell, Ziyaretçiler Ofisi'ne giderek Barbara D'Courtney'in yerini öğrendi ve yürümeye başladı. Güçsüzdü, ama hendeklerin üzerinden atlamak, kemerlerin altından geçmek ve koşarak yarışmak istiyordu. Yedi günlük yorgunluğun ardından bir soruyla uyanmıştı – Barbara'ya sorulacak bir soru. Canlandığını hissetti.

Birbirlerini aynı anda gördüler. Taş döşeli teraslar ve parıltılı bahçelerle sınırlandırılmış kocaman geniş bir çimenliğin ardından. Kız, adama doğru aktı, dalgalanıyordu ve adam da kıza doğru koştu. Birbirlerine yaklaşırlarken utangaçlık darbeleri aldılar. Birbirlerinden birkaç adım ayrı durdular, yüzlerine bakmaya bile cesaretleri yoktu.

"Merhaba."

"Merhaba, Barbara."

"Ben . . . Haydi gölgeye geçelim, olur mu?"

Terasın duvarına doğru yaklaştılar. Powell, kıza göz ucuyla baktı. Yeniden yaşama dönmüştü . . . daha önce adamın onu hiç görmediği kadar yaşıyordu. Haşarı çocuk ifadesinin altında – Déjà Eprouvé döneminde geliştirdiği şu ifade diye hayal etti adam, hâlâ oradaydı. Kız anlatılamaz bir şekilde yaramaz görünüyordu, coşkulu, çekici. Ama yetişkindi. Adam bunu bilmiyordu.

"Bu akşam taburcu olacağım," dedi Barbara.

"Biliyorum."

"Sana korkunç müteşekkirim, bana yaptığın her–"

"Lüften böyle söyleme."

"Şey için," diye Barbara sakın bir şekilde devam etti. Taş bir

bankın üzerinde oturuyorlardı. Adama koyu gözleriyle baktı. "Sana nasıl müteşekkir olduğumu anlatmak istiyorum."

"Lütfen, Barbara. Beni korkutuyorsun."

"Ben mi?"

"Seni öylesine içten tanıyorum ki . . . eee, çocuk olarak. Şimdi . . ."

"Şimdi yeniden büyüdüm."

"Evet."

"Beni daha iyi tanımalısın." Kız şirin bir şekilde gülümsedi. "Şöyle diyebilir miyiz . . . Yarın beşte çay?"

"Beşte . . ."

"Resmi değil. Rahat giyin."

"Dinle," dedi umutsuzca Powell. "Daha önce giyinmene birçok kez yardım ettim. Ve saçlarını taradım. Dişlerini fırçaladım."

Kız elini neşeli bir şekilde salladı.

"Masa alışkanlıkların çok tuhaftı. Balık seviyordun, ama kuzudan nefret ediyordun. Pirzola'yı gözüme soktun."

"Bu yıllar önceydi, Bay Powell."

"Bu iki hafta önceydi, Bayan D'Courtney."

Kız büyüleyici bir dengeyle ayağa kalktı. "Gerçek, Bay Powell? Görüşmemize böylece son vermemizin en iyisi olacağını hissediyorum. Eğer siz böyle kronolojik pürüzleri ortaya sürecekseniz . . ." Durdu ve adama baktı. Haşarı ifade yeniden yüzünde belirmişti. "Kronolojik?" diye ısrar etti.

Powell, paketi yere bıraktı ve kızı kollarının arasına aldı.

"Bay Powell, Bay Powell, Bay Powell . . ." diye mırıldandı kız. "Merhaba, Bay Powell . . ."

"Tanrım, Barbara . . . Barb, tatlım. Bir an için ciddi olduğunu düşünmüştüm."

"Büyümüş olmayı size ödetiyordum."

“Daima kindar bir çocuktun.”

“Sen de çok kötü bir babaydın.” Kız geriye yaslandı ve adama baktı. “Gerçekten nasıl bir insansın? İkimiz birlikte nasılız? Bunu anlayacak zamanımız var mı?”

“Zaman?”

“Önce . . . Gözetle beni. Onu söyleyemem.”

“Hayır, tatlım. Söylemelisin.”

“Mary Noyes anlattı bana. Her şeyi.”

“Ah, yaptı ha?”

Barbara, başıyla onayladı. “Ama aldırmiyorum. Aldırmiyorum. Mary haklıydı. Her şeye razıyım. Hatta benimle evlenemezsen bile . . .”

Adam güldü. Neşeyle dolup taşı. “Hiçbir şeye razı olmak zorunda değilsin,” dedi. “Otur. Sana bir soru sormak istiyorum.”

Kız oturdu. Adamın kucağına.

“O geceye dönmek istiyorum,” dedi.

“Beaumontların Evi’ne?”

Adam başıyla onayladı.

“Hakkında kolaylıkla konuşulacak bir şey değil.”

“Bir dakika bile sürmez. Şimdi . . . Yatağına yatmıştın, uyuyordun. Aniden uyandın ve Orkide odasına fırladın. Gerisini hatırlıyorsun.”

“Hatırlıyorum.”

“Soru. Seni uyandıran çığlık neydi?”

“Biliyorsun.”

“Biliyorum ama senin söylemeni istiyorum. Yüksek sesle söyle.”

“Sence . . . o yeniden beni dönüşümceye iter mi?”

“Hayır. Sadece söyle.”

Uzun bir duraklamanın ardından kadın kısık bir sesle söyledi: “Yardım et, Barbara.”

Powell, yine başıyla onayladı. "Bağırın kimdi?"

"Niçin, o—" Kız aniden durdu.

"O, Ben Reich değildi. O yardım istemek için bağırmasdı. Yardıma ihtiyacı yoktu. Kimdi?"

"Benim . . . benim babam."

"Ama o konuşamazdı, Barbara. Gırtlığı gitmişti . . . Kanser. Tek bir sözcük bile söyleyemezdi."

"Onu duydum."

"Onu gözetledin."

Kız bakakaldı; ardından kafasını salladı. "Hayır, ben—"

"Onu gözetledin," diye nazıkçe tekrarladı Powell. "Sen gizli bir Espersin. Baban telepatik düzeyde haykırdı. Eğer ben bu kadar eşek olmasaydım ve Reich'm üzerinde böylesine yoğunlaşmasaydım, uzun süre önce anlardım. Benim evimde kaldığın bütün o süre boyunca Mary'yi ve beni bilinçsizce gözetledin."

Kız kavrayamıyordu.

"Beni seviyor musun?" diye bir mesaj çaktı kızı Powell.

"Seviyorum, elbette," diye mırıldandı kız, "ama düşünüyorum ki haklı çıkmaya uğraşı—"

"Kim sordu?"

"Neyi kim sordu?"

"Beni sevip sevmediğini."

"Niçin, demin sen—" Kız durdu, sonra yeniden denedi. "Sen dedin . . . Se-sen . . ."

"Ben söylemedim. Şimdi anlıyor musun? Herhangi bir eksiklikle yetinmek zorunda değiliz."

Saniyeler sonra, öyle gelmişti, ama aslında yarım saat olmuştu, kafalarının üzerindeki terasın üstünden gelen şiddetli bir gürültüyle birbirlerinden ayrıldılar. Şaşkınlık içinde yukarıya baktılar.

Taş duvarın üzerinde çıplak bir şey görüldü, anlaşılmaz şeyler geveliyor, haykırıyor ve hareket ediyordu. Yuvarlandı ve aşağıdaki çiçek tarhının üzerine düştü, sinir sistemi boyunca düzenli olarak bir elektrik akımı boşaltıyormuş gibi ağlıyor ve debeleniyordu. O, Ben Reich'tı, nerdeyse tanınamayacak haldeydi, Yıkım işleminin yarısına gelmişti.

Powell, Barbara'ya sarılarak kendisine doğru çekti ve kızın sırtını Reich'a döndürdü. Çenesini avucunun içine alarak konuştu: "Hâlâ benim kızım mısın?"

Kız başıyla onayladı.

"Bunu görmeni istemiyorum. Tehlikeli değil, ama senin için iyi değil. Şimdi odana koşarak dönecek ve beni bekleyecek misin? İyi bir kız gibi? Tamam . . . Koş bakalım! Jetle!"

Kız adamın elini yakalayıp hızla öptü ve arkasına hiç bakmadan çimenlerin üzerinden koşarak uzaklaştı. Powell, onun uzaklaşmasını izledi ardından döndü ve Reich'ı inceledi.

Bir adam, Kingston Hastanesi'nde yıkılacaksa, onun tüm varlığı yıkılıp atılırdı. Kortikal¹ sinapsların² en üst katmanlarına yapılan bir dizi geçişme³ iğneleriyle başlar ve yavaşça ilerlerdi, bütün devreler kesilir, bütün anılar silinir, doğumundan beri inşa ettiği örgüsünün tüm parçacıkları yok edilirdi. Ve örgü silinip atıldıkça her parçacığın sahip olduğu enerji boşaltılır, tüm bedent çözüşmenin ürpertici girdabına sokulurdu.

Ama acı verici olan bu değildi; bu Yıkım'ın korkutucu yanı

1. – *Kortikal* : Kabuğa ait, bir uzvun dış zarına ait.

2. – *Sinaps* : İki sinir hücresi (nöron) ya da bir sinir hücresiyle bir salgı bezi ya da bir sinir hücresiyle bir kas hücresi arasında elektriksel sinir uyarılarının aktarıldığı işlevsel bağlantı bölgesi.

3. – *Geçişme* : *Osmoz* olarak da bilinir, su ya da başka bir çözücünün, yalnızca çözücü moleküllerini geçirip çözünmüş maddelerin geçişini engelleyen yarı geçirgen bir zardan yayınım yoluyla geçmesi. Biyolojide büyük önem taşıyan bu olay 1800'lü yılların ortalarından itibaren yoğun olarak incelenmiştir. yhn

değildi. Dehşet, şu gerçekte yatıyordu ki bilinç asla kaybolmuyordu; varlık silinip giderken, zihin onun yavaşca ölümüne doğru gittiğinin farkındaydı, ta ki sonunda o da yok olup yeniden doğumu bekleyene kadar. Zihin elvedanın sonsuzluğunu emrederdi; sonsuz bir cenaze töreni içinde yas tutardı. Ve Ben Reich'ın seçiren, kırpışan gözlerinin içinde Powell farkında oluşu gördü . . . acıyı . . . trajik ümitsizliği.

"Oradan aşağı nasıl düştü? Onu bağlı mı tutacağız?" Dr. Jeems, başını terasın üzerinden uzattı. "Oh. Selam, Powell. İşte sizin dostunuz. Onu hatırladınız mı?"

"Kesinlikle."

Jeems, omzunun üzerinden seslendi: "Çimenlere inin ve onu yukarı getirin. Gözümü onun üstünden ayırmayacağım." Powell'a döndü. "Çok sağlam bir delikanlı. Ondan çok umutluyuz."

Reich, yaygara yapıp kıvrandı.

"Tedaviye cevabı nasıl?"

"Harika. Dayanıklılığı her şeyi karşılayabilecek güçte. Onu adım adım yükseltiyoruz. Bir yıl içinde yeniden doğuma hazır olur."

"Bunun için bekliyorum. Bizim Reich gibi insanlara ihtiyacımız var. Onu kaybetmek utanç verici olurdu."

"Kaybetmek mi? Bu nasıl olabilir? Düşünüyor musunuz, böyle küçük bir düşünüşün ona zarar--"

"Hayır. Başka anlamda söylemiştim. Üç ya da dört yüzyıl önce polisler, Reich gibi insanları yakalayıp öldürmek için kullanırdı. İdam Cezası denirdi."

"Şaka yapıyorsunuz."

"İzci sözü."

"Ama bu hiç anlamlı değil. Eğer bir adamın topluma karşı gelecek yeteneği ve cesareti varsa, o, kesinlikle ortalamanın

üzerinde demektir. Onu durdurmak istersiniz. Onu düzeltir ve daha değerli bir hale döndürürsünüz, kazandırırız. Ondan kim vazgeçebilir? Bunu yapmayı yeterince sürdürürseniz, geriye sadece koyunlar kalır.”

“Bilmiyorum. Belki de adamların o günlerde koyunlara ihtiyacı vardı.”

Görevliler çimenliğin üzerinden koşarak geldiler ve Reich’ı ayağa kaldırdılar. Dövüşüyor ve haykırıyordu. Kırık ya da burkulma var mı diye dikkatle kontrol ederken bir yandan da ustaca ve nazik Kingston judo hareketleriyle yakaladılar. Sonra yeniden sakinleştirildi ve götürmeye hazırlandılar.

“Bir dakika,” diye seslendi Powell. Taş banka döndü ve gizemli paketi yerden alıp çözdü. Sucre et Cie’nin en güzel şeker kutularından biriydi. Kutuyu yıkılmış adamın yanına götürdü ve uzattı. “Senin için bir armağan, Ben. Haydi al.”

Yaratık, kaşları çatık bir şekilde Powell’a ve ardından da kutuya baktı. Sonunda beceriksiz eller uzanıp kutuyu aldı.

“Lanet olsun. Şimdi de dadısı oldum,” diye mırıldandı Powell. “Şu çılgın dünyada hepimiz dadıyız. Buna değer mi?”

Reich’m içindeki kaostan kırılmış bir parça fırlayıp çıktı: “Powell-gözetleyici-Powell-dost-Powell-dost . . .”

Öylesine ani, öylesine beklenmedik, öylesine duygusal bir minnettarlıktı ki, Powell, duygusallığa ve gözyaşlarına yenildi. Gülümsemeye çalıştı, ardından döndü ve çimenlerin üzerinden gezinerek koğuşa ve Barbara’ya doğru uzaklaştı.

“Dinleyin,” diye kendinden geçmiş bir halde haykırdı. “Dinleyin, normaller! Onun nasıl olduğunu öğrenmelisiniz. Engellerinizi yıkıp atmalısınız. Peçeleri yırtıp atmalısınız. Sizin göremediğiniz gerçekleri biz görürüz . . . Ki orada insanın içinde aşk ve inanç, cesaret ve şefkat, cömertlik ve fedakârlıktan başka hiçbir şey yoktur. Diğerlerinin tümü sadece sizin körlüğünüzün engelleridir. Bir gün hepimiz zi-

hin zihine, yürek yüreğe olacağız . . . ”

SONSUZ EVRENİN içinde yeni olan, farklı olan hiçbir Şey yoktur. İnsanoğlunun anlık düşünceleri içinde eşsiz görünen her Şey, Tanrı’nın Gz’nn sonsuzluğunda çaresiz kalmıőtır. Hayattaki bu tuhaf saniye, bu alışılmadık olay, ortamın, fırsatların ve karşılaşmaların bu olağanüstü rastlantıları . . . bunların hepsi, galaksisi, devrini iki yüz milyon yılda bir tamamlayan ve topu topu dokuz kez tamamlamış olan güneşin bir gezege- ninin üstünde tekrar tekrar oluştu. Bu hoş bir Şey. Ve hep hoş olacak.

ALTIKIRKBEŞ YAYIN DISKOĞRAFİSİ – GELİŞTİRİLMİŞ TASARIM

1990 (1 – 1)

001. 1-1.1. 01. 90-8. – ENİS BATUR – Koma Provaları (new edition)

1991 (2 – 1)

002. 2-1.1. 01. 91. – JOHN LENNON – Kendi Yazdıkları (out of stock)

1992 (6 – 4)

003. 1-2.1. 02. 92. – ENİS BATUR – Hatay'da Bir Rolls-Royce (out of list)
004. 3-1.1. 01. 92-6-0. – ROLAND BARTHES – Camera Lucida (new edition)
005. 4.1. 01. 92. – BAHA TEVFIK – Felsefe-i Ferd (out of stock)
006. 4.2. 02. 92. – CEM AKAŞ – 7

1993 (10 – 4)

007. 3-1.2. 01. 93-9. – SUSAN SONTAG – Fotoğraf Üzerine (new edition)
008. 2-1.2. 01. 93. – CURTIS KNIGHT – Jimi Hendrix
009. 2-2.1. 01. 93. – NİGAR ÖZLEM – Janis Joplin
010. 1-3.1. 03. 93. – CEM AKAŞ – Belkienisbatur (out of list)

1994 (18 – 8)

011. 5-2.1. 01. 94-5. – HERMANN HESSE – Seçilmiş Şiirler (new edition)
012. 5-1.1. 01. 94. – CENK KOYUNCU – Otoben (out of list)
013. 1-1.2. 03. 94. – ENİS BATUR – Kandil (C. Works 73/86) (out of list)
014. 6-1.1. 01. 94-5. – BORIS VIAN – Kırmızı Ot (new edition)
015. 5-1.2. 01. 94. – OGUZHAN AKAY – Compact Risk (CR) (out of list)
016. 5-2.2. 01. 94. – JAMES JOYCE – Bütün Şiirler
017. 4.3. 01. 94. – GÜLAYDIN/DURUSEL – Blöf Kitap (out of list)
018. 3-2.1. 01. 94. – HALİL TURHANLI – Meleklerin Düştüğü Yer (out of list)

1995 (27 – 9 + 2)

019. 7-1.1. 01. 95. – RICHARD BRAUTIGAN – Amerika'da Alabalık Avı
020. 3-1.3. 01. 95. – PAUL KLEE – Modern Sanat Üzerine
021. 6-X.7. 01. 95-8. – FRANZ KAFKA – Aforizmalar (new edition)
022. 6-1.2. 02. 95-9. – BORIS VIAN – Kurtadam (new edition)
023. 1-1.3. 04. 95-6. – ENİS BATUR – Darb ve Mesel
024. 5-1.3. 01. 95. – SEFA KAPLAN – Disconnectus Erectus
025. 1-2.2. 05. 95. – ENİS BATUR – Modernlerin Gecesi (out of list)
026. 8-1.1. 01. 95. – WILLIAM BLAKE – Masumiyet Şarkıları
027. 4.4. 04. 95. – CORTAZAR CALVIOBUS – Gizli Hava Müzesi

Tekrar basımilar: 011-2 (n.e.) + 014-2 (n.e.)

1996 (42 – 15 + 2)

028. 6-X.8. 01. 96. – MAURICE BLANCHOT – Günün Deliliği
029. 5-2.3. 01. 96. – OSCAR WILDE – Reading Zindanı Baladı
030. 7-1.2. 02. 96. – RICHARD BRAUTIGAN – Hawkline Canavarı
031. 1-1.4. 06. 96. – ENİS BATUR – Sarnıç
032. 6-X.9. 02. 96. – JAMES JOYCE – Epiphanies / Anıklıklar
033. 5-2.4. 01. 96. – DER. LEVENT KAVAS – Buluntu Şiir
034. 2-2.2. 02. 96. – HALİL TURHANLI – Müzik ve Muhalefet (out of list)
035. 1-1.5. 07. 96. – ENİS BATUR – Opera I-IV
036. 9-1.1. 01. 96-7-0. – J.R.R. TOLKIEN – Hobbit (3. edition)
037. 7-2.1. 01. 96-8. – WILLIAM S. BURROUGHS – Şans Hayaleti
038. 2-1.3. 01. 96. – ADAM DOLGINS – Rock İsimler Kitabı
039. 4.5. 01. 96. – ŞAHİN URUK – Kadıköy Felsefesine Giriş
040. 5-2.5. 01. 96. – COLERIDGE – İhtiyar Denizcinin Ezgisi
041. 10-2-1. 01. 96-0. – ALFRED BESTER – Kaplan! Kaplan!
042. 6-X.10. 01. 96. – PEDRO ALMODOVAR – Patty Diphusa Öyküleri

Tekrar basımilar: 023-2 + 04-2 (n.e.)

1997 (55 – 13 + 1)

043. 8-1.2. 02. 97. – WILLIAM BLAKE – Cennet ve Cehennemin Evliliği
044. 2-1.4. 01. 97. – GARY J. KATZ – Rock Ölüler Kitabı
045. 6-X.11. 01. 97. – JEAN COCTEAU – Beyaz Kitap
046. 6-X.12. 01. 97. – JAMES HOGG – Bağışlanmış Bir Günahkârın...
047. 7-3.1. 01. 97. – LAWRENCE FERLINGHETTI – Onun
048. 6-X.13. 01. 97. – JULIO CORTAZAR – Açıklayıcı Bilgiler El Kitabı
049. 5-1.4. 01. 97. – LEVENT YILMAZ – Kaplan Zamanı ve Geçiş (out of list)

050. 6-X.14. 01. 97. – MICHEL BUTOR – Boşluk
 051. 8-2.1. 03. 97. – PETER MARSHALL – Bir Anarşist Olarak William Blake
 052. 7-2.2. 02. 97-8. – WILLIAM S. BURROUGHS – İçerdeki Kedi
 053. 2-2.3. 02. 97. – Der. ALPER ÇEKER – Kurt Cobain ve Seattle Olayı
 054. 1-3.2. 08. 97. – Der. 6.45 – ENİS BATUR İÇİN OTUZ KUŞ BAKIŞI
 055. 1-3.3. 09. 97. – HATİCE AYNUR – Enis Batur Bibliyografyası İçin 1 Deneme

Tekrar basımlar: 036-2 (n.e.)

1998 (70 – 14 + 4)

056. 1-1.6. 10. 98. – ENİS BATUR – Perişey
 057. 10-X.2. 01. 97. – ARTHUR C. CLARKE – 2001
 058. 10-1.1. 01. 98. – BRIAN STABLEFORD – Merkeze Seyahat (Asgard Üçlemesi, 1. kitap)
 059. 7-2.3. 03. 98. – WILLIAM S. BURROUGHS – Çıplak Şölen
 060. 9-1.2. 02. 98. – J.R.R. TOLKIEN – Masallar
 061. 7-1.3. 03. 98. – RICHARD BRAUTIGAN – Kürtaj
 062. 7-1.4. 04. 98. – RICHARD BRAUTIGAN – Yani Rüzgâr Her Şeyi Alıp Götürmeyecek
 063. 7-3.2. 02. 98. – GINSBERG / FERLINGHETTI – Amerika
 064. 10-3.1. 01. 98. – PHILIP K. DICK – Karanlığı Taramak
 066. 6-1.3. 03. 98. – BORIS VIAN – Pornografi Üzerine
 067. 6-X.15. 01. 98. – GORE VIDAL – Kent ve Tuz
 068. 9-2.1. 01. 98. – DAVID EDDINGS – Elmas Taht (Elenium, 1. kitap)
 069. 1-1.7. 11. 98. – ENİS BATUR – Sütte Ne Çok Kan
 070. 1-1.8. 12. 98. – ENİS BATUR – Nil

Tekrar basımlar: 01-2 (n.e.) + 021-2 (n.e.) + 037-2 + 052-2

1999 (82 – 13 + 3)

065. 5-2.6. 01. 99. – RAINER MARIA RILKE – Sancaktar
 071. 6-1.4. 04. 99. – BORIS VIAN – Kızlar Farkına Varmıyor
 072. 6-1.5. 05. 99. – BORIS VIAN – Bütün Ölülerin Derileri Aynıdır
 073. 6-1.6. 06. 99. – BORIS VIAN – Ve Bütün Çirkinler Öldürülecek
 074. 7-1.5. 05. 99. – RICHARD BRAUTIGAN – Willard ve Onun Bowling Kupaları
 075. 9-3.1. 01. 99. – MICHAEL MOORCOCK – Melniboné'lu Elric (Elric Destanı, 1. kitap)
 076. 9-1.3. 03. 99. – J.R.R. TOLKIEN – Peri Masalları Üzerine
 077. 9-2.2. 02. 99. – DAVID EDDINGS – Yakut Şövalye (Elenium, 2. kitap)
 078. 6-X.16. 01. 99. – LUDWIG WITTGENSTEIN – Yan Değiniler
 079. 10-X.4. 01. 99. – THEODORE STURGEON – İnsandan Öte
 080. 9-2.3. 03. 99. – DAVID EDDINGS – Safir Gül (Elenium, 3. kitap)
 081. 9-1.4. 04. 99. – J.R.R. TOLKIEN – Silmarillion
 082. 10-1.2. 02. 99. – BRIAN STABLEFORD – Merkezden Gelen İstilacılar (Asgard 3. 2. kit.)

Tekrar basımlar: 7-2 (n.e.) + 22-2 (n.e.) + 76-2

2000 (96 – 14 + 3)

083. 6-X.17. 01. 00. – IMMANUEL KANT – Fragmanlar
 084. 4.6. 05. 00. – CEM AKAŞ – Olgunluk Çağı I: Bahgim Esir Düştüğü Yer
 085. 9-4.1. 01. 00. – FRED SABERHAGEN – Kılıçların Birinci Kitabı
 086. 1-1.9. 14. 00. – ENİS BATUR – Kanat Hareketleri
 087. 9-3.2. 02. 00. – MICHAEL MOORCOCK – Kader Denizlerindeki Denizci (E. D., 2. k.)
 088. 6-X.18. 01. 00. – LEONARD COHEN – Görkemli Kaybedenler
 089. 6-X.19. 01. 00. – ORSON WELLES – Bay Arkadin
 090. 6-1.7. 07. 00. – BORIS VIAN – Karıncalar
 091. 9-2.4. 04. 00. – DAVID EDDINGS – Ateşten Kubbeler (Tamuli 1. kitap)
 092. 9-1.5. 05. 00. – J.R.R. TOLKIEN – Güç Yüzükleri'ne Dair
 093. 4.7. 01. 00. – M. ARIF DERBENT – Yalnız Balayı
 094. 10-3.2. 02. 00. – PHILIP K. DICK – Mars'ta Zaman Kayması
 095. 11-K-1. 01. 00. – H. P. LOVECRAFT – Dagon
 096. 10-2-2. 02. 00. – ALFRED BESTER – Yıkım'a Giden Adam

Tekrar basımlar: 36-3 (3.ed) + 4-3 (3.ed) + 41-2 (2. ed)

Total : 1990 (1-1) + 1991 (2-1) + 1992 (6-4) + 1993 (10-4) + 1994 (18-8) + 1995 (27-9+2) + 1996 (42-15+2) + 1997 (55-13+1) + 1998 (70-14+4) + 1999 (82-13+3) + 2000 (96-14+3)

new album
 yıkım'a giden adam
 out now

altıkırkbeş yayın bilim kurgu dizisi:

➔ brian stapleford

- merkeze seyahat (asgard üçlemesi, 1. kitap)
- merkezden gelen istilacılar (asgard üçlemesi, 2. kitap)

➔ arthur c. clarke

- 2001

➔ theodore sturgeon

- insandan öte

➔ philip k. dick

- karanlığı taramak
- mars'ta zaman kayması

➔ alfred bester

- kaplan! kaplan! (2.ed.)
- yıkım'a giden adam

ölümün olduğu yerde daha ciddi ne olabilir . . .

"Sonsuz evrenin içinde yeni olan, farklı olan hiçbir şey yoktur.
İnsanoğlunun anlık düşünceleri içinde eşsiz görülebilen her şey,
Tanrı'nın Gözü'nün sonsuzluğunda çaresiz kalacaktır . . .
Her biri, uzay ve zamanda eşi olmayan o gururlu yanılsamaya
bakıcılık eden, sonsuz sayıda dünya ve kültür vardı . . .
acı çeken sayısız insan . . .
İşte bu, böyle bir zamanın öyküsüdür ve böyle bir kişinin . . ."

Evrene hükmetmeye, var olan en büyük güce ve
en büyük çılgınlığa sahip olmak için önünüzde
terk bir engel var: öldürülmesi gereken bir adam.
24. yüzyılın en zengin adamı, yüreğinde intikam ateşi
ve düşlerinde isimsiz bir düşmanla yaşıyor...

Ve av yeniden başladı.

Her 6.45 okuru bilir ki,
"eğer birinin topluma karşı gelecek yeteneği ve cesareti varsa,
o kesinlikle ortalamanın üzerinde demektir."
Dolayısıyla tehlikede değil, tehlikeliyiz.

